

3. Miriam

Indledning

- Du har vel hørt at Guldmus er død.

Det var Søren der sagde det. Så det endte i hvert fald ikke godt for hende. Sætningen rungede i mine ører, og det gør den stadig når jeg tænker på det. For det havde jeg ikke. Jeg var bare på vej hjem fra Nakskov, og så ville jeg lige kigge ind forbi. Måske mest for at se om jeg kunne genkende noget. Og så var det da hyggeligt at møde Søren nede ved bådehavnen. Og så sagde han sådan noget.

Han viste mig sin båd. Det var ikke en stor lystbåd, det var ikke meget mere end en lille jolle med påhængsmotor. Men der var da vindspejl, og der var vist en presenning der kunne trækkes over i regnvejr. Sådan så det i hvert fald ud. Og han fortalte, at han af og til sejlede ud til Påskepynten og så ind på de gule skrænter. Der var vist for tiden osse en sæl i farvandet. Af og til lå den oppe på en sten inde i strandkanten, men som regel svømmede den rundt ude i vandet, og den stak kun hovedet op, når den skulle have vejret.

Han var selv holdt op med at svømme og dykke derude, sagde han. Nu holdt han sig til båden og overfladen. Måske fordi Guldmus var død på den måde. Og så havde han sin familie at tænke på. De var ikke med ude at sejle, det var ungerne stadig for små til. Men han havde alligevel kontakt med sin ungdom på den måde, sagde han og smilede genert. Så gammel var han heller ikke.

Det prikkede i hvert fald hul på det hele, alt det jeg var taget væk fra. Nu kunne jeg ikke bare genkende byen, jeg kunne huske den. Og det der skete i den. Og så gav vi hånd, og jeg satte mig ind i min bil og kørte hjem til Amager. Og den sætning, du har vel hørt at Guldmus er død, blev ved med at runge i mit hoved. Jeg troede det ville komme på afstand, når jeg kom hjem. Det gjorde det ikke.

Når jeg prøvede at skrive på opgaven, forstyrrede det hele tiden. Både det Søren havde sagt, og det jeg huskede. Det med Max. Og det med Guldmus og Søren og de andre.

Mens jeg var oppe i Finnmarken var jeg måske langt nok væk. Der havde alt det havfruepjat og Guldmus og Jesper og Max bare været en fjern summen. Men dengang troede jeg osse, at Guldmus stadig var ved at blive pædagog, og jeg håbede hun havde fundet en god kæreste. Nu vidste jeg hun var død. Jeg fandt nogle artikler om det på nettet. Det havde endda været en sag, så det ud til. Hun var fundet druknet inde ved molen, men hun havde været nøgen, og så var det måske ikke bare en normal badeulykke. Selv da politiet fik at vide, hvordan Guldmus plejede at bade, havde de svært ved at få det til at passe. Det var i hvert fald det, de skrev i avisen. Var hun så bare svømmet for langt ud, eller havde hun fået et ildebefindende. Eller havde det måske været med vilje, hun var druknet ?

Og så døde sagen ud i pressen. Politiet havde vel henlagt den. Eller osse havde det slet ikke været en rigtig sag. Det var sommer, og avisen havde ikke meget at skrive om. Det var osse lokalavisen der gjorde noget stort ud af det, den så jeg ikke dengang, så måske var det derfor jeg ikke bemærkede det. Jeg var videre, troede jeg.

Jeg blev enig med mig selv om, at jeg var nødt til at køre derned igen. Jeg kunne ikke tale med Guldmus selv, men jeg kunne tale med nogle af de andre. Med Bettina og med Søren i hvert fald. Og måske med Freja og journalisten fra lokalavisen. Min opgave måtte vente. Forskellen på ægte samiske artefakter og industrielt fremstillede souvenirs var ligegyldig nu.

Og det skulle tages alvorligt, det var jeg sikker på. Jeg var nødt til at forberede mig, som jeg nu havde lært. Jeg købte et lille telt og en ny sovepose. Derudover måtte udstyret, jeg havde haft med i Finnmarken, være godt nok. Det kunne sagtens genbruges. Jeg havde været i felten en gang, og jeg troede jeg vidste hvad der skulle bruges. Noterne kunne jeg have på min telefon. Travel light var stadig mit noget naive motto dengang.

På campingpladsen ville de gerne placere mig på plænen sammen med de andre festivaltelte, jeg skulle vel ikke bruge strøm. Men jeg var ikke bare på gennemrejse, jeg skulle blive måske en måned eller mere, så jeg havde brug for en ordentlig base. Hvis jeg havde tænkt mig om, havde jeg måske købt en campingvogn. Eller jeg kunne have taget et værelse på hotellet. Men alene bilen var lidt i overkanten til mit daværende budget. Magnus skulle ikke blandes ind i det.

Jeg fik dem overtalt. Jeg fik tildelt en bås med hæk på begge sider, og jeg fik lov til at slippe med at betale for et telt og en bil. De blev vel trætte af at diskutere med mig, jeg var yngre end dem.

Jeg startede med stederne, jeg prøvede at være systematisk. Min lejlighed fra dengang. Den kunne jeg ikke komme ind i. Hvis jeg i stedet kunne have haft den i en måned, ville jeg have prøvet den overvindelse, det ville være at bo i den igen. Hvis den nye beboer alligevel skulle på ferie. Men den nye beboer var en mand omkring de tres, og han var aldeles ligeglad med, hvem jeg var. At jeg havde boet i lejligheden før, betød ingenting for ham. Nu var den hans, og han skulle heller ikke på ferie. Jeg fik ikke engang lov til at komme ind og kigge.

Og når jeg nu tænker mig om, ville jeg nok ikke have brudt mig om at være alene i den lejlighed. Jeg prøvede at opføre mig som en uvildig iagttager, som jeg havde lært. Men det var jeg ikke. Jeg var hverken uvildig eller bare iagttager, når det kom til stykket. Så det sted var hurtigt overstået i min undersøgelse. Det havde været mit engang, det var det slet ikke mere. Det skulle jeg nok have lært mere af, da jeg opdagede det.

Så var det hus, den villa Max og Anders havde haft, der hvor instituttet havde været indrettet. Det var der lidt flere muligheder i. Det stod stadigvæk til salg, nu var det en bank, der ejede det, og jeg fik arrangeret en besigtigelse. Jeg lignede sikkert ikke

en med penge til at købe det, men jeg kunne stadig huske, hvordan man taler som rig og privilegeret. Og mægleren var nok alligevel bare så træt af bare at have det stående, så bare der skete noget, var det et fremskridt for ham.

Huset var tomt, alle møbler var ude, og der var en lidt sur og klam stemning over stedet. Men det forsvinder, hvis der kommer varme på i et par dage, sagde mægleren uden at lyde alt for overbevisende. Han havde vel sagt det før, uden det havde hjulpet noget. Bagefter har jeg tænkt, at jeg nok kunne have lejet det meget billigt i en måned. Det kunne have været min base i stedet for bilen og festivalteltet.

Mægleren var i øvrigt nødt til at gå, han havde vel noget vigtigere at tage sig til, så jeg fik nøglen og lovede at låse efter mig, når jeg gik. Jeg kunne måske have beholdt den i dagevis, uden han havde opdaget det. Men det havde nok alligevel været for underligt.

Kontoret, hvor vi holdt møderne, og hvor Max og Anders tit sad ved skrivebordet, var bare et tomt rum nu. Jeg kunne genkende vinduerne og lyset udenfor vinduerne. Og jeg kunne genkalde mig lyset og lugten i lokalet, når vi sad der ved mødebordet, Max og Anders og Jesper og jeg, og snakkede om bevægelser henover afgrænsninger. Det var med et vist håb om at have fundet noget epokegørende. At det så viste sig mest at være en fis i en hornlygte, gjorde ikke håbet dengang mindre. Det var helt tydeligt, det opfattede jeg allerede.

Det kom endnu tættere på i det lille baglokale, hvor jeg havde siddet og lavet de forbandede beregninger og skrevet alle de interviews ind på den lille bærbare. Og det var tydeligt at især statistikkerne og de forbandede beregninger havde været et modstykke til vores debatter på kontoret, et falsk grundlag var det. Jeg var glad for at jeg havde skiftet fag. Det skulle Max måske osse have gjort, så var det ikke gået sådan. Men det var han måske allerede dengang for gammel til. Det var alligevel min tid i det lokale, der var grundlaget for den løbebane, jeg selv havde valgt. Jeg var målrettet dengang. Med karrieren altså. Dengang troede jeg, at resten af livet fulgte med.

Det vigtigste var min tur til Påskepynten. Vores eftermiddage og aftener sammen stod tydeligt for mig, da jeg først stod der. Og endnu tydeligere var mine besøg sammen med Guldmus, efter hun havde haft sit uheld i tordenvejret. Og efter Søren var begyndt med Freja i øvrigt. Det var efter pynten var skredet sammen og nærmest blevet en skråning. Da jeg var derude igen, var der allerede begyndt at vokse græs på den skråning, havet var igen holdt op med at gnave her. Og ellers lignede det hele sig selv. Og jeg tænkte over, hvordan Guldmus blev ved med at påstå at den gule grævling, som hun konsekvent kaldte Jesper, at han og hans tusind tvillingebrødre var vadet ind i Påskepynten, og det var deres hemmelige tunnel, der havde undermineret den.

Alene sproget gjorde det til en absurd historie. Tvilling betyder to, tre hedder trilling, fire hedder firling. Hvad skulle tusind så hedde. Milling er et efternavn, så vidt jeg ved. Alene tanken om tusind unger i en menneskemave er umulig. Det er forbeholdt fisk, så vidt jeg ved. Jesper var ingen fisk, han var en bonderøv, der

fangede fisk. En bonderøv af værste skuffe, det var hendes egen bitre erfaring. Og det er nok forkert at tænke ”var” om Jesper, han er vel stadig en bonderøv. Det er ikke ham, der ikke lever længere, det er Guldmus.

Jeg skulle måske alligevel have taget den historie mere alvorligt dengang. Men jeg var vist mere optaget af hende som person, mere som person i kød og blod end som historiefortæller. Guldmus sagde så meget, og det kunne ikke være vigtigt alt sammen. Men da jeg stod der på den nye skråning over den nedfaldne tunnel for tusind grævlinge, fortrød jeg et eller andet. Skulle jeg nu, til ære for Guldmus og min erindring om hende, skulle jeg nu tage en dukkert for at mindes hende. Alle ved at man ikke skal gå ud i havet alene. Guldmus lærte det selv på den hårde måde. Jeg kunne vel godt, hvis jeg lod være med at svømme udad fra stranden.

Jeg turde alligevel ikke. Jeg skulle måske have haft Søren med derud. Men han var holdt op med at gå i vandet, det modsatte af hvad jeg havde lyst til. Og så kunne han sidde inde på skråningen og glo på mine baller og bryster. Det havde jeg vist heller ikke lyst til. Jeg nøjedes med at glo på vandet, jeg var ikke engang ude at soppe i det, selvom det var midt om sommeren og bestemt vejr til det. Jeg tog til takke med et brusebad på campingpladsen om aftenen.

Og så var jeg igennem stederne. Resten af stederne i byen var bare nogle, jeg gik forbi dengang og nu. Og de mennesker, jeg skulle snakke med, gik alle sammen på arbejde, så det måtte vente til weekenden. Det, jeg ville forstyrre med, egnede sig ikke til en kort aftensnak med trætte mennesker, det var mit ræsonnement. Og så måtte jeg tage tre hverdage i telt og bil på campingpladsen. Jeg overvejede endda at bruge tiden på et smut hjem til lejligheden på Amager, til min egen seng og mit eget badeværelse. Men det ville afbryde mit flow. Med lidt bedre planlægning, var jeg landet i byen torsdag eller fredag i stedet for mandag. Man skal aldrig begynde på noget vigtigt på en mandag, det er vist en gammel snusfornuftig læresætning.

Det var lige før tankerne om samiske artefakter igen trængte ind i mit hoved, så kedelige var mine ture rundt i byen efterhånden. Særligt gaderne om aftenen var efterhånden så mennesketomme, at det begyndte at minde mig om Finnmarken. Jeg havde aldrig været i Sibirien, men det var alligevel det, jeg kom til at tænke på. Så stereotyp blev jeg af kedsomheden.

Jeg kom forbi en boghandler på en af turene. Der var ingen af de blodfarvede krimier, der fristede mig, men der var tre kinabøger for to kinabøgers pris. Måske ville det alligevel være mere håndterligt end min telefon, den fik mig til af og til at ønske mig ti tommelfingre. Jeg købte de tre bøger og et par kuglepenne. I første omgang lagde jeg dem bare i bilen. Der lå de i en plasticpose og ventede på mig. Jeg kunne ikke have dem med ud på mine besøg, når vi skulle snakke. Det ville blive for paradisk.

Jeg overvejede at finde frem til Jesper. Jeg vidste ikke noget om hans arbejdssituation, så jeg kunne ikke gå ud fra, at weekenden ville være det bedste tidspunkt at møde ham. Jeg vidste så nogenlunde hvor han boede, Guldmus havde udpeget den rigtige sidevej, en dag vi kørte en tur i Bettinas bil. Vi drejede ikke

nedad den, det skulle vi i hvert fald ikke. Hun havde ikke engang besøgt sin mormor, som jeg i øvrigt ikke ved hvad hedder, siden den voldsomme oplevelse på Påskepynten. Mareridtet med de tusind tvillinger sad dybt i hende, i hvert fald så længe vi var sammen.

Jeg prøvede at køre derud, og der så jeg tilfældigvis Bettina i en forhave. Det måtte være mormorens hus. Så jeg var på rette vej. Men her var Bettina i en forhave på en helt almindelig torsdag i arbejdstiden. Så kunne jeg lige så godt tale med hende først.

Hun genkendte mig da, så meget havde jeg ikke forandret mig. Hun så endda ud til at blive glad for at se mig. Og da jeg spurgte hvad hun lavede her, fortalte hun, at hendes mor havde fået store problemer med helbredet, og hun havde fået noget plejeorlov, så hun kunne passe hende. Man skal passe godt på sin mor, man har kun den ene. Så hun havde fremlejet sin lejlighed inde i byen til en slovakisk pige, og var flyttet herud. For et år i hvert fald.

Jeg tænkte da mit. Mon det ikke osse havde noget med den druknede datter at gøre, men hver gang jeg begyndte at tale om Guldmus, begyndte hun at tale udenom. Langt udenom. Hvis jeg skulle indkredse noget på den måde, skulle vi mange gange rundt. Det var først, da jeg begyndte at tale om billedet, vi kunne tale om det, jeg ville høre noget om. Selvom det var et billede af Guldmus og mig, og Guldmus stod klart og tydeligt på billedet, var det alligevel lettere at tale direkte om det end om Guldmus selv. *(Det kunne måske skrives bag øret som en generel erkendelse. Bag øret, det er der erkendelsen hører hjemme, ikke i øret eller lige i øjet).*

Det billede kunne bestemt hidse hende op. Det havde ikke spredt sig ud på nettet, noget hun ellers havde frygtet, ikke engang i forbindelse med drukneulykken. Det havde ellers været oplagt, og hun havde i lang tid frygtet at se det i avisen eller på en nyhedsside. Men det lå nok kun på instituttets hjemmeside, og det var åbenbart begrænset hvor mange, der kom forbi lige der.

Billedet var *(og er, men det skal ikke tyvstartes)* en vigtig brik i min egen historie, så vi havde her en voldsom fælles interesse, selvom det åbenbart var blevet ignoreret af resten af verden. Jeg vidste lidt mere om det billede og om fotografen, og et eller andet sted kunne jeg endda føle et vist ansvar for det. Den viden, men ikke det ansvar, kunne jeg så dele med Bettina. Det kunne vi tale længe om. Men hvad der var sket med Guldmus, og hvorfor det var sket, det kunne vi ikke komme nærmere ind på. På længere sigt var det heller ikke det vigtigste at få opklaret, ikke for mig i hvert fald.

Da vi var færdige med vores snak i forhaven, var hun venlig nok til at forklare vejen til Jespers hus. Det kunne ikke ses direkte derfra, men det var et begrænset antal huse, der skulle tælles, inden man kom frem til det rigtige sted.

(Bliver jeg nu for bevidst floromvundet i mit sprog ? Er det lige før, jeg skal tvivle på min hensigt, måske endda på min eksistens ? Det tror jeg alligevel ikke.)

Den første jeg traf ved Jespers hus var hans kone, hun fortalte hun hed Jeanette, og det var jeg nødt til at holde fast i. Navne er i denne undersøgelse mere holdbare end relationer. Jesper var ude i laden, sagde hun, men han havde undervisning, og jeg skulle helst ikke forstyrre ham.

Det kom bag på mig, at Jesper kunne undervise i noget som helst. Og som Jeanette talte om det, er jeg heller ikke sikker på, at hun tog det specielt alvorligt. Eller hun var måske usikker på, hvor pinligt hun skulle synes det var. Jesper underviste i grounding og yoga. Måske var det alligevel hans landbrugsbaggrund, der gav det et skær af noget reelt. Selvom der var et stykke vej fra arbejdet i marken og med dyrene, som han var vokset op med.

Jeanette satte sig på trappestenen, som der var sol på, og jeg satte mig ved siden af. Det havde hun vist ikke noget imod. Ungerne var på arbejde eller i skole, så de forstyrrede ikke. Vi snakkede både om alt muligt andet og om Jesper. Mit billede af ham blev da udvidet, uden det blev radikalt forandret, det var hvad jeg kunne konkludere på daværende tidspunkt.

Så kom eleverne ud af laden. To ældre damer og en forholdsvist ung kvinde. Måske skulle jeg sige pige, hun var i sportstøj. Damerne var i shorts og blomstrede busseronner og sandaler, de så noget fjogede ud. De gik alle tre ind i en bil, der stod ved siden af min lille øse, og så kørte de. De hilste hverken på Jeanette eller mig, måske var de stadig langt inde i undervisningsuniverset. Eller osse var de så groundedede i sig selv.

Ført da deres bil var forsvundet, kom Jesper ud af laden. Han var i samme påklædning, som han brugte dengang på instituttet, han havde bare ikke sandaler på (*måske havde han dem i hånden*). Hen gik hen imod os på trappen og hilste. Han kunne sagtens genkende mig. Og jeg så igen, hvor flot en mand han var på afstand, og hvad der skete, når han kom tættere på. Det kunne han jo ikke gøre for.

Jeg spurgte om han havde hørt om Guldmus, og det havde han i hvert fald. Jeanette sagde, at de havde hørt og oplevet en del i den forbindelse. Hun havde snakket både med Bettina og hendes mor om det. Der havde stået en masse i avisen, især mens det måske kunne blive en politisag. Både Jesper og Jeanette vidste at Guldmus havde haft et problematisk forhold til ham og havde beklaget sig over ham i flere omgange. Og de havde da været nervøse for at han kunne blive mistænkt i en eventuel sag. Så meget at hun i en periode havde været nødt til at køre til byen og handle, Jesper undgik byen helt. Det var gået ud over både hans fiskeri og hans yogaundervisning.

De kunne ikke bebrejde Guldmus for det, det kunne de ikke, men de havde ønsket, at der ikke havde været den konflikt med hende. Jesper forstod den slet ikke, han spurgte endda om jeg havde haft noget at klage over, og det havde jeg ikke. Jeanette vidste godt at han af og til kunne være noget ligefrem. Men han havde det hele i munden, og måske var nogle piger efterhånden blevet noget nærtagende.

Det var til gengæld, hvad de kunne bidrage med, og Jesper ville ind i bad, og jeg kørte tilbage til byen. Til gengæld var jeg nu kommet længere i min planlagte undersøgelse, nu manglede jeg bare en samtale med Søren, og så kunne jeg køre hjem igen. Det passede mig fint, så sjovt var det heller ikke at bo i et festivaltelt. Og jeg skulle lige huske af aflevere den nøgle til ejendomsmægleren.

Samtalen med Søren måtte vente til lørdag. Jeg håbede, at jeg kunne træffe ham allerede om formiddagen. Hvis jeg var heldig, var han endda alene. Jeg havde ikke den store lyst til, at Freja skulle være med i den samtale.

Jeg fik fredagen til at gå med at aflevere nøglen, samle tankerne og to gode flasker rødvin. Jeg gik tidligt til ro, og lørdag klokken ti var jeg ude ved den adresse, jeg havde fået af Søren. Han var hjemme, men han var ikke alene. Det var ikke, som jeg nok havde frygtet mest, Freja der var hjemme, men hans lillebror Rasmus var på besøg. Så vidt jeg forstod, havde de aftalt at tale om noget, uden Freja og ungerne var der, og det var ikke noget, der ragede mig, så jeg forstyrrede faktisk.

Jeg sagde vi kunne prøve at gøre det kort, jeg havde allerede indstillet mig på, at jeg bagefter skulle hjem, og Søren sagde, at det så var i orden. Men Ramus så sur ud. Jeg tilbød at give frokost et sted i byen, men de ville begge to gerne have det overstået. Så de kunne komme videre i deres snak, kunne jeg forstå.

Så jeg gik i gang med at spørge til den drukneulykke, eller hvad det nu var. Og det blev Søren ret forbavset over. Hvorfor spurgte jeg først om det nu og ikke nede på havnen, da vi talte om det første gang. Og jeg sagde det, som det var, at jeg ikke havde været forberedt på sådan en nyhed, og jeg havde haft brug for at synke chokket først. Der havde været nogle modhager i processen, så det havde taget lidt tid.

Jeg fortalte osse at jeg havde læst, hvad der havde været skrevet om det i pressen, og at jeg havde besøgt villaen, hvor instituttet havde ligget, og Påskepynten. (*Det var måske lige så meget for at repetere sagen, dette skrift var ikke påbegyndt.*)

Søren havde da været lige så chokeret, da det skete, som jeg havde været, da jeg fik det at vide. Hele byen, eller i hvert fald alle han kendte, havde fået et chok. Der var naturligvis dem, der sagde, at det var gået som man kunne forvente, med al den nøgenbadning og hvad der ellers var sket ude på pynten. Men det var trods alt de færreste, der tænkte på den måde.

Han havde ingen idé om baggrunden for, at det var sket, men han var overbevist om, at Guldmus på en eller anden grund havde gjort det med vilje. Om det havde været bevidst eller ubevidst, var han bare i tvivl om. Det kunne da have et eller andet at gøre med det, der var sket for hende på pynten i tordenvejret, men det kunne osse hænge sammen med, at han skulle have et barn med Freja. Det havde været lige før fødslen, hun havde gjort det.

Men den mest sandsynlige forklaring, tænkte han, var at det på en eller anden måde hang sammen med, at jeg havde forladt byen på den måde. Uden forklaring. Det

havde hun taget meget tungt, og hun havde prøvet at forestille sig, hvad der havde været mit motiv. Hun var bange for, at jeg var blevet træt af hende, det blev hun ved med at kredse om, sagde Søren.

Om det så var min skyld, eller om det indirekte det havde spillet ind, kunne han ikke afgøre. Han var ikke sikker på, hvor meget dårlig samvittighed jeg skulle have, det sagde han direkte, da jeg spurgte ham. Måske mente han det, måske var det for selv at slippe af med sin egen dårlige samvittighed. Eller måske ville han bare verfe mig væk, så han kunne komme videre med det problem, han og Rasmus skulle snakke om. Måske var det det hele.

Jeg kunne have fortalt, hvorfor det var nødvendigt for mig at komme væk fra byen, men så kunne jeg vel lige så godt have fortalt Guldmus det allerede dengang, og så ville han få endnu mere at bebrejde mig. Hvis jeg havde ringet og snakket med hende med det samme, kunne det måske have reddet hende. Hvis det altså havde været det med mig, der var årsagen, og ikke noget med Guldmus selv.

Det passede tydeligt slet ikke Søren at få ribbet op i det gamle problem, når nu han og Rasmus var i færd med at løse et nyt og endnu mere påtrængende problem. Dengang havde jeg en mistanke om at det havde noget med ham og Freja at gøre, det tvivler jeg på nu. *(Efter hvad jeg har erfaret, er de stadigvæk sammen, og de har i hvert fald de to børn).*

Jeg sagde farvel og lod dem snakke uden mig. Jeg fik aldrig noget at vide om, hvad de diskuterede, hverken før eller efter mit besøg. Og jeg fik heller ikke noget at vide om hvor Freja og de to børn var henne den lørdag formiddag. Det er heller ikke relevant for min undersøgelse, verden er fuldt af dagsordner, der ikke kommer mig ved. Det havde jeg da lært af livet og af mit studie. *(Inden det treogtyvende år.)*

Jeg pakkede mit telt ned og fortalte på campingpladsen, at jeg var blevet nødt til at afkorte mit ophold i byen. Det havde nok været ærligere at sige, at jeg ikke havde brug for at være i byen længere. Sådan er det. Så kørte jeg hjem til min egen lejlighed på Amager. Og på en eller anden måde lykkedes det mig at banke alle mine overvejelser om Guldmus og hendes død så langt tilbage i hovedet, at jeg endeligt kunne koncentrere mig om opgaven om samiske artefakter, så jeg kunne få den færdig til tiden. Fjerde semester gik i gang, den ene dag tog den anden, og jeg endte mirakuløst med at få min kandidateksamen.

Nu vil jeg bruge tiden frem til jeg finder det rigtige job, på at få orden på, hvad der skete dengang. Jeg er startet med at nedskrive denne korte indledning i en af de tre kinabøger. Nu er det gjort. Scenen er sat, nu kan det organiseres og bringes på form. Jeg vil starte med det, man med et pænt ord kalder refleksion. På en eller anden måde er det endda fagligt relevant.

Efterrationalisering

Jeg vil starte med at sige til mig selv, at jeg ikke har dårlig samvittighed. Den vil jeg alligevel ikke kunne bruge til noget som helst. Mit projekt er udelukkende at få en forståelse af de begivenheder, som vi erkendte, vi ikke kunne afgrænse. Det betyder at jeg som alle andre må vedkende mig et medansvar, men det må for guds skyld ikke forveksles med skyld.

Jeg må i hvert fald osse i første omgang se bort fra den traditionelle kronologi. Kausaliteten følger ikke nødvendigvis kalenderen og uret. *(At tiden så går, imens jeg skriver, må jeg se bort fra, så godt jeg kan. Det betyder måske, at jeg er nødt til at adskille tid og kronologi helt, men hvad det indebærer skal nok gemmes til et senere projekt.)*

Det kunne være smukt, om jeg kunne beskrive det som et helt normalt trekantsdrama, en klassisk trio der til tider blev akkompagneret af et udvidet orkester. Guldmus var forelsket i Søren, jeg var vel forelsket i Guldmus. Hvis Søren så havde været forelsket i mig, ville det have været et perfekt billede. Det havde i hvert fald været overskueligt. Men så enkelt var det selvfølgelig slet ikke.

Jeg er ikke i tvivl om, at Guldmus var forelsket i Søren. Det var aldrig noget, hun sagde, det var end ikke noget, hun tænkte. Men det var det, hun var. Det blev så blokeret af den lidt barnlige pagt, de havde indgået. Søren sagde ganske åbenlyst, at han elskede Guldmus, han elskede hende som en søster. Og hun elskede vel osse ham som en bror. Som hun så samtidigt var dybt forelsket i. Det er stadigvæk en overskuelig konflikt.

Så kom jeg ind i forholdet. Og jeg må nok understrege, at jeg blev inviteret ind af dem begge to. Og jeg havde ikke svært ved at acceptere invitationen. Jeg var tiltrukket af dem begge to, men jeg var i lige så høj grad tiltrukket af det, de havde sammen. Omstændighederne gjorde så, at jeg endte med at have en tættere relation til Guldmus end til Søren. Fysisk i hvert fald.

Sommeren mellem 2. G og 3.G var jeg mest sammen med Søren, fordi Guldmus havde det feriejob. Vi to var sammen på Påskepynten mange aftener, og af og til var vi oppe i min lejlighed. Guldmus var sikker på, at vi var sammen seksuelt i den periode, men det faldt ikke naturligt for hverken Søren eller mig, så det var vi ikke. Vi prøvede da at kysse en smule, særligt når vi havde fået øl eller vin nok. En enkelt gang nåede vi at få en hel del af tøjet af inden vi stoppede. Det var oppe i lejligheden, og det blev så akavet, at vi aldrig gentog forsøget.

Jeg må nok understrege overfor mig selv og andre, at jeg den pågældende aften var ret beruset, så begivenhedsforløbet og særligt vores bevæggrunde står en smule uklare for mig. Det er kun slutresultatet, jeg er helt sikker på *(lige på det punkt er jeg hundrede procent sikker på erindringen)*.

Det var først da Søren fandt sammen med Freja, eller hvordan man nu skal beskrive det, at jeg fik et tættere forhold til Guldmus end til ham. Der var mange ting ved

hende, som havde fanget min interesse, men der var osse en del ved hende, der stødte mig lidt væk. Det var nok mest fordi, jeg ikke kunne få rigtigt hold på hende. Efter ulykken med tordenvejret, og især efter Søren var begyndt at være sammen med Freja, var Guldmus lidt mere sårbar og tilgængelig. Hun brugte mig nærmest bogstaveligt som sutteklud, når hun trængte til trøst, og det havde jeg slet ikke noget imod. Dengang mente jeg bare, at hun var en appelsin, der var faldet ned i min turban. Men set på afstand kan det godt være, at jeg hele tiden havde været forelsket i hende, ellers havde de senere begivenheder ikke slået så hårdt. (*Der er mere end det, men det ligger udover, hvad jeg er i stand til at formulere.*) Vi havde i hvert fald, så vidt jeg ved, begge to stor glæde af vores samvær, selvom tanken om Søren af og til forstyrrede både Guldmus og mig.

Det er til gengæld helt sikkert, at Søren ikke var forelsket i mig. Han var nok på linje med en del andre hankønsvæsner interesseret i min krop, det var jeg aldrig i tvivl om, men forelsket i mig var han ikke. Da det nok var en gensidig interesse, var det heller ikke noget problem for mig, (*det forstyrrer ført nu, da det så ikke kan beskrives som et perfekt trekantdrama*).

Guldmus var i virkeligheden særdeles ustruktureret. Hun stod ved det, hun bestræbte sig måske endda på at være det. Det gjorde hende lidt svær at fatte, både i overført betydning og rent bogstaveligt. Og det elskede jeg, må jeg erkende. (*Om det så også var en kærlighed til hende, er mere uklart. Og det er der nu ingen chance for at blive sikker på.*) Det gjordet det sikkert osse svært for hende selv at få fat i sig selv. Og i sidste ende var det måske med til at slå hende ihjel.

Søren prøvede i det mindste at bevare en slags overblik over sit liv. Måske var han bare lidt for inkonsekvent i sine bestræbelser. Han havde, så vidt jeg kunne se, ikke den store succes med det. Det var i hvert fald ikke før, han fandt sammen med Freja, han for alvor fik samling på tingene. Og da var det måske ikke overblikket, der blev større, men snarere objektet for hans bestræbelser, der blev mere overskueligt. De principper, han oprindeligt omfavnende, var simpelthen for løse i koderne, for løvsagtige. For romantiske på en måde, der kan udvikle sig til noget virkeligt grimt, som vi tidligere har set i verdenshistorien. Og som det i hvert fald delvist gjorde, da Guldmus svømmede ud og druknede. Og det var vel osse i spil, da hun trods alt overlevede tordenvejret på Påskepynten, jeg blev aldrig for alvor klar over, hvad der skete der.

Jeg var fra starten den mest organiserede og målrettede af os. Jeg kom osse udefra og fik de bedste karakterer til vores studentereksamen, så det er der sådan set papir på. Derfor er jeg osse den mest oplagte til at få styr på vores indbyrdes forhold. Til glæde for mig selv i det mindste.

Det havde været meget bevidst og målrettet, da jeg flyttede fra Magnus (*faderen*) da jeg fyldte seksten. Så længe jeg boede hjemme, gjaldt hans regler, så dem flyttede jeg fra. Og det passede ham lige så fint, som det passede mig. Selvom han stadig på papiret havde forældremyndigheden, var han glad for at slippe for ansvaret. Han ordnede det endda med banken, så jeg kunne hæve af mine penge. Han var ikke en modstander for mig, han havde bare tabt interessen. Arbejdet i

bestyrelserne betød noget mere for ham, og det havde det faktisk gjort hele tiden, det er jeg overbevist om.

Måske var det derfor, jeg i første omgang blev så interesseret i at arbejde sammen med Max. Hans åbenhed og nysgerrighed fandt jeg meget tiltalende. Og hans visioner om beskrivelser af gennemtrængelige grænser var umiddelbart spændende og fagligt udfordrende. Jeg kunne sagtens se igennem fingrene med, at halvdelen af arbejdet var kedelig renskrivning og statistik. Begge dele var nemme at håndtere. Og måske var han alligevel den første, der støjede så meget ind i vores lille veletablerede trio, at det endte med at blive et problem.

Guldmus kunne vist slet ikke tage ham alvorligt, hun mente, han var en lille svindler. Så lille var han nu ikke, og måske havde hans tanker noget for sig. Det var måske bare ham, der ikke var i stand til at løfte sådan et projekt tilstrækkeligt. Med andre ressourcer, og her mener jeg ikke udelukkende økonomiske ressourcer, kunne projektet måske have haft en chance. Det var da instituttet kun kom til at bestå af ham selv og Anders og mig med Jesper på sidelinjen, det blev umuligt. Vi forsøgte det umulige, og jeg erfarede, at det umulige er umuligt.

Magnus kaldte ham en lille bondefanger, men det var først efter, det var gået galt. På det tidspunkt hadede jeg ham selv så inderligt, at jeg ønskede ham død og opløst, så dengang gav jeg Magnus helt ret. *(Nu er der igen opstået berettiget tvivl om det, fagligt om ikke personligt.)*

Anders var bare en ligegyldig detalje for mig, og Jesper var en flink gammel mand, der godt nok var en klovn med en computer, men som derudover ikke generede mig det mindste. Guldmus havde et noget andet forhold til ham, opdagede jeg. Hendes førstehåndsindtryk, dengang vi så ham komme op af vandet første gang, var bestemt ikke negativt. Han var en mystisk og spændende mand, og han så oven i købet ret godt ud, vi så ham kun på afstand. Det var først, da hun senere så ham tæt på og talte med ham, hun syntes han var ubehagelig, nærmest ulækker. Det blev i hvert fald sådan, hun tænkte og talte om ham. Hvis jeg skal forsøge mig som amatørpsykolog, kan jeg forestille mig, at hendes underbevidsthed stadig syntes, han var spændende, og at det var den indre kamp, der gjorde hende så kategorisk i sin opfattelse af ham. *(Jeg kan tage fejl, jeg er ikke fagligt kompetent på området. For en uddannet psykolog ville det måske være endnu mere komplekst.)*

Det betød ikke noget for vores forhold. Vi var som sagt forskellige, og det betød, at vi bestemt ikke havde samme opfattelse af alt og alle. Vi havde forskellige opfattelser af Jesper, og sådan var det. Vi holdt stadigvæk af hinanden.

Det var meget uheldigt, at Søren fandt sammen med Freja *(man kunne næste sige kom hjem til Freja)*, samtidigt med at jeg var nødt til at forlade byen og tage hjem til Magnus. Søren var overbevist om, at min afrejse havde været det, der ramte Guldmus hårdest, og han gjorde sig umage med igen at skabe kontakt mellem os. Og jeg må indrømme, at jeg let kunne have ringet til hende og fortalt, at jeg havde været nødt til at rejse, og at det bestemt ikke var på grund af hende. Jeg kunne måske have fortalt, at jeg var ulykkelig over at skulle forlade hende. Jeg var bare i første

omgang nødt til at lukke helt af for mine oplevelser i og med The Mermaid Institute, ellers kunne jeg ikke være i mig selv. At det så osse omfattede mit forhold til hende, var sort uheld.

Udgangspunktet var det famøse billede af mig og Guldmus i vandet. Max var meget glad for billedet, og han ville bruge det som forside på rapporten. Jeg syntes ikke det billede sagde meget om rapportens indhold og konklusioner, og jeg er overbevist om, at han primært tænkte i salgsværdi. Af en eller anden besynderlig årsag har unge, nøgne kvinder altid været et godt salgsargument. Og jeg havde bemærket at økonomien i instituttet var strammet til.

Principielt gik det mig ikke på, at jeg var med på billedet, jeg har aldrig skammet mig over mit udseende (*selvom barmen allerede dengang havde en tendens til at hænge lidt mere, end godt var*). Problemet opstod først, da Max bad mig sørge for, at Guldmus accepterede, at det billede kunne bruges. Jeg påpegede, at jeg sådan set selv var med på billedet, at jeg endda var mere eksponeret end Guldmus, men Max sagde blot, at jeg som ansat på instituttet måtte være forberedt på at skulle indgå i produktionen, og jeg af den grund allerede implicit havde givet min accept.

Det var jeg bestemt uenig i. Bare fordi jeg var ansat, var jeg ikke bare hans hånddukke. Det endte med et større skænderi, der mandede ud i at jeg gik hjem, mens han råbte efter mig. Det var en helt ny side af Max, syntes jeg. Næste dag ringede jeg til instituttet, jeg fik heldigvis fat i Anders, og der sygemeldte jeg mig.

Om aftenen ringede det på døren, det var både Anders og Max. Jeg regnede med at de var kommet for at undskylde, og det var osse sådan Anders indledte samtalen. Det var kede af, at det var gået galt, og af at jeg havde været nødt til at sygemelde mig, for de manglede stadig nogle beregninger til den endelige rapport, og det var helt klart det letteste, hvis jeg selv færdiggjorde arbejdet. Statistikdelen, det måtte de indrømme, havde stort set hele tiden været mit værk. Jeg lukkede dem derfor ind i min entré.

Da de kom ind, bemærkede jeg, at de havde drukket. Det kunne lugtes på dem begge to, og specielt på Max var det tydeligt at se. Hen begyndte at fortælle mig, at når jeg nu rendte rundt og viste det hele på stranden, så havde jeg stillet min krop til rådighed. Jeg sagde igen, at min krop ikke derfor var blevet hans ejendom, og så gik han helt tæt på mig og stak en hånd ned bag i mine bukser. Han havde hånden helt inde på huden, og på et tidspunkt var jeg bange for, at han ville jage en finger op bagi mig, så jeg ville blive en reel hånddukke. Men han fortsatte længere frem med hånden, og den berøring, som i en masse andre situationer kunne have været ganske rar, var aldeles afskyelig.

Jeg nåede slet ikke at reagere, der må være gået nogle sekunder, indtil Anders greb ind og hjalp Max med at trække hånden til sig. De skyndte sig ud ad min hoveddør og forsvandt nedad trappen, og jeg blev stående som en anden saltstøtte, mens tankerne for rundt i mit hoved. (*Det er stadig kvalmende, hver gang det kommer op.*)

At jeg var blevet uvenner med Max, indtil da min helt, var hvad det var. Jeg havde forladt The Mermaid Institute for at slå fast, at jeg ikke ville finde mig i hvad som helst. Men nu var jeg angrebet i mit eget hjem, mit private helle var ødelagt. Døren ud til trappen stod stadigvæk åben. Jeg hentede min taske og lukke den dør for sidste gang udefra. Så gik jeg ned mod stationen, men kom i tanker om at Søren vist var på arbejde, og jeg var nødt til at fortælle ham og Guldmus at jeg rejste. Jeg sagde farvel til Søren og prøvede senere på vejen at ringe til både Guldmus og Bettina, men ingen af dem tog deres telefoner. Jeg tog det første tog ind mod byen og tog hjem. Klokken fire om morgenen låste jeg mig ind hos Magnus. Han lå og sov, jeg vækkede ham og fortalte, hvad der var sket og at jeg aldrig, aldrig ville tilbage til min lejlighed.

Jeg snakkede endda om at melde det til politiet, det var sgu et seksuelt overgreb. Magnus mente vi skulle sove på det først. Jeg var ikke sikker på, at jeg kunne falde i søvn, og det var han vist osse selv usikker på. I stedet endte vi inde i stuen, hvor vi delte en flaske armagnac eller calva eller noget i den retning. Han havde altid flere flasker at vælge imellem, som regel var det noget, han havde fået som gave.

Jeg vågnede sent i sofaen, Magnus kom endnu senere ned fra sit soveværelse. Vi var nødt til at forholde os til det praktiske, sagde han. Hvis jeg igen skulle bo i hans hus, var vi nødt til at indrette mit værelse igen. Han havde ellers brugt det til opbevaring, der var en del papir, der ikke havde godt af at komme i kælderen. Det var vi nødt til at forholde os til. Og det med at melde Max til politiet, var vi nødt til at glemme. Det ville blive en sag med påstand mod påstand, og der var ingen synlige fysiske skader på mig, så langt var han trods alt ikke gået, så der var ingen beviser på min historie. Hvis vi insisterede på en anmeldelse, ville det eneste resultat være en skandale i pressen. Det kunne vi ikke bruge til noget, tværtimod.

Jeg var nødt til at give ham ret. Mit eneste håb ville være, at Anders ville vidne til fordel for mig i stedet for sin mand. Og det var et forfængeligt håb, det vidste jeg godt. Det eneste alternativ var vel at opsøge Max og give ham et lag tæsk eller slå ham ihjel. Man kunne eventuelt betale nogen for at gøre det. Og sådan var vi vel alligevel ikke. *(Det er et spændende spørgsmål ?)*

Magnus var den eneste, jeg havde fortalt historien til. Sådan skulle det helst blive ved med at være, eller kunne vi få skandalen i pressen, selvom vi ikke anmeldte overgrebet. Det handlede trods alt om en professor, og han ville givetvis forsvare sig.

Episoden i entreen var et uheld, og jeg var sluppet fra det uden fysiske men, og det skulle jeg nok ende med at blive glad for. Jeg kunne sagtens bo i Magnus' hus, til jeg fandt mig selv igen. Og det var stadig hans hus og hans regler, der var gældende.

Kasserne med papirer kom ud af mit gamle værelse. Nogle af dem kunne stå midlertidigt inde på hans kontor i huset, og en del af dem kunne heldigvis smides ud, når han så grundigt efter. Det var på tide, han fik ryddet op i det gamle skidt. Og jeg kunne endda hjælpe med at få det makuleret, det ville måske vise sig at være en glimrende terapi.

Han logik var som sædvanligt uangribelig, jeg skulle makulere episoden sammen med de kontrakter og aftaler, der for længst var udløbet, så de end ikke havde historisk interesse. (*Nærværende kinabog bør i virkeligheden også makuleres. Men den tid, den sorg*). I første omgang satte vi dog makuleringskandidaterne i kælderen. Når de alligevel skulle destrueres, gjorde det ikke noget, de kom til at lugte.

Vi gjorde, hvad vi kunne for at få en hverdag til at fungere. Magnus prøvede at lade som om, jeg aldrig var flyttet hjemmefra. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at opføre mig på samme måde. Jeg begyndte hurtigt at gå lange ture. Der var nogle parker og kirkegårde, jeg kunne gå rundt i. Der var osse en strandpark ikke så langt væk, og den holdt jeg mig helt fra.

Af og til endte jeg på en café eller en restaurant. Som regel tog jeg her kaffe eller vand til min mad. Af og til dristede jeg mig til at tage en øl, men jeg var meget omhyggelig med ikke at drikke mig fuld, når jeg var ude. Det gjorde jeg kun hjemme på mit værelse og af og til sammen med Magnus i stuen. Vi holdt det stort set altid på en meget civiliseret niveau.

Det blev efterhånden en fast rutine med de gåture. Og det blev efterhånden den samme bistro, jeg endte på, når jeg blev sulten. Jeg kom til at holde af deres meget overskuelige spisekort, og kvaliteten af maden var aldrig en skuffelse. Magnus fandt sig i, at jeg spiste ude de fleste dage, jeg tror endda han nød det lige så meget som mig. Da vi nærmede os juletiden, var jeg blevet stamkunde. Det var ikke bare tjenerne, der genkendte mig, det var osse kokken og resten af køkkenpersonalet. Jeg var ikke den eneste stamkunde, jeg var måske den mest regelmæssige, men der var osse andre, og nogle af dem begyndte osse at hilse på mig.

Magnus havde fortalt, at Søren og Freja havde været for at spørge efter mig, og at Guldmus senere havde været det samme, men det var begge gange heldigvis på tidspunkter, hvor jeg ikke var hjemme, så han havde ikke engang haft brug for at lyve. Det var lettest for mig at glemme det, jeg skulle glemme, hvis jeg ikke så dem. Det var Magnus og jeg helt enige om.

Men en dag jeg var inde i en kiosk for at købe smøger, fik Guldmus alligevel passet mig op. Jeg ved ikke, hvordan hun bar sig ad, om hun var fulgt efter mig. Det kan osse have været et tilfælde, men det er nok ikke sandsynligt. Hun skulle selv købe smøger, sagde hun, og hvorfor var jeg rejst på den måde. Det kunne jeg ikke sådan lige fortælle hende. Jeg kunne sige, at det havde noget at gøre med mit arbejde på The Mermaid Institute, og at jeg helst ville glemme, at jeg nogensinde havde arbejdet der. Og selvom det ikke var hende, der havde gjort noget galt, og det var det i hvert fald slet ikke, så mindede hun mig stadig om min tid der, så vi måtte holde os fra hinanden i en periode. Og jeg kunne desværre ikke sige, hvor lang tid den periode var nødt til at vare. Kioskmanden lod som om, han havde travlt med noget ved kassen, så han slet ikke lagde mærke til, hvad vi talte om. Han kendte os heller ikke.

Hun så ganske fattet ud, da hun gik ud af kiosken, men hun var tydeligvis ikke glad. Hun fik heller ikke købt sine cigaretter, jeg fik trods alt købt mine. Og selvom jeg allerede på det tidspunkt havde spist mere end en gang sammen med Elinor på bistroen, fik jeg alligevel lidt ondt i mave af, at vi skulle tage afsked på den måde. Og jeg må stadig holde fast i, at hendes store kærlighed var Søren, at jeg havde fungeret som rebound og sølle erstatning, og det, der i sidste ende slog hende ud, var at Søren og Freja ventede barn. Det vidste jeg bare ikke den dag i kiosken. *(Det er sådan, ens hukommelse hele tiden bliver forstyrret af senere erfaringer. Den iagttagelse skal udbygges eller fortsættes ved lejlighed.)*

Det viste sig efterhånden, at jeg havde meget mere tilfælles med Elinor, end jeg nogensinde kunne have fået med Guldmus. Selvom hun var næsten fem år ældre end jeg, fandt vi os hurtigt tilrette i hinandens selskab. Hendes far havde i mangt og meget mindet om Magnus, og hun havde tilsvarende forladt sit hjem i en ung alder og klaret sig selv. Udseendet var dog ikke det samme, hendes hår var noget længere end mit, det var glat og sort og gik helt ned over midten af hendes ryg. Det var noget af det første, jeg lagde mærke til ved hende, og jeg var vist lidt misundelig. Til gengæld fortalte hun senere, at hun havde været misundelig på mine krøller. Hun var som jeg begyndt at bruge BH allerede da hun var fjorten, så langt var Guldmus stadig ikke kommet i sin udvikling. Og hun sad som færdiguddannet bibliotekar og søgte arbejde, ganske som jeg gør nu, *(det vidste jeg naturligvis ikke dengang).*

Udover at skrive ansøgninger, skrev hun osse sangtekster til et orkester i Tårnby. Det kunne jeg selv have fundet på, hvis jeg havde haft evnerne. Jeg forsøgte faktisk i nogle måneder, men resultaterne var aldrig værd at vise frem.

Vi var hurtigt en slags tætte veninder. Tættere blev vores forhold aldrig for alvor, men alene det, at hun aldrig havde hørt om The Mermaid Institute, gjorde hende til en meget kvalificeret veninde i den periode. Søren og Guldmus havde været mine venner, det her var noget andet. Elinor var slet ikke en udefrakommende klang i den trio, disse overvejelser tager udgangspunkt i, hun var noget helt andet et helt andet sted, og det var det, jeg havde brug for. Det var inspireret af hende, jeg endte med at flytte til Amager, da jeg igen flyttede fra Magnus. Vi holder stadig kontakt over nettet, selvom hun nu i et par år har haft arbejde i Silkeborg.

Det endte med at være hende, der reddede min fornuft i den periode. Jeg fortalte hende aldrig, hvad der var sket med mig, og jeg fornemmede, at hun selv havde noget i bagagen, som ikke skulle deles med mig. Osse på det punkt var vi på en måde ligeberettigede og ligeværdige. Og selvom hun nu er gift med en eller anden gymnasielærer i Silkeborg, en mand jeg aldrig har mødt, har jeg meget at være hende taknemmelig for. Det var hende, der overtalte mig til at starte på universitetet, så indirekte var hun endda skyld i, at jeg landede i Finnmarken i en periode.

Selvom vores forhold næsten udelukkende var mentalt, havde det en fysisk indvirkning på mig. Så længe jeg boede hos Magnus, sås vi om ikke dagligt så i hvert fald et par gange om ugen. Det var ikke kun på bistroen, det var af og til hjemme hos mig, jeg havde bedre plads der. Og jeg fik placeret min tid i The

Mermaid Institute og episoden med Max i et hjørne, hvor jeg nærmest kunne se det hele udefra. Det var ikke fortrængt, det var det slet ikke, men det var placeret. Og jeg fik overskud til at starte på universitetet. Elinor gjorde det arbejde, man nok kunne have forventet af en mor og en far, men Magnus havde ikke de store kompetencer i den retning, han havde sit. Da jeg købte lejligheden på Amager og flyttede, var det hende, der var mit holdepunkt.

Efter flytningen så vi godt nok ikke længere så tit, jeg kom ikke længere på bistroen, men hun besøgte mig af og til i min lejlighed. Af og til kunne hun kombinere det med et besøg hos orkesteret i Tårnby.

Måske var det osse den geografisk flytning, der hjalp mig. Amager var ikke så langt væk, som Finnmarken siden var, men det var alligevel et andet fastland, en anden jordbund. For mig var Amager alt andet end en lorteø. Hvis jeg havde haft en have, ville jeg have plantet et træ. En eg måske (*det ville nok have været en god sproglig vits i Finnmarken, men der var klimaet ikke til det*), men jeg måtte i begyndelse nøjes med purløg i vindueskarmen. Det var da osse noget, det var i hvert fald et nyt ståsted at tænke fra.

Jeg begyndte at besøge det orkester i Tårnby. Jeg brød mig godt nok ikke om deres musik, men musikerne var flinke nok. Jeg var naturligvis sammen med Elinor, da jeg besøgte dem første gang, hun skulle høre musikken til et par af de nye sange, og jeg syntes sangene lød noget teatralske og selvhøjtidelige. De sang for eksempel på fransk, og jeg forstod aldrig hvorfor. Jeg forstod heller ikke i begyndelsen, hvad sangene handlede om, kun at de vist skulle være udfordrende. Og jeg kunne slet ikke få det til at hænge sammen med mit billede af Elinor. Sangeren Siv, der ellers var en ganske almindelig fyr, var nødt til at skifte til lang kjole og blond paryk, hver gang han skulle synge. Det sagde han selv. Om det så skulle opløse den noget bastante musik, eller om det skulle virke som en kontrast til det, kunne jeg ikke gennemskue. Måske var det begge dele, og allerede dengang opfattede jeg, at de vist ikke var helt enige med sig selv. Det var ikke et sted, jeg var på vej hen, og jeg var yderst tilfreds med, at jeg ikke boede helt ude i Tårnby.

Senere oversatte Siv nogle af teksterne for mig, og jeg blev overrasket over, hvor voldsomme og seksuelt eksplicitte de var. Måske havde det noget med Elinors hemmelige baggrund at gøre, måske var det bare noget, orkesteret havde bedt om. Hun skrev måske bare, hvad de bestilte. Vi snakkede aldrig om det, det var hendes privatsag, det skulle ikke blandes ind i vores indbyrdes forhold. Jeg fortalte heller ikke hende, at Siv havde oversat de tekster for mig.

Når jeg ellers mødte Siv, var han i helt almindeligt tøj og uden paryk. Så lignede han den blikkenslagerlærling, han osse var. Resten af orkesteret fik jeg aldrig noget særligt forhold til, de stod bare der i sort tøj og spillede højt. De havde det samme tøj på, når de ikke spillede. Den ene var Elinors fætter, han hed Kasper, det havde jeg da fået at vide.

Det var Siv, jeg fandt sammen med, da jeg kom hjem fra Finnmarken. Han var meget interesseret i mine oplevelser deroppe, og han spurgte om jeg havde mødt shamaner. Det havde jeg så ikke, jeg tror ikke der var ægte shamaner i de turisttelte. Vi blev heller ikke rigtigt kærester, vi var bare gode venner. At det så af og til udviklede sig til en smule sex, gjorde ikke den store forskel. Han fik mig i hvert fald til at glemme alt om Max og Guldmus og dårlig samvittighed, bare ved at vi talte sammen.

Og selvom jeg i forsøget på at skabe struktur i trioens levnedsløb ved hjælp af hurtige overflyvninger af begivenhederne, er der alligevel erindringer, der kommer tydeligere frem. Mine og Sivs oplevelser med shamanen på øen er sådan en begivenhed, da den med tiden gav mig et nyt perspektiv på de foregående episoder. *(Det må nævnes, ellers kommer det til at se ud som om beretningen fortæller sig i ligegyldige detaljer, og at det er svært at vælge imellem dem. Er det så alt for upræcist ?)*

Vi kom til at snakke om det, Elinor og Siv og jeg, en dag vi sad ude på min altan og drak danskvand. Elinor var kommet forbi, Siv var der under alle omstændigheder tit i de dage. Vi sad og snakkede om min tur i Norge, og Siv påpegede, at det var underligt, at det var lettere at finde en shaman på den flade lorteø, end det var oppe i det store øde fjeldlandskab. Elinor havde mødt den pågældende shaman, og hun gav ikke så meget for ham. Han var vel bare den maskuline udgave af de hekse, der på det seneste var blevet så moderne. Men Siv havde set shamanen få et stort egetræ til at vokse frem af mulden i løbet af en enkelt magisk nat. Elinor sagde bare, at det træ havde hun gerne villet se længe, men Siv kunne åbenbart ikke finde det igen, og hvad havde han i øvrigt drukket og røget den nat. *(Det kan utvivlsomt ses som et lighedspunkt mellem Siv og Guldmus, men det er nok kun tydeligt i retroperspektiv.)*

Enden på samtalen blev, at Elinor kørte hjem, og at Siv og jeg aftalte at besøge shamanen. I forhold til mit studie kunne jeg se det som en slags frivilligt feltarbejde på linje med mine besøg hos Søren og Jesper og Bettina, så jeg lavede den aftale med god samvittighed. Jeg var bestemt ikke ved at blive skør. *(Det er ligeledes tvivlsomt om Siv var decideret skør, han prøvede nok snarere på at være interessant.)*

Problemer var, sagde Siv, at shamanen var flyttet fra Amager og ud på det mere øde Saltholm. Vi kunne ikke bare lige tage ud på et besøg, vi var nødt til at blive hentet. Og da shamanen hverken havde telefon eller postkasse, var vi nødt til at tage kontakt i tankerne. Heldigvis var det en af shamanens sjældne evner, han kunne høre tanker. Det var bestemt ikke alle tanker, han hørte. Så tæt på byen ville det blive et alt for rodet lydbillede for ham, men hvis vi sendte vores tanker direkte til ham, kunne han høre dem og endda besvare dem på samme måde. Siv havde prøvet det mere end en gang, og det ville bare blive endnu bedre, hvis jeg osse tænkte med.

Jeg gik ind på tankegangen og spurgte, hvad den shaman så hed. Det ville, syntes jeg, gøre en direkte henvendelse lettere. Men Siv kendte ikke navnet, han tvivlede endda på at det havde nogen som helst betydning, og han havde som sagt haft kontakt flere gange, uden han kendte navnet. Så ville jeg i det mindste have en

remse eller en mantra at holde mig til, så linjen kunne blive mere sikker. Men nej, det var bestemt en misforståelse. Jeg skulle helt enkelt bare ønske, at shamanen kom og hentede os. Hvis jeg samtidigt tænkte på det hurtigt voksende egetræ, ville det være endnu bedre. Og jeg besluttede mig til at ignorere spørgsmålet om, hvordan shamanen kunne vide, at det var ham og ikke en anden shaman, vi sendte vores tanker imod.

Jeg følte virkeligt, jeg gik ud i felten, da vi sådan sad og ønskede, og jeg holdt min skepsis så langt tilbage i baghovedet, som jeg overhovedet kunne. Og så sad vi der og tænkte i en halv times tid, til Siv sagde, at nu måtte det være nok. Dagens opgave var løst, og hvad vi derefter foretog os, er ikke relevant for forløbet.

Der gik et par uger, uden der skete noget, og en dag sagde jeg til Siv, at hans tankeforbindelse åbenbart ikke havde virket effektivt nok i denne omgang. Men Siv sagde, at han netop samme morgen havde fået svar, at shamanen ville hente os på havnen klokken ni om aftenen den følgende fredag.

Det passede mig dårligt. Jeg havde en aftale med nogle af de andre fra studiet, jeg var stadig ny i den sammenhæng, og jeg følte mig forpligtet til at deltage socialt. Men Siv sagde, at det var en enestående chance, og at jeg nok kunne finde andre fredagsbarer og fester at gå til. Vi skulle møde shamanen nede på havnen klokken ni, og svigtede vi den aftale, var vores linje til ham i hvert fald lukket.

Jeg gav mig og gav Siv ret. Det var en slags feltarbejde for mig, jeg var startet på det, i hvert fald i tankerne, og nu skulle det da gøres færdigt.

Klokken kvart i ni stod vi så og ventede på kajen, vi var vist begge to spændte på udfaldet. Klokken ni kom en mand gående hen imod os. Det var shamanen, sagde Siv. Umiddelbart syntes jeg, han lignede alt andet end en shaman. Han så nærmere ud som en lettere overvægtig gennemsnitlig kontormand med mørke bukser og mørk jakke og hvid skjorte. Da han kom tættere på, kunne jeg se, han var en ældre mand. Han var måske pensioneret kontormand, og det var måske grunden til, at han ikke havde slips på. Det eneste, der stak en smule ud, var, at han var barfodet. Han smilede, og både hans tænder og tånegle så gule ud i den kunstige belysning på havnen. Han mindede i det hele taget en hel del om Jesper, barfodet som han var. Men i modsætning til Jesper havde han skæg og briller på. En forklædt Jesper, tænkte jeg. Skægget var tilpas kort og veltrimmet, så med et slips og et par mørke sko, kunne han gå direkte ind i en mindre omegnsbank og tage kommandoen. På den anden side er bankdirektører måske osse en slags shamaner.

Siv kendte shamanen, så jeg forstyrrede ikke med mine betragtninger. Og den barfodede bankdirektør bad os følge med hen til en lille jolle, der lå fortøjet ved en lav bådebro, der stak ud fra kajen. Den skulle vi med ud at sejle i.

Først var der dog en vigtig ting, vi skulle have klaret. Jeg forventede noget med en redningsvest, men shamanen tog sin rygsæk af, så var han lidt mindre bankdirektør

for mig, og hev en flaske og tre lerkrus frem. Vi skulle have en tår af livets vand, inden vi begav os ud i bølgerne. For det var der ude på vandet, der var bølger. Det var ikke høje bølger, og der var ikke skum på, men det var nok til, at jollen og de andre både lå og skvulpede op og ned, så det kunne høres.

Jeg spurgte til, hvad det livets vand var for noget, og shamanen forklarede, at det osse gik under navnet brændevin, og for hans skyld måtte jeg gerne sige det i stedet for. Jeg havde genkendt flasken, så jeg ville bare være helt sikker. Shamanen vred proppen af, så forseglingen blev hørbart brudt, og så skænkede han en flot sjat af livets vand op i alle tre krus. Vi skålede og drak ud, og så var vi klar til at sejle ud på bølgerne uden redningsvest. Det var bestemt feltarbejde med den rette indbyggede usikkerhed. Jeg blev helt opstemt ved tanken.

Shamanen roede rutineret ud på trods af bølgegangen. Det var ikke så slemt, men da vi nærmede os udløbet ved molen, fik vi os nogle gyngeture. Bølgerne var nok ikke voldsomt store, men det var jollen heller ikke. Siv og jeg sad og holdt hinanden i hånden, shamanen sad og smilede mens han roede os ud til den kunstige ø, hvor tunnelen kommer op til broen til Sverige. Peberholmen har de så morsomt kaldt den. Der må man vist ikke gå i land, men det var shamanen helt ligeglad med. Han sejlede os hen til en sten, hvor vi kunne komme tørskoede i land, hvis vi var heldige. Måske var det derfor, han selv var barfodet. Og heldigvis var det så mørkt, at vi ikke blev set. Shamanen gjorde jollen fast til en gren og gik målbevidst i land. Han kendte nok stedet fra tidligere besøg, sådan som han bevægede sig.

Vi to fulgte lidt tøvende efter, det var ikke det sted, der var beregnet til besøg. Men shamanen slog ud med armene og fortalte, at her kom biler og tog op af jorden og fortsatte ud over havet, og at stedet derfor var magisk. Naturen fik desuden lov til at brede sig uhæmmet her, så det var det helt rette sted til hans magi.

Siv havde forventet vi skulle ud til Saltholm, det var da der shamanen boede, så vidt han havde forstået, men shamanen smilede bare og tog en lang pibe op af sin rygsæk. Nu skulle vi sætte os og ryge fredens pibe og bringe os i harmoni med naturen. Jeg syntes godt nok, at støjen fra bilerne forstyrrede harmonien, men jeg gjorde, som der blev sagt. Shamanen havde kommandoen, vi var i felten, jeg deltog diskret og observerende. Så meget havde jeg allerede lært.

Jeg tror bestemt, der kun var tobak i den pibe. Der var ingen sjove urter eller krydderier, så den eneste mærkbare stimulans, vi havde fået, var det krus brændevin, vi havde drukket inde i havnen. Det var bestemt heller ingen lille snaps, jeg kunne tydeligt mærke den, og jeg kunne se ekkoet af den i Sivs øjne. Shamanen så ud til at være helt upåvirket.

Efter nogen tid rejste han sig, men betydede os, at vi skulle blive siddende. Han begyndte at bevæge sig frem og tilbage foran os, mens han sang. Jeg var sikker på at jeg kendte den sang, men jeg kunne ikke helt identificere den. Det var vist en, jeg havde hørt som barn. Og der i mørket hvor shamanen gik, var der nu en lille busk, jeg var ikke sikker på, om den havde været der hele tiden eller ej. Stemningen var lidt mærkelig, og det var det vel osse meningen, den skulle være.

I hvert fald begyndte den lille busk at vokse og blev mere og mere træagtig at se på. Den lignede mere og mere et arketyrisk egetræ (*det er nok mere korrekt at skrive prototypen på et egetræ*), og det egetræ voksede snart shamanen over hovedet. Det var i hvert fald et fantastisk syn.

Så vendte han sig om og fremdrog fra sine bukser en voldsom penis, og han vendte sig igen og lod sit vand opad egestammen. Han stod nu med ryggen til os, men vi var ikke i tvivl om, hvad vi så og hørte. Vi holdt hinanden i hånden, som dengang vi sad i båden Siv og jeg. Siv klemte hårdt til, det gjorde jeg måske osse.

Og så var det som om, shamanen blev mere og mere utydelig. Egens grene begyndte at opløse sig i den luft, de havde strakt sig ud i. Til sidst stod der bare en stamme, en fallos var det næsten nu, der stod der op af jorden og pegede mod himlen, indtil den forvandlede sig til shamanen, der hurtigt svandt ind til normal størrelse. Her er jeg, her er jeg. Jeg identificerede sangen, han havde sunget. Tømmelfinger, tommelfinger, hvor er du. Skulle jeg se det som en form for ironi ?

Jeg var tæt på at slippe Sivs hånd, så jeg kunne klappe af forestillingen, men han holdt stadig fast, så jeg måtte nøjes med at smile. Shamanen bukkede heller ikke for os, han satte sig bare ned og smilede tilbage til mig.

Det var blæst noget op, så turen tilbage til Amager var slet ikke rar. Der blev ikke sagt et ord på den tur. Shamanen roede, vinden var imod, og det gik langsomt med at komme frem. Jeg fik en voldsom lyst til at stå ud af båden og løbe henover vandet ind til havnen, men det kan man jo ikke.

Vi kom ind i havnen. Både Siv og jeg var tæt på at ryge i vandet, da vi steg op på broen. Der var godt nok ikke så voldsomme bølger herinde, det var endda fralandsvind, men vi var vist lidt usikre på benene. Da vi begge to stod sikkert på broen, løftede shamanen hånden og roede ud igen. Han skulle vel tilbage til Saltholm og bo, tænkte jeg, men jeg vidste det ikke.

Først da vi var hjemme i min lejlighed, havde vi luft til at tale sammen. Siv syntes det havde været mirakuløst, nu havde han set det to gange. Jeg sagde, at jeg havde set endnu mere fantastiske ting udført af andre tryllekunstnere, men det havde da været en ganske god forestilling. Vi var lige ved at blive rigtigt uvenner, men jeg foreslog, at vi bare accepterede, at vi havde haft forskellige oplevelser og forskellige opfattelser af begivenhederne. Det var kun mig, der havde set det som et stykke feltarbejde, for min skyld kunne han tage oplevelsen ind som den tegnefilm, det osse var. For mig var det i hvert fald morsomt at konstatere, at Elinor havde haft helt ret, da hun sagde at shamanen var en maskulin udgave af tidens moderne hekse. Han havde været særdeles maskulin i sit udtryk, for nu at sige det pænt. Men i den følgende tid viste det sig, at den oplevelse, der skulle have bragt os tættere sammen, i stedet blev et skår i vores forhold. Mere alvorligt havde det selvfølgelig heller aldrig været, i hvert fald ikke fra min side.

Men da jeg eftertænkte det hele for mig selv, var jeg alligevel nødt til at sammenligne det med nogle hentydninger, jeg havde fået fra Guldmus. Hendes oplevelser med Jesper havde lighedspunkter med vores oplevelser med shamanen og særligt med Sivs fortolkning af oplevelserne. Men Jesper havde jeg trods alt et navn på. I forhold til shamanen havde jeg kun forestillingen om den pensionerede bankmand. Det var noget andet.

Kunne jeg så alligevel prøve at organisere trioens historie efter de fire elementer, så det ikke blev et banalt trekantsdrama. Jorden og vandet var tydeligt i billedet. Luften måtte osse være der, ellers kunne vi ikke få vejret. Men jeg kunne ikke få øje på ilden. Det var bestemt en anakronistisk model, jeg har trods alt bekendt mig til at se stort på kronologien. Men hvorfor denne trang til fire, når jeg kun kunne få øje på tre. Og vi var kun tre i gruppen på Påskepynten. Var det så min søgen efter en model, eller var det min tvivl, der gav sig udslag i den slags primitiv numerologi. (*Og er ikke den evige trang til kvantitative resultater og tallenes klare tale, der er den ultimative numerologi ?*) Jeg er nødt til at tænke videre, for at finde en model, der kan få det til at hænge sammen. Der er ingen garanti for at det lykkes. Max havde ikke bare grebet mig om underlivet, han havde osse haft fat i min hjerne.

Hvordan ville Max mon i nøgtern tilstand selv beskrive, hvordan han i en alternativ tilstand overskred mine grænser. Hvilken grænse ville han fokusere på. Det ville vel være grænsen mellem ham og mig. Hvor tæt på kunne han gå, uden det blev ubehageligt for mig. Var det da han stak hånden ned i mine bukser. Ville grænsen have været en anden, hvis jeg ikke havde haft bukser på. Det havde jeg ikke på billedet. På billedet var det heller ikke hans hånd. Men han havde udvirket, at billedet blev taget, han havde udvalgt det og sat sit mærke på det med tydelig skrift, The Mermaid Institute.

Hvad så hans indre grænse mellem at være ædru og fuld. Eller at han stod i entreen i min lejlighed. Allerede det var vel overskridelsen af en grænse. Ville det have gjort en forskel, hvis han havde gjort det på måtten ude i opgangen. Jeg er sikker på at han slet ikke har haft den slags overvejelser. Anders var vel ikke så beruset, så han kunne nok fortælle Max, hvad han havde gjort. Så Max ikke for bekvemt kunne glemme episoden i en flaske alkohol. Jeg vidste ikke om han havde glemt det, om han overhovedet havde haft den slags overvejelser. Jeg havde selv besluttet mig til at glemme episoden, havde jeg ikke ? Måske var det osse for meget for dem. Måske var de endda gået fra hinanden, det havde der da været god anledning til.

Men hvis jeg skal se nøgternt på det, og det er svært, jeg er stadigvæk så vred, at jeg ikke vil kunne skrive det i en ekstern opgave, så må jeg have fat i en mere vidvinklet optik (*og er der en vits gemt i et mere vidvinklet syn på viden, eller er det bare en tilfældig betegnelse, der virker forførende. Det skal der nok en mere etymologisk uddannet til at besvare*).

Max havde fokus på den generelle grænse, og så var der kun en, og på at den kan være flydende og usikker. Det er altid noget på den ene side eller på den anden side,

et enten/eller, og der er noget på grænsen, et både/og. Men uanset om der er tale om enten/eller, eller om det er både/og, er der tale om en dualistisk analyse af fænomenerne. At jeg i min analyse af min ungdom (*allerede inden trediveårsdagen, er det ikke lidt vel tidligt, men det er måske nødvendigt*) er nødt til at tage udgangspunkt i noget, der kunne kaldes trialisme frem for dualisme, nemlig den klassiske trio eller det banale trekantsdrama, gør vel ikke min analyse mindre skyklappet, kunne man sige (*eller man kunne påstå at numerologien igen stikker hovedet frem*). Skal jeg finde mig i det ? Kan jeg finde mig i det ? Kan jeg finde mig selv i det. Er jeg så bare ved at lede efter mig selv ?

Men hvis jeg så må erkende at grænser ikke kan generaliseres, blir de så irrelevante i en analytisk sammenhæng. Det er da stadig relevant, at Max i allerhøjeste grad overskred en grænse dengang i min entre. Så hvor gerne jeg end vil undgå det, er jeg nødt til at bringe nogle svagere erindringer om Marianne ind i billedet. Her er jeg nødt til at genkalde mig dødsdagen på gravstenen og min egen fødselsdag for at vide, at jeg var ni år, da det skete.

Jeg husker osse, at hun ikke ville have, jeg kaldte hende Marianne. Jeg skulle kalde hende mor, hun havde trods alt både båret mig og født mig. Det var sådan, hun sagde det, det står tydeligt for mig. Og jeg har i mange år troet, at hun gjorde det for at understrege sin rolle, på magtforholdet i relationen, jeg er din mor, så her bestemmer jeg. Var det mon alligevel dybere end det ?

Detaljerne fra dengang husker jeg ikke så godt. Hvad jeg selv oplevede, og hvad jeg har fået fortalt om oplevelserne, det flyder let sammen for mig. Hun havde i hvert fald låst døren til badeværelset, det er jeg sikker på. Magnus, han var i øvrigt bedøvende ligeglad med, hvad jeg kaldte ham, fortalte bagefter at vi ikke plejede at låse døren. Jeg måtte ikke, for de var bange for, at jeg kom til at låse mig inde. Det var vel en vane fra dengang jeg var endnu mindre. Jeg tror nok jeg låste døren, når jeg var på toilettet, da jeg var blevet ni. Jeg gjorde det i hvert fald helt rutinemæssigt de sidste år, jeg boede hjemme hos Magnus. Så måske ville Marianne bare sikre sig, at jeg ikke brasede ind, mens hun sad på toilettet. Det fandt vi aldrig ud af.

Da jeg selv skulle derud, tog jeg i døren. Og jeg er ret sikker på, at hun svarede derinde fra, at jeg skulle bruge det andet toilet. Sådan husker jeg det i hvert fald. Og da jeg så senere kom forbi på vej til mit værelse, var døren sikkert lukket. Det plejede den at være, uanset om der var nogen derinde eller ej.

Da Magnus senere kom og spurgte mig, hvor hun var, sagde jeg at hun vist var på toilettet. Da han så tog i døren, var den stadig låst, og der var intet svar, da han råbte. Det endte med at han sparkede døren op, så dørkarmen gik i stykker. Og der sad hun så derinde på toilettet, sammensunken og fuldt påklædt. Låget var endda slået ned, så hun sad på det som på en stol. Magnus ringede efter en ambulance, og jeg så, hun blev lagt på en bære og båret ned af trappen. Jeg husker hun var spændt fast på båren, så hun ikke røg af. Men hun lignede ellers sig selv, kan jeg huske. Magnus og jeg satte os ud i vores bil og prøvede at følge med ambulancen, men vi

havde ikke udrykning på, så vi kunne ikke køre over for rødt. Og der var nogle i ambulancen, der passede på hende, sagde han. Han prøvede nok at berolige os begge to, mens han prøvede at køre pænt til hospitalet. Det er i hvert fald sådan, det står for mig nu.

Da vi kom til hospitalet, for Magnus rundt og snakkede med en hel masse mennesker. Og jeg tog det så roligt, som jeg kunne, som han havde taget det, da han kørte. Jeg opgav helt at følge efter ham, og satte mig på en stol og ventede. Det billede står tydeligt for mig.

Jeg sad der, jeg ved ikke hvor længe, og så kom Magnus og fortalte, at Marianne var død. Det er lige så tydeligt, som da Søren fortalte det samme om Guldmus. Sådan en sætning kan runge længe.

Hun havde været død, da hun ankom til hospitalet. Om hun allerede havde været død på toilettet, fandt jeg aldrig ud af. Det spurgte jeg ikke Magnus om (*det havde ellers været en god idé*). Jeg blev vist meget ked af det. Magnus har nogle billeder fra begravelsen, og jeg er med på nogle af dem. Jeg ser ikke glad ud på et eneste af dem. Måske var det et af de billeder, Max skulle have brugt til sin forside. Men dem havde han naturligvis aldrig set.

Men nu kan jeg i hvert fald selv prøve at se nøgternt på det, det er formålet med at bringe den triste erindring på bane. Det var en grænse, Marianne selv havde sat, da hun låste den dør. Og det var grænseoverskridende, da Magnus brød ind på badeværelset. Og det var nødvendigt. Vi talte endda om, hvad der ville være sket, hvis han var brudt gennem den dør noget før. Kunne det så have reddet hende? Kunne jeg så have været glad på billeder fra en dag, hvor vi ikke havde været nødt til at begrave hende. Og derfor kunne et af de billeder have været en glimrende forside. Men så skulle Mariannes historie have været med i hans undersøgelse, og den historie havde han ikke hørt. Den var holdt indenfor min private grænse. Jeg havde fortalt at Marianne var død, da jeg var barn, og at jeg var flyttet hjemmefra, da jeg var seksten. Mere spurgte han ikke ind til det, jeg var ingen havfrue. Ikke før jeg var på et billede af mig og Guldmus, og hun sprøjtede vand på mig. (*Måske skulle begebenhederne i en redaktionsproces sorteres i traditionel kronologisk orden. Eller er den her rækkefølge ikke mere logisk. Så kan man også bemærke, hvordan detaljerne kan vokse frem i erindringsprocessen.*)

Måske skulle jeg allerede, dengang vi var sammen, have spurgt ind til, hvordan Guldmus var blevet til den, hun var. Hvordan det var, da hendes far flyttede til Belgien for eksempel. Ville hun have brudt sig om at fortælle om det? Jeg fortalte aldrig hende om, hvordan det var, da Marianne døde. Det kunne hun alligevel ikke bruge til noget, og jeg ville nok heller aldrig kunne få det hele med, jeg vidste det ikke (*ved det stadig ikke*). Det er kun nu, når historien er relevant i undersøgelsessammenhæng, jeg har fået den skrevet ned i det lys. En fiktiv historie kunne have opfyldt samme formål. Det havde bare ikke gjort så ondt i maven som billedet af Marianne fastspændt på den bære, fordi trappen op til badeværelset og mit værelse var så stejle. Men hvad fik Guldmus ondt i maven af? Hvad får Søren og Bettina og Jesper ondt i maven af? Altså udover mirabeller og grønål.

Det er jo ikke forklaringer, jeg skal finde. Dem er der alligevel en ganske uoverskuelig mængde af, og jeg når aldrig ud til den yderste. Jeg vil bare have det til at hænge sammen. Det var vist det, Max kaldte narrativet. Han var måske ikke helt naragtig, selvom han nok var en svindler. Måske er det af svindlere og fulde folk, man skal høre sandheden. Når de rager på en. Eller er jeg nu ved at blive forført af begreberne ?

Hvad var det Jan, han havde vores hold på både første og andet semester, hvad var det han sagde om mit oplæg til feltarbejde. Da jeg ville flygte op i Finnmarken ?

Det har sine fordele at tage af sted alene. Men det har osse sine bagsider. Du vil være mere åben, og du vil møde flere mennesker og møde dem mere intenst, når du er afsted alene. Men du har så osse kun dig selv at diskutere med, når du skal efterbehandle materialet. Det kan være en hård disciplin for en nybegynder.

Og jeg var i den grad nybegynder, jeg var sprunget ind på holdet næsten en måned efter studiestart, og jeg havde ikke taget tre kinabøger med i bilen. Jeg havde købt en bil, jeg kunne komme ud i marken. Ude i ødemarken, som jeg håbede osse kunne blive mødemarken. Jeg var overbevist om, at hvis jeg skulle have det hele i hovedet, så kunne det tvinge noget andet i baggrunden. Jeg tog nogle billeder undervejs. Nogle af dem ligger vist stadig på min telefon, ruten er fastholdt.

Jeg kørte op langs den svenske østkyst, en let forglemmelig tur på motorvej op til Oslo og videre nordpå. Jeg blev træt, og var nødt til at overnatte i en lille campinghytte et sted syd for Lillehammer. Den var til at betale. Jeg var nødt til at ringe på i kiosken på den campingplads. Damen var sur, det var osse noget sent, men jeg fik da en hytte og betalte med det samme, jeg skulle køre tidligt næste morgen. Nøglen kunne jeg bare smide i postkassen. Så meget stoledede hun alligevel på mig, eller osse gad hun bare ikke stå så tidligt op som mig. Jeg ved det ikke, jeg var ligeglad, jeg er stadig ligeglad med det. Det gør vel ingen forskel for min beretning.

Snart så jeg de første samer i en kåte på en rasteplads. De havde i hvert fald det rigtige tøj på. Jeg købte en lille taske af renskind hos den første. Den lugtede af ren, tror jeg. Den lugter stadig af det. Manden i samekostumet ville ikke snakke, kun handle. Samerne på rastepladserne er handlingens mænd og kvinder, erfarede jeg. Jeg købte ikke mere, og efterhånden holdt jeg op med at holde ind ved de kåter på rastepladserne. En hel del af deres hjemmelavede varer så ud til at komme fra samme fabrik. Jeg skulle prøve at finde autentiske artefakter, det var hvad Jan havde bedt mig om at, ikke gaver til familie og venner. Autentiske artefakter og mine egne selvstændige overvejelser var opgaven. Og det var rimeligt overskueligt i de kåter, det var noget dyrt bras, de solgte. Selvom lugten af ren var autentisk, og mønsteret på kanten af tasken var farvestrålende. Jeg skulle længere nordpå, op i den autentiske Finnmark, der praktisk nok lå endnu længere fra Max og The Mermaid Institute. Instituttet var måske i virkeligheden lige så ægte som kåterne på

rastepladserne, tænker jeg nu. De kunne bo i deres biler, de samer. Hvis ikke de havde et rigtigt hus i nærheden, det blev jeg overbevist om at mange af dem havde.

Da jeg et par dage senere nåede op i den rigtige Finnmark, var der meget længere mellem kåterne og rastepladserne. Der var længere mellem alt. Selv bjergene var der langt imellem, det var de store nok til. Jeg kørte alene, og jeg var nødt til at hælde benzin på bilen, når der var en chance. Jeg skulle måske have taget en dunk med for en sikkerheds skyld.

Jeg mødte da mennesker på turen deroppe. Dem der passede campingpladserne og deres hytter. Dem der sad i butikkerne, hvor jeg købte min mad. Jeg havde hørt om norske priser, men så slemt var det heller ikke. Smøgerne var dyre. Pigerne i butikkerne, det var mest piger der passede kassen, var helt almindelige. Nogle af dem insisterede på at snakke engelsk med mig. Jeg syntes nok jeg forstod dem, men de forstod måske ikke mig. Jeg var i felten langt fra hjemmet, men hvis det ikke var for bjergene, kunne jeg nok på mange måder lige så godt være blevet på Amager. Så kunne jeg have googlet turen og sparet en hel del benzin.

Luften var altså en anden, det skal jeg lige have med. Men jeg var kommet afsted så langt hen på efteråret, at jeg ikke så midnatssol, det begyndte at ligne middagsmørke. Det var måske dårlig planlægning, og jeg fik alt for lidt med tilbage. Det opdagede jeg, da jeg skulle skrive opgaven. Så jeg lærte noget.

Jeg fik da begyndt. Jeg havde en principiel indholdsfortegnelse, jeg kunne starte med at kopiere ind, og jeg havde da nogle konkrete punkter, jeg kunne sætte ind i den. Indledningen kunne jeg osse sagtens skrive. Men så begyndte det at blive noget tyndt. Der var mange omstændigheder, jeg kunne beskrive, men ikke mange, der bragte mig ind i emnet. Jeg skulle have været i felten, men i beskrivelsen var jeg nærmest en turist, der blev snydt. Og det var altså ikke mig, der skulle være hovedpersonen i opgaven, sagde Jan, da han så mine første forsøg. Det var godt nok mine oplevelser, der skulle præsenteres, men jeg skulle i videst muligt omfang skrive mig selv ud af beskrivelserne, det det blev oplevelserne, der kom i fokus i stedet for mig. Skrive mig selv ud, det var den videnskabelige opgave.

Han foreslog at jeg udbyggede opgaven med en komparativ analyse på en anden led. Han havde kendskab til, at der skulle befinde sig en lejr af nordmænd et sted syd for Nakskov. Vist nok endda nogle, der havde købt noget jord dernede. Det var vist ikke umuligt, at der var nogle med samisk baggrund i den gruppe. Jeg havde svært ved at tro på muligheden for at holde rener syd for Nakskov, men det var netop pointen, sagde Jan. Der ville nok heller ikke være så mange turister i området. Så hvad ville kombinationen af ingen rener og ingen turister betyde for autenticiteten. Hvis jeg så det i forhold til turen til Finnmarken og specielt turen derop. Der havde da været rener, i hvert fald ude på vejene. Så hvis der viste sig at være samer i gruppen i Nakskov, så kunne det være en mulighed. Så kunne jeg se forskellen på autenticitet og turisme i kombination med en geografisk og kulturel forskel. På en anden skala. Det kunne altså give mig en korsformelt model at arbejde i. Forudsat, sagde han, at de nordmænd stadigvæk var i området. De var vist oprindeligt en flok

bumser, der havde følt det blev for trangt i Christiania. Og det var nogen tid siden, han havde set et notat om dem i en eller anden avis.

Jeg var meget skeptisk. Ikke fordi jeg, for at komme til Nakskov, ville passere tæt på stedet, hvor jeg havde haft oplevelserne med Max og hans institut. Det var jeg kommet over, mente jeg lidt naivt. Men det hele lød lidt for mærkeligt. Skulle jeg kunne sammenligne mine oplevelser med turistboder i Norge med en lejr for norske bumser nede på sydhavsøerne? Og så vidste han ikke engang hvor den lejr lå, hvis den da stadig eksisterede. Han havde hverken en adresse eller koordinater, jeg kunne give GPSen. Men så måtte jeg spørge mig for, sagde Jan. Det var en del af feltarbejdet, det kunne jeg lige så godt vænne mig til.

Der var da et alternativ. Antonio, han hed vist rigtigt Anton, men alle kaldte ham Antonio på grund af hans udseende, var gået lige så meget i stå med sin opgave, som jeg var med min. Det kunne måske være en fordel for os begge to, hvis vi lavede noget sammen. Det ville godt nok indebære lidt nyt feltarbejde, og det ville betyde at vi fik travlt. Og så var det da ikke sikkert at Antonio havde lyst, men det var da muligt at spørge.

Så vidt jeg vidste fra tiden sammen med holdet, var Antonio en helt ok fyr, og skulle jeg skrive opgave sammen med en af de andre, kunne det bestemt godt være med ham. Men jeg ville gerne bevise, at jeg kunne selv. At det havde været rigtigt af dem at lukke mig ind på studiet over tre uger inde i forløbet. Så jeg gjorde som Jan havde foreslået først, jeg kørte mod Nakskov. Jeg følte mig godt nok endnu mere usikker, end jeg havde været på turen mod Finnmarken. Turen her var godt nok noget kortere, den ville koste noget mindre i benzin, det burde da berolige mig. Det burde.

Men Nakskov var en lige så fremmed by, som byerne oppe i Finnmarken havde været. Og jeg kunne ikke bare stille mig op midt i byen og råbe på vejledning. Da jeg ankom, var det faktisk svært overhovedet at finde en ordentlig bymidte. Jeg fandt frem til turistkontoret, jeg var altså igen turist, og spurgte om de kendte noget til en lejr for nordmænd i nærheden. Det gjorde de ikke, de syntes osse det lød mærkeligt, men jeg fik da et kort over byen udleveret gratis.

Jeg havde slet ikke tænkt mig at overnatte i Nakskov, så jeg prøvede at tænke hurtigt. Jan havde kaldt nordmændene en flok bumser. Måske var det byens bumser, jeg skulle spørge. Jeg fandt havnen og fandt en lille flok, der sad og drak lidt øl i nærheden af en købmand. De så måske ikke specielt bumsede ud, men jeg var i hvert fald på feltarbejde. Selvom nogle var lidt fulde eller i hvert fald lidt berusede, det var osse ud på eftermiddagen, var de gennemgående meget venlige og hjælpsomme. Måske var det fordi, jeg var en ung pige med store bryster, jeg ved det ikke. Flere af dem kommenterede det, men ingen var nærgående. De havde heller ikke hørt om en lejr for nordmænd i nærheden af Nakskov. Men de kendte da Ole, og han var da norsk eller svensk, og boede af og til i et telt ude ved diget. Han var der nok ikke lige nu, han forsvandt som regel sammen med sommeren, og han kom først tilbage, når vejret igen blev varmt. Måske fløj han endda til Afrika, ligesom fuglene gør.

De kunne godt udpege diget på mit kort, og det skulle staves Diget med stort D, for det var et vejnavn. Og jeg sagde tak og kørte derud for en sikkerheds skyld. Jeg fandt teltet, det var nærmest en teepee, og det smagte da lidt af kåte i arkitekturen, men der var som ventet ingen hjemme. Alt var lukket af for vinteren. Jeg kørte tilbage mod Amager med adressen i hovedet. Hvis jeg havde kigget ind til Guldmus på vejen, kunne meget have været anderledes. Måske. Det var jeg så ikke klar til.

Da jeg var hjemme, ringede jeg til Jan, og for en gangs skyld tog han telefonen med det samme. Jeg sagde at jeg havde fundet lejren, at den var forladt for vinteren, og at jeg måtte vente med at lave opgaven om samerne færdig til næste semester, mit feltarbejde måtte ikke gå til spilde. Men nu måtte jeg i første omgang prøve noget sammen med Antonio i stedet for. Jan gav mig ret i min beslutning, den var klog, sagde han, lige bortset fra planen om at skrive sameopgaven i andet semester, for der ville den overhovedet ikke passe ind. Men hvis jeg ikke kunne kassere mit feltarbejde i Finnmarken, ”kill my darling” som han udtrykte det, så ville der måske være en mulighed i tredje semester. Jeg ved så ikke om han mente det, eller om han bare håbede, jeg ville glemme alt om de samer. Jeg havde heller ikke fortalt ham om muligheden for at møde en lokal shaman på Saltholm, som jeg troede dengang. Det kom ikke rigtigt ham ved.

Han fandt i hvert fald Antonios telefonnummer frem til mig, jeg er lidt i tvivl om han i virkeligheden havde lov til det, så jeg kunne komme til at spørge ham, om vi skulle slå os sammen om en opgave.

Da jeg fik fat i Antonio, var han interesseret i et samarbejde lige med det samme. Han havde lavet sit feltarbejde i et boligkvarter lige i nærheden, og det kunne vi godt bygge videre på. Det var mest den teoretiske side af sagen, der drillede ham, hans materiale var stort set godt nok, som det var. Vi satte os sammen, og jeg fandt hurtigt frem til en passende teoretiske model, vi kunne bruge til at skabe overblikket (*altså det stik modsatte med erfaringerne med nærværende arbejde*). Vi aflagde, vist mest for syns skyld, endnu et par besøg i boligkvarteret, og så skrev vi opgaven sammen. Det vil sige at vi snakkede sammen, jeg tastede. Vi fik afleveret til tiden, og resultatet var måske ikke prangende, men det var godt nok til, at vi kunne fortsætte på andet semester uden at skamme os.

Vi var en hel del sammen, og vi havde ikke noget imod hinanden, men selvom jeg vist allerede på det tidspunkt havde brudt endeligt med Siv, blev det aldrig til noget fysisk med Antonio. Til gengæld mødte jeg hans familie, blandt andet hans lillesøster Belinda, og hende faldt jeg sådan set lidt for. Måske mindede hun mig om Guldmus, jeg ved det ikke. Jeg var på det tidspunkt ved at skrive oplevelserne med Max og Guldmus og Søren og så videre helt ud af min personlige historie, og derfor lavede jeg ikke sammenligningen dengang. Så kunne jeg i stedet have kontaktet Guldmus. Efterfølgende kan jeg af og til tænke, at det kunne have gjort en stor forskel, men jeg nægter som sagt at have dårlig samvittighed. Jeg tror sådan set, at selv en udstrakt hånd fra min side, havde været forgæves. For Guldmus var

jeg i bund og grund en nødløsning. At hun nok var noget mere for mig, kunne hun ikke i længden leve af.

Det var da noget rod, det kan jeg godt se nu. Ikke så meget for Antonio og Belinda, de havde ingen problemer med at forholde sig til det. Antonio var måske lidt maskulint fornærmet, Belinda var lidt skeptisk. Men mere var det ikke. Oppe i mit hoved, var det noget mere kaotisk. Til jul var jeg hjemme hos Magnus, det havde været en tradition lige siden jeg flyttede hjemmefra. Men nytårsaften holdt jeg sammen med Belinda. Antonio kom til festen med en anden kvinde, og jeg mistænkte ham for at have gjort det for min skyld. Og jeg var faktisk, og det var tåbeligt, nødt til at tage mig sammen for at ignorere det. Nu efterfølgende kan jeg måske nemmere trække paralleller til hvordan Guldmus må have følt det, og i øvrigt osse til hvordan det må have været for Søren.

Studiemæssigt startede både jeg og Antonio i februar på andet semester. Her var fokus næsten udelukkende teoretisk, og vi fik fra starten at vide, at opgaven ikke skulle omfatte feltarbejde. Jeg syntes bestemt at den videnskabsteoretiske vinkel var spændende, men jeg er osse overbevist om, at det var det, der fik Antonio til at melde fra, så ham så jeg ikke meget til længere. Til gengæld besøgte Belinda i den tid ganske ofte mig i lejligheden. Men selv når besøgene strakte sig over flere dage, havde hun tøj og så videre med i en taske, det kom ikke ind i skabene i min lejlighed. Den viden, jeg samlede op i det halvår, indgår bestemt i de overvejelser, jeg gør mig her, men begivenhederne i den periode, har ingen væsentlig betydning i denne kontekst.

I efteråret fik jeg så igen anledning til at tage mine oplevelser med samer og shamaner op igen. Jeg ved ikke, om jeg dengang så en direkte sammenhæng mellem dem og den klassisk tragiske trio, jeg vidste heller ikke i begyndelsen, hvor tragisk den havde udviklet sig, men ubevidst må jeg have følt, at det var vigtigt. Jeg havde tidligere bemærket en vis lighed mellem Sivs fascination af shamanen på Peberholm og de ambivalente følelser, Jesper vakte i Guldmus. Og det må stadig have ligget i baghovedet på mig. Det var ikke bare irritationen over, at noget feltarbejde kunne gå til spilde, der motiverede mig. Og den nye underviser på tredje semester, hun hed i øvrigt Marianne, som den kvinde, der havde født mig, denne nye Marianne var let at overbevise om opgavens relevans. Og jeg tog derfor hurtigst muligt til Nakskov i håb om, at norske Ole endnu ikke havde forladt sin lejr. Det var stadigvæk september og sensommer.

Ole var ganske rigtigt i lejren. Han så nu ikke særligt sameagtig ud, han prøvede vist mest at ligne en slags indianer, det passede glimrende med den måde, hans telt lignede en teepee.

Han havde været her i landet i mange år, så der var ikke megen norsk accent tilbage i ham. Han så heller ikke sig selv som same, men han havde sandsynligvis en sjat sameblod i årene, fortalte han. Han var født og opvokset i en lille nordnorsk by, og seksuallivet havde været lige så uregerligt deroppe, som det vist er i resten af

verden. Og han havde i hvert fald set rene. Jeg viste ham den taske, jeg havde købt af min første samekontakt, og den grinede han meget af. Det var en typiske souvenir, sagde han, men lugten af ren var da god nok. Og jeg kunne godt få lov at overnatte i hans telt en nat eller to, så jeg kunne få den oplevelse med. For han var bestemt en slags shaman, same eller ej.

Jeg var ikke forberedt på det tilbud, jeg havde hverken rent tøj eller tandbørste med. Nu har jeg lært, at det nærmest er obligatorisk udstyr i feltarbejdet, så man kan gribe de åbne muligheder, der viser sig. Men jeg lod mig friste til i hvert fald at prøve en enkelt nat. Så kunne jeg gå i bad dagen efter hjemme på Amager. Så vigtig må renligheden heller ikke være, at den kommer i vejen for den videnskabelige dataindsamling.

Han tilbød endda, at vi kunne spise aftensmad sammen. I stedet for at bestille en pizza, kunne han bare bestille to. Leveringen ville koste det samme, uanset om det var den ene eller de to. Og hvis den var sparet, var der osse råd til en øl til hver.

Jeg syntes det var for tosset, jeg havde min bil stående ude på Diget. Jeg ville gerne betale, nu sparede vi jo leveringen helt, og så var maden næsten gratis. Den var i hvert fald helt gratis for ham, og til gengæld fik jeg en oplevelse, lovede han mig. Jeg kørte ind og fandt det rigtige pizzeria og hentede både de to pizzaer og de to øl der. Og så spiste vi sammen, uden mange ord. Og så skulle jeg prøve oplevelsen.

Jeg skulle prøve at ligge på jorden, sagde han. Ekstrem grounding, kaldte han det. Og jeg kunne tage det helt roligt, når det var overstået, kunne jeg få en hængekøje og ligge oppe i luften. Der var både jorden og luften. Vandet var tæt på, men hvor var ilden. Hvis vi havde lavet mad på bål, havde det været perfekt. Maden var kommet fra et billigt pizzeria og var bagt i en elektrisk opvarmet ovn. Jeg ved ikke om jeg kunne have fået andet i Nakskov, det vidste Ole vel heller ikke.

Så lå jeg der på jorden, med alt tøjet på, men med nøgne hæle og nakken kun beskyttet af mit hår. Og så spurgte han, om jeg havde overvejet, hvordan jeg ville begraves. Ville jeg i en kiste i jorden, eller ville jeg brændes. Der kom ilden ind i billedet. Engang i fremtiden. Jeg håbede, det var en meget fjern fremtid. Og lige nu kommer jeg til at tænke på, hvordan Guldmus mon blev begravet. Jeg vidste ikke, da jeg lå der, at det kunne være et relevant spørgsmål, men det var det altså uden mit vidende. Jeg ved ikke om hun kom i jorden eller i forbrændingen.

Jeg svarede at jeg nok helst ville opløses i luften i stedet for. Den gamle Marianne var blevet jordfæstet, sådan kaldte Magnus det. Og den slags skulle jeg ikke nyde noget af, så meget var sikkert, og så meget er i øvrigt stadig sikkert. Ned til ormene og billerne og maddikerne, jeg kunne ikke have det. Og nu lå jeg her og skulle mærke jorden under mig. Den var levende, det vidste jeg godt, men det var jeg altså osse, og jeg ville ikke opsluges.

Ole beroligede mig. Jeg skulle ikke opsluges endnu, jeg skulle bare mærke kontakten. Når han selv var alene, lå han af og til helt nøgen sådan. Det skulle jeg prøve en dag, sagde han. Men det var bedst, når man var helt alene. Når vejret var

til det, særligt når det regnede, var det vidunderligt under åben himmel. Når himlen havde åbnet sig. Og det fortalte han mig, der havde det noget blandet med at være nøgen i havet. Det var jeg aldrig alene.

Jeg skulle lytte, sagde han. Men det eneste, jeg kunne høre for mit indre øre, var en præst der sagde, af jord er du kommet. Og så afbrød jeg ham, ikke mere af den remse, tak.

Så begyndte han i stedet at synge. Det skulle vist lyde indiansk. Han troede nok selv, det kom indefra, men jeg genkendte stemningen fra noget jeg havde hørt. Det var ikke en børnesang som på Peberholm, det var ikke som den samesang, jeg havde hørt, da jeg forberedte turen til Finnmarken, det var en eller anden popsang, tror jeg. Den var lige så autentisk som hans telt. Og så var jeg alligevel sikker på, at jeg hørte den gamle Marianne nynne noget beroligende til mig. Om det var gennem jorden eller gennem Oles sang, kunne jeg ikke afgøre. Måske forsøgte jeg ikke. Nu ved jeg, at jeg lige havde tænkt på hendes begravelse, mere mystisk var det altså heller ikke.

Jeg lukkede øjnene. En stor og bred kvinde trådte ind i teltet. Det var i hvert fald ikke nogen Marianne, hverken den ene eller den anden. Jeg tror hun mindede lidt om Bettina i ansigtet, men ikke i figuren. Hun var osse noget ældre. Hun nægtede at fortælle hvad hun hed. Det var ikke vigtigt, sagde hun, mens Ole sang videre i det fjerne.

Kvinden sagde, at hun havde revet sig løs fra de fire elementer, så dem skulle jeg holde op med at tænke over. Jeg skulle ikke være bundet af noget så elementært. Elementarpartiklerne havde den nyeste fysik i øvrigt osse taget livet af, så hvad skulle vi med dem. Men hun vidste da godt hvad Guldmus og Søren havde oplevet. Og Max og Jesper og Marianne og Marianne og Magnus og Siv. Der var lige shamanen på Peberholm, ham havde hun aldrig hørt om. Det havde hun så nu, sagde jeg, og det måtte hun så indrømme. Men jeg skulle koncentrere mig om mit studie og mine bøger, det var budskabet. Det eneste budskab.

Ole holdt op med at synge og sagde, at nu skulle jeg lægge mig op i hængekøjen. Ellers kunne jeg blive for kold, og så kunne jeg blive forkølet eller det, der var værre. Han var alligevel et betænksomt menneske. Og efter nogen overvejelse, tror jeg nu, jeg vil betegne ham som en ægte shaman. En halvblods eller kvartblods eller endnu mindre blods fake figur med fjer i håret og et kulisseagtigt telt på en stump græs syd for Nakskov. Han var en ægte shaman. Næste morgen kørte jeg hjemad, og på vejen vovede jeg mig ind forbi byen, hvor jeg mødte Søren. Og han sagde, at Guldmus var død.

Nu har jeg i hvert fald indkredset mine overvejelser. Og alligevel er det stadig noget rod indenfor rammen. Er det så opgaven, at bevæge sig i en spiralbevægelse og finde en orden på den måde. Eller er spiralen i sig selv ordenen. (*I kaosteorien skaber simple matematiske modeller fantastiske former. Det betyder vel ikke at alle fantastiske former kan føres tilbage til simple matematiske modeller ?*) Jeg må være

forhåbningsfuld, det er min eneste mulighed. Jeg skriver forhåbning. Det vil være for banalt, hvis jeg nøjes med at skrive håb.

Skulle jeg tage kvinden i teltet alvorligt ? Skulle jeg droppe den forældede tankegang om de fire elementer. Skal jeg være ærlig, var det hende, der bragte dem på banen igen. Ved at tage afstand fra dem. (*Til dem*).

Vi var tre. 1 – 2 – 3. Var der alligevel en fjerde, jeg kunne bringe ind i billedet ? Var det Freja, eller var hun osse for banal. Og kunne det så give banaliteten fuld skrue ? Så jeg kunne nøjes med at skrive håb. Håb midt på et stort lærred. Som en parafrase over Yoko Ono. Hun var kompliceret nok i sig selv (*Yoko Ono vel sagtens, ikke Freja*).

Eller var Jesper den fjerde. Han var jorden, jeg var luften. Men både Søren og Guldmus var vandet. Mest Guldmus, når det kom til stykket. Eller hvis hun var blevet kremeret, var hun så ilden ? Så kunne Søren være vandet alene. Men hvad så med Freja og Bettina og Max. Og Anders. Og Poulsen fra lokalavisen. Og alle de andre. Så ville de være skrevet ud af ligningen (*måske var det slet ikke en ligning, og så er der ingen pointe i at reducere udtrykket*). Så var min omkredsmetafor alligevel bedre. Spørgsmålet var så bare, om jeg kunne finde spiralen ind, om der var en ende på den røde tråd, jeg kunne gribe fat i. Måske var den røde tråd i sig selv bundet sammen i en omkreds uden ende, og så var den bare blevet krøllet sammen. Så kunne jeg lede i det uendelige (*og der er kun tre kinabøger*).

Jeg vidste jo godt dengang, at den eneste kvinde i teltet var mig. Den navnløse kvinde var min konstruktion. Hun var et produkt af og måske en besked fra min underbevidsthed. Om jeg så stadig ved det, kan jeg ikke afgøre endnu.

Det vil sige, at jeg havde sagt til mig selv, at jeg først skulle lede i bøgerne og i mit studie. Det havde jeg helt ret i. Et eller andet sted skulle jeg på et eller andet tidspunkt finde en model, jeg kunne beskrive kulturfællesskaber i, et objektiv, jeg kunne sætte foran kameraet og øjet, et narrativ (*der var det igen*), jeg kunne forstå vores historie igennem. Men jeg måtte først have værktøjet i orden, jeg måtte fuldføre min uddannelse og gennemleve min dannelse. Det var ikke mig, der allerede på tredje semester i min bachelor, skulle starte som værktøjsmager. Og som tidligere skrevet, var jeg efter endnu et besøg på åstedet i stand til at skrive sameopgaven færdig

Fortsættelse

Og jeg fik da ros for den. Jeg holdt mig pænt fra at udvikle teorier, jeg refererede bare, sådan er bestemmelserne på det niveau, så var der nogle ansatser til videre forskning, sagde den anden Marianne. Og hvis jeg ville tage udgangspunkt her, når jeg senere kom til min kandidatopgave, så kunne det være en lovende mulighed. Jeg blev glad og blev på Amager hele julen.

Både juleaften og nytårsaften blev fejret sammen med Belinda, julen endda sammen med hendes familie. Antonio var på kursus i England, så han var ikke hjemme. Jeg

glemte alt om Guldmus og Max, og jeg gjorde mig umage med at glemme alt om Magnus i de dage. Jeg ringede ikke engang til ham. Han var en del af den gamle historie, og den skulle jeg holde mig fri af. Jeg skulle aflades, inden jeg kunne lade mig oplade igen, og det skulle være på mit studie. Den gamle historie måtte vente.

Anden januar var det Magnus, der ringede til mig. Han var blevet indlagt med noget madforgiftning, det var ikke noget han skulle dø af, men det var en stædig bakterie, og han syntes da, at jeg skulle vide det. Så meget for min beslutning om midlertidigt at kappe forbindelserne bagud, jeg var nødt til at besøge ham. Og Belinda insisterede på at komme med. For at støtte mig, sagde hun. Det havde jeg ikke den store lyst til, men jeg accepterede, at hun fulgte med til hospitalet, bare hun ikke skulle med ind på stuen. Det blev hun ked af, ville jeg måske ikke være hende bekendt, siden jeg ikke ville have hende med. Og jeg fortalte, at Magnus på mange måder var en gammel idiot, og jeg var bange for at han ville komme med sårende bemærkninger. Og hun svarede, at hun blev mere såret af, at jeg ikke ville have hende med, end af hvad en gammel idiot kunne finde på at sige.

Det endte med, at jeg måtte acceptere, at hun fulgte med hele vejen. Jeg lovede endda at holde hende i hånden, mens vi gik ind på stuen. Hun ville ikke stikkes under stolen, som hun sagde. Det skulle hun da heller ikke, og hun var næsten glad igen. Og Magnus løftede ikke et øjenbryn, da han så os. Han bebrejdede mig bare, at jeg ikke havde været hjemme hos ham til jul. Og jeg måtte fortælle, at jeg helst ville være sammen med Belinda, og at hun osse havde forældre at tage hensyn til. Men næste jul ville det blive hans tur. Og på den baggrund var det sådan set fint, at hun var med inde på stuen. Så kunne han se, hvem det var, jeg var blevet glad for.

Han syntes bestemt, hun så sød ud. Lidt ung måske, antydede han på sin egen subtile måde, og jeg fortalte, at Belinda altså var fyldt atten, og jeg sagde ikke, at det havde været i december, og at vi havde været sammen hele efteråret, mens hun stadig var sytten. Det gjorde vel ingen forskel nu. Så håbløs var aldersforskellen heller ikke, og havde han måske ikke selv været mere end ti år ældre end Marianne ?

Det var måske ikke helt fair at bringe hende på banen på den måde, og han blev da osse tavs. Han lænede sig tilbage på puden og lukkede øjnene. Vi kunne lige så godt gå, så det gjorde vi. Det havde været et fint besøg, indtil jeg blev sur.

Belinda syntes vist, Magnus var en sød gammel mand. Ham behøvede jeg ikke skamme mig over, sagde hun, hun kendte ham heller ikke rigtigt. At han troede, hun var yngre, opfattede hun vist ligefrem som et kompliment. Hele januar holdt vi fast i ideen om, at hun ikke var flyttet ind i min lejlighed. Det var den reelt osse for lille til. Hun var der bare hele tiden, og det var vi da glade for.

Da jeg startede på studiet i begyndelsen af februar, fik vi igen Jan som underviser. Den nye Marianne havde blot været en parentes. Og jeg håbede meget at fjerde semester ville ligne det andet, at vi igen skulle bruge tiden på bøgerne og det teoretiske arbejde. Det ville passe som fod i hose med mine personlige planer.

Jeg blev slemt skuffet. Vi skulle i stedet kastes direkte ud i en praksis. Det var et vilkår i faget når vi senere fik arbejde, så det kunne vi lige så godt vænne os til. I løbet af februar skulle vi finde en organisation, hvor vi kunne deltage i det praktiske arbejde, samtidigt med at vi observerede og noterede os vores observationer. Halvårets opgave ville være at aflevere disse observationer i så tilpas orden, at de kunne være det empiriske grundlag, eller i hvert fald en del af grundlaget for bacheloropgaven.

Vi var en del, der protesterede, men Jan sagde, at det var betingelserne. Det stod os frit for, at springe fra studiet, men han håbede, at vi ville gribe det som en mulighed. For sådan ville vores fremtid forme sig, sagde han, hvis vi havde tænkt os at fortsætte i faget.

Vi kunne selv vælge organisationen, vi ville arbejde i, han anbefalede, at vi valgte en overskuelig en af slagsen. Og vi skulle nok ikke søge ind i FN-systemet eller andre politisk styrede organisationer endnu. Til gengæld måtte vi gerne vælge noget i udlandet, han ville være til rådighed med hjælp til det praktiske, osse når det gjaldt økonomien. Her var det dog begrænset, hvor mange midler universitetet kunne bidrage med, det var nok mest god råd, når det kom til stykket. Og vores valg af organisation skulle selvfølgelig godkendes, inden vi lavede en aftale.

For at gøre det lidt nemmere for os, havde han lavet en liste over steder, der tidligere havde været benyttet med succes til den slags praktikophold. Det var steder, hvor man sagtens kunne gøre et fornuftigt stykke praktisk arbejde, samtidigt med man kunne få nogle fagligt fornuftige observationer. Listen kunne bruge til inspiration, men man kunne måske osse genbruge nogle af de steder.

Jeg så på listen, og et sted sprang i øjnene på mig. Zoo Antwerpen. Antwerpen, var det ikke der Guldmus havde været, når hun som barn besøgte sin far. Eller i hvert fald i nærheden af Antwerpen. Jeg havde ikke tid til at undersøge det nærmere, jeg gik omgående til Jan og sagde, at den destination ville jeg meget gerne prøve at genbruge. Den var måske ikke specielt eksotisk, men den virkede overskuelig og praktisk overkommelig for mig. Jan roste med det samme mit valg og noterede, at jeg havde sat mig på Zoo Antwerpen. Og jeg noterede mig den tidligere kontaktpersons navn, telefonnummer og mailadresse.

Da jeg kom hjem, sagde jeg ikke med det samme noget til Belinda. Der var ingen grund til at tale om planerne, før jeg havde en aftale. Det var først, da jeg efter et par uger havde kontrakt på et praktikophold fra fjerde marts til syttende maj, jeg fortalte, at jeg skulle være i Belgien i den periode. Hun var i mellemtiden velkommen til at være i lejligheden, så meget hun lystede, men jeg ville forstå det, hvis hun ikke havde lyst til at være der alene. Vi fik en længere snak om det, og det endte med, at hun tog hjem til sine forældre.

Så kunne jeg begynde mine forberedelser. De tre kinabøger skulle ikke bruges på den opgave, dem var der allerede en anden titel på, så i stedet indkøbte jeg nogle mindre hæfter til mine notater. Dem kunne jeg have i lommen eller i tasken, osse når jeg var på arbejde i den zoologiske have, og der kunne jeg under ingen

omstændigheder stå og fedte med min telefon. Jeg måtte vænne mig til at skrive den slags på papir. Jeg blev nødt til osse at købe nogle kuglepenne.

Det praktiske ved mit ophold var nemt at arrangere. Den foregående praktikant på stedet havde været indkvarteret privat hos en af de ansatte i havens administration, og det havde været en succes set fra begge sider, så den løsning kunne genbruges. Det var opdragsgiveren, det vil sige universitetet, der betalte for den løsning. Det var vist ikke meget, men jeg gik ud fra at det nogenlunde dækkede kosten, for den var inkluderet i opholdet.

Jeg havde udover kontaktpersonen kommunikeret med min kommende husvært, der viste sig at hedder Roger, og han påstod, at hele familien glædede sig til mit ophold. Jeg fik skypet med familien, inden jeg tog afsted, så det var som om vi kendte hinanden en smule, inden vi mødtes, når jeg kom derned. Rogers kone hed Rosie, og hun sagde ikke så meget ved samtalerne, måske fordi hun ikke var så god til engelsk. Den hjemmeboende datter Emma snakkede jeg derimod en hel del med. Det var ikke fordi hun var specielt god til engelsk, men hun gjorde det for at blive bedre, sagde hun. Sønnen i huset blev omtalt som Johnny, og ham så jeg aldrig noget til. Han var i flåden, og var på mission, vist nok et sted omkring Afrika. Det var hans tidligere værelse, jeg kunne bo i. Og de glædede sig alle sammen til at jeg skulle være en del af familien.

Det var sådan set første gang siden Mariannes død, jeg skulle fungere i en familie. Jeg havde i flere tilfælde besøgt fungerende familier, og jeg kendte da konceptet, men at leve i en normal familie i måneder, det havde jeg ingen idé om, hvordan man gjorde. Det kunne jeg tage som en chance for at prøve noget nærmest nyt, og jeg besluttede mig fra starten til, at observere det lige så tæt som arbejdet i den zoologiske have. Jeg havde købt notesbøger nok, jeg skulle bare hele tiden sørge for at have to på mig. Måske kunne jeg bruge familieobservationerne som grundlag for kandidatopgaven, hvis materialet fra arbejdspladsen skulle blive for tyndt. Jeg tror alligevel ikke, jeg tænkte på det i relation til mit mere private projekt og struktureringsbestrebelse omkring den tragiske trio, dem havde jeg da fået sparket til hjørne, om man så må sige.

Jeg havde allerede på skærmen bemærker at Emma lignede Guldmus af udseende. Meget endda. Hun var kun omkring tolv år, og det faldt mig ind, at hun da kunne være resultatet af et sidespring mellem Rosie og den navnløse far, Guldmus havde besøgt i Belgien. Resten af familiebilledet tydede godt nok ikke på det, det var så sammentømret og naturligt. Men man kan aldrig vide.

Jeg var helt klar, syntes jeg selv, da jeg sagde farvel til Belinda og hendes forældre og tog ud i lufthavnen. Det endte med at Belinda tog med for at sige farvel i afgangshallen. Jeg betalte taxaen begge veje, det var for tosset at betale for parkering af bilen i lufthavnen i så lang tid.

Da jeg landede, blev jeg modtaget af kontaktpersonen Patti, jeg har en mistanke om at hun i virkeligheden hed Patricia, og af Roger. Patti gav hånd, men Roger gav allerede knus. På baggrund af en skypesamtale. Det måtte jeg notere i min ene notesbog, jeg gjorde det med det samme. Patti smilede til mig, da hun så det, men hun så heller ikke, hvad jeg skrev.

Vi kørte i Rogers bil og satte Patti af på vejen. Hun sad på bagsædet, mens hun var med. Roger pegede seværdigheder ud, og dem noterede jeg ikke ned. Jeg tog heller ingen billeder.

I familiens hus blev jeg installeret i Johnnys tidligere værelse, det havde stået klar siden den foregående praktikants ophold. Roger og Emma hjalp med at bære mine ting ind. Jeg havde højre hånd fri, så jeg kunne give Rosie hånden, da jeg kom ind i huset. Og jeg kunne se at Emma ikke kun lignede Guldmus i ansigtet, det gjaldt osse kropsbygningen. Hun var kun tolv år, så sammenligningsgrundlaget var måske noget tyndt. Men hvis hun var resultatet af et sidespring med Guldmus' far, og hvis jeg på en eller anden måde kunne få Rosie til at fortælle mig, hvem der var Emmas biologiske far, så kunne det være et spor i mine mere private undersøgelser. Det var, ser jeg nu, nok en noget naiv plan, og så ung var jeg altså heller ikke længere.

Det var en rigtig familie med fælles aftensmåltid, noget senere end det ville have været hjemme, men det havde jeg læst ville være normalt henede, så jeg blev ikke overrasket. Heller ikke over at få vin til maden, selvom vi skulle på arbejde den følgende dag. Den første dag ville Patti hente mig, de øvrige dage kunne jeg køre med Roger, vores arbejdstider var blevet koordineret, så det passede.

Da jeg kom på arbejde, blev jeg godt nok noget overrasket over opgaven. Jeg var forberedt på at skulle arbejde med dyr, men ikke at det var dyr af tøj og plastik. Den foregående praktikant havde arbejdet som dyrepasser, men det skulle jeg altså ikke, jeg skulle arbejde i souvenirbutikken. Jeg spurgte, om det ikke ville være et problem, når jeg var nødt til at kommunikere på engelsk. Det er dyrene nok ligeglade med, men det var kunderne vel ikke ?

Det ville ikke være et problem, sagde Patti. Så meget skulle jeg ikke snakke med kunder, og jeg ville i øvrigt hurtigt samle så meget flamsk og fransk op, at jeg kunne forstå hvad kunderne sagde. En del af kunderne var i øvrigt udenlandske turister, der som regel selv betjente sig af engelsk her. Og var der kunder, jeg ikke forstod, kunne jeg altid smile, det er et internationalt sprog. Der var allerede meget at notere i min anden notesbog.

Og Patti fik ret, kunderne blev ikke noget problem. Det var kun, når jeg stod ved kassen, jeg havde kundekontakt for alvor, og her var kommunikationen nærmest givet på forhånd. Til gengæld fik jeg glimrende kontakt med de to fastansatte i butikken. Det var to damer, og jeg mener damer. De var søde og rare begge to, og de var vel på alder med Bettina, yngre end Marianne ville have været nu, men allerede voksne damer med kort hår og nederdele. Den ene var en sorthåret skønhed, og det vidste hun godt, der hed Ay. Den anden, en lysere og lidt mere solid udgave, hed Moona.

De havde begge to familier, som de gerne talte om. Når jeg havde dem en ad gangen, fortalte de, hvordan netop deres familie var særligt rar og behagelig at være i. De havde begge to en mand, de talte meget om, men som de aldrig omtalte ved navn. Det var bare manden. Børnene fik jeg derimod omhyggeligt navnene på, og dem fik jeg osse ansigter på. Ay havde sine billeder i et lille album i sin taske, Moona havde sine på telefonen. Bortset fra det, var de billeder bemærkelsesværdigt ens. Ay havde osse børnebørn at vise frem, det havde Moona ikke, men hun håbede snart at få nogle, sagde hun. Og når jeg snakkede med dem begge to sammen, gik snakken meget om børnebørn, både de fødte og endnu ikke fødte.

Specielt de første par timer af åbningstiden havde vi god tid til at snakke. De fleste kunder kom i butikken, når de var på vej ud af haven, så de sidste par timer før lukketid var der ofte travlt. Men indtil da, var det rigeligt med en bemanning på to. Jeg var osse kun praktikant, og normalt klarede Ay og Moona butikken alene. Kun hvis den ene af dem var sygemeldt, fik de som regel forstærkning fra en af de ansatte oppe i administrationen. Det var så ikke nødvendigt, så længe jeg var der. Det blev kun nødvendigt, hvis de begge var syge på en gang, og det skete kun en gang under mit ophold.

Den dag var det en ung mand fra regnskabsafdelingen, der kom, og han kom først efter frokost. Indtil da, passede jeg butikken alene, det var ikke svært, men det var ret kedeligt, når den eneste, jeg talte med, var en enkelt kunde, der var utilfreds med det sammentalte beløb ved kassen. Vi måtte køre alle beløb igennem på kassestrimlen, inden vi kunne blive enige om at beløbet var korrekt. Kunden talte ikke engelsk, kun flamsk, men beløbene på strimlen var ikke til at tage fejl af, så vi kunne pege os ud af det hele.

Da den unge hjælper kom, hed han Michael. Han var glimrende til at snakke engelsk, og det gjorde han i rigt mål. Han ville vide, hvem jeg var, hvor jeg kom fra, og hvad jeg lavede. Men på en eller anden måde fik han snakket mest om sig selv. Hans familie, der var meget katolsk, havde ønsket han skulle være præst, men han havde allerede som barn indset, hvad religionen var for et fupnummer, og nu gik han efter en karriere i forretningsverdenen. Hans mor var blevet meget syg på det sidste, men han var sikker på, at det kun var for at presse ham tilbage til religionen. Han skulle under ingen omstændigheder være hverken præst eller munk, og livet i cølibat havde han slet ikke lyst til. Til fyraften ville han følge mig hjem, men jeg skulle køre med Roger, som jeg plejede, så det kunne der ikke blive tale om. Så ville han invitere mig ud, og jeg sagde tak, men nej tak til det. Og så kom Roger, og vi skulle køre.

Michael prøvede et par gange mere at komme forbi butikken til fyraften, men da var både Ay og Moona på arbejde, så det var ikke svært at komme af med ham. Vi nærmest ignorerede ham ud af døren, kan man vel kalde det. Han var godt nok en fyr på min egen alder, og han så ikke værst ud, men han skulle ikke i mine bukser. Hvis han skulle hjælpes ud af cølibatet, måtte han prøve andre steder, sagde jeg. Det grinede både Ay og Moona af. Jeg tror nok Moona var protestant, og Ay var i en eller anden grad muslim, selvom det ikke var noget hun skilte med.

Det var altså ikke kun observationerne i min værtsfamilie, der handlede om familiestrukturer. Når det kom til stykket, var det osse emnet for de fleste iagttagelser i Zoo Antwerpen og den souvenirbutik, jeg arbejdede i. Den samlede organisation i haven fik jeg ikke megen føling med, og det indbyrdes spil i butikken var begrænset, når det ikke havde udgangspunkt i familierelationerne. Jeg blev mere og mere sikker på, at jeg måtte dreje mine observationer og opgaven i den retning. Jan havde godt nok givet os et andet oplæg, så jeg ville blive nødt til at overbevise ham om, at den her vinkel ville være bedre. Jeg indrettede mine observationer efter det mål, og begyndte allerede at beskrive nogle gennemgående overordnede strukturer i mine iagttagelser. Jeg havde et par bøger hjemme, jeg sagtens ville kunne finde mere brændstof i.

Måske handlede det i høj grad om min egen situation. Min halve barndom og hele ungdom uden en hel familie. Oplevelserne i byen og ved Påskepynten hvor jeg var satellit omkring nogle familier. Og så var det baggrunden for at Søren endte i armene på Freja, det er jeg overbevist om.

I værtsfamilien kom mine notater til at handle om tryghed. Det blev tydeligt en søndag, Michael fandt på at kigge forbi og ringe på. Det var Roger, der åbnede døren. Jeg sad inde i stuen og tegnede sammen med Emma, og Roger stod alligevel op. Jeg kunne høre dem tale sammen ude i døren. De snakkede fransk, men det var ret let at opfatte, at Michael spurgte efter mig, og Roger bad ham om at forsvinde. Efter samtalen, der endte med at døren blev smækket i, kom Roger ind i stuen og fastslog, at så længe jeg boede i hans hus, var jeg en del af familien. Og han ville bestemt aldrig tillade at sådan en katolik nogensinde rendte med nogen eller noget fra hans hus. Jeg sagde pænt tak, det passede mig glimrende.

Jeg fortalte godt nok Roger havde forladt katolicismen, men det gav han ikke meget for. Den slags sad i blodet, sagde han, det kunne man ikke tale sig fra. Osse det måtte jeg notere en del om i mit hæfte. Jeg var lidt i tvivl, om det skulle noteres i hæftet om Zoo Antwerpen, det var derfra Michael kom, og det var derfra, han kendte mig. Men det skete i familien, og Roger var en væsentlig aktør. Jeg endte med at vælge familie-hæftet og lavede en reference i zoothæftet.

Jeg måtte jo overveje situationen efter flere kriterier og alternative scenarier. Set fra mit synspunkt gjorde Roger det rigtige. Men det var vel kun fordi, jeg ikke var interesseret i noget med Michael. Hvis nu det omvendte havde været tilfældet, hvis jeg havde haft lyst til ham, ville det så stadig have været trygt, eller ville det have været irriterende? En slags overgreb endda? Hvis jeg ville noget med Michael, kunne jeg jo bare lade ham invitere mig ud på en hverdag. Vi ville kunne nå både det ene og det andet i en frokostpause. Jeg overvejede vist endda at gøre det. For eksperimentets skyld, (*notathæfterne fra dengang er bevaret og viser her deres berettigelse*).

Jeg sad sådan set bare og tegnede sammen med Emma, mens jeg tænkte mit. Jeg talte ikke med Roger om mine overvejelser. Det var aldrig gået, og jeg tror heller ikke, han ville have forstået, hvad jeg talte om. Jeg prøvede at tegne en hest, det

blev ikke en god tegning. Emma tegnede osse en hest, hun gjorde det bare, (*det er de særeste detaljer, der sætter sig fast*). Rosie lavede noget andet et andet sted i huset. Hun havde vist slet ikke hørt episoden med Michael. Emma hørte det, så hun fortalte måske Rosie det, jeg ved det ikke. Jeg måtte se at få snakket med Rosie om, hvem der i virkeligheden var far til Emma. Jeg vidste ikke om Rosie eller Roger ville kunne tegne en hest på den måde. Jeg havde sådan set heller aldrig set Guldmus tegne. Men Emmas hest stod på bagbenene og fægtede med forbenene, som om der skulle sidde en cowboy og vinke farvel på ryggen af den. Den cowboy fik hun vist aldrig tegnet, jeg så det i hvert fald ikke. Min hest stod bare med alle fire ben på marken, eller hvad det nu var, den stod på.

Jeg ved ikke hvor meget, det betyder. Jeg ved det var det, der skete. Måske vil en mere systematisk gennemgang hjælpe med at sortere i det. Det er stadig lidt usystematisk og hensigtsløst, det der dukker frem i min erindring.

Det var i hvert fald svært at finde et øjeblik, hvor jeg kan være alene med Rosie, så vi kunne få snakket privat. Det var ikke bare sproget, der var en udfordring, der var hele tiden andre i nærheden, når jeg så hende. Når Emma var i skole og Roger var på arbejde, var jeg osse på arbejde. Jeg overvejede at tage en pjækkedag til formålet, men det ville vist sende forkerte signaler i alle retninger. Til haven, til familien og til studiet derhjemme. Jeg ville garanteret ikke kunne pjække, uden det kunne lugtes. Magnus havde, huskede jeg, en fremragende lugtesans i den slags sager. Det havde andre måske på samme måde, selvom de måske gik lidt mere stille med dørene med det.

Det var altså ikke med vilje, jeg faldt ned af den trappestige, mens jeg var ved at sætte bløde bjørne og plastikzebraer op på øverste hylde, så vi slap for at rende på lageret hele tiden. Af en eller anden grund var det altid dem, vi solgte flest af. Jeg foreslog at vi kunne bruge de øverste hylder, der ellers ikke blev anvendt, til en slags nærlager, da det store lager lå i en bygning helt oppe ved hovedindgangen. Og vejret var ikke altid det bedste, selvom det da var forår. Både Ay og Moona syntes det var en fremragende idé.

Jeg havde stadig et par zebraer i højre hånd, da jeg skulle ned og rykke stigen en smule længere til højre, jeg turde ikke bare læne mig ud, og så tog jeg vist fejl af næstsidste og sidste trin. I hvert fald lå jeg pludseligt på gulvet omkredset af faldne zebraer, og min højre fod gjorde ondt. Den hævede hurtigt op, og jeg havde slet ikke lyst til at støtte på den, og Moona sagde vi skulle ringe efter en ambulance.

Jeg syntes, det var lige i overkanten, jeg havde ikke lyst til at blive spændt fast på bære og blive båret væk af fremmede mennesker i en fremmed by i et fremmed land, så jeg spurgte, om en af dem ikke bare kunne køre mig hjem. Men Ay havde slet ikke kørekort, og Moona var ikke i bil. Så kunne vi måske få en i administrationen til at køre mig.

Selvfølgeligt var det Michael, der havde meldt sig. Han støttede mig hele vejen ud til sin bil, han havde først kørt den så tæt på, som han kunne komme, sagde han, og så kørte han mig hjem. Der var en del trafik, så det tog sin tid. Han skyndte sig vist heller ikke mere, end han var nødt til. Så jeg benyttede lejligheden til at spørge, hvad Roger mon havde ment, da han sagde at katolicismen lå i hans blod. Og han fortalte, at Rogers og Rosies familier nok hadede katolicismen lige så meget, som han selv gjorde, men det var nok af andre og ældre grunde. Det flamsktalende protestanter var som regel ikke helt så fjendtligt indstillede, mens de fransktalende bar rundt på et gammelt had. Det var noget med nogle voldsomme krige og grusomme drab for flere hundrede år siden. Det had var han selv kommet over, han hadede hverken katolikker eller protestanter, sagde han, han hadede kun deres religioner. Det var jeg igen nødt til at notere, jeg gjorde det der i bilen, og igen var jeg i tvivl om hvilket hæfte, det hørte mest hjemme i.

Da vi nåede hjem til huset, spurgte han, om jeg ville med ud at spise, når jeg igen kunne gå. Eller før, hvis han fik lov til at bære mig. Han kunne sagtens tage mig med både ind på en restaurant og ud igen. Jeg sagde, at nu ville jeg ind og hvile mig, og jeg skulle måske osse tale med en læge, så jeg kunne ikke tage stilling til restaurantbesøg lige nu. Han måtte hjælpe mig ud af bilen og støtte mig hele vejen op til husets dør. Rosie stod i stuevinduet og så os ankomme, måske havde Ay eller Moona ringet og advaret hende, så da vi nåede frem til hoveddøren, havde hun åbnet den og var klar til at støtte mig resten af vejen ind i huset, så Michael kunne vende om på trappen og gå tilbage til sin bil. Han skulle vel osse tilbage på arbejde.

Rosie havde da set, hvor inladende Michael havde taget sig af mig, og hun kommenterede det ret indgående. Hendes engelsk var blevet noget mere sikkert, måske fordi resten af familien ikke lyttede med. Jeg fortalte at jeg var en stor pige, og selvom jeg var hjælpeløs på det ene ben, så kunne jeg godt selv klare sådan en fyr. Sådan kom vi nemt ind på det emne, jeg gerne ville snakke om. Så da jeg halvt sad, halvt lå på sofaen i stuen, mens Rosie sad på en stol lige ved mig, gav vi os til at snakke om mænd. Vi glemte at snakke om lægen, og det skulle vi måske have gjort allerede på det tidspunkt.

Vi talte om, hvor omsværmet jeg af og til var, det havde jeg en del års erfaring i at være, og jeg spurgte, om ikke hun havde prøvet noget tilsvarende, da hun var ung. Og hendes ungdom havde måske ikke været så livlig som min, men der havde da været interesserede drenge og mænd, som hun havde været nødt til at holde på afstand, indtil Roger dukkede op. Han havde været den rigtige, det havde hun vidst med det samme, og hendes forældre havde været enige med hende.

Og det var da smukt at tænke på og høre om, men savnede hun ikke engang imellem de beundrende blikke fra dengang. Det gjorde hun bestemt ikke. Og da jeg kom til at spørge, om hun slet ikke havde haft lyst til andre og et lille sidespring, gav hun sig til at tale så ivrigt, at der sneg sig flere franske gloser ind i hendes sætninger. Det havde hun bestemt heller ikke, og det var både af hensyn til Vorherre og Roger, og nu osse af hensyn til Johnny og Emma. Og som for at understrege det, slæbte hun fire albummer med papirbilleder frem. Nogle af de ældste billeder af Roger som baby og hende selv som lille pige var i sort/hvid, og på ungdomsbillederne så

de begge to godt ud. Bryllupsbilledet, der sad i både hendes og Rogers album, var fantastisk. Det var enkelt og stilfuldt, og det handlede tydeligt om lige netop de to. Der var ikke en masse pynt og effekter, som man ser på visse bryllupsbilleder. Det så ud som om de begge fra starten tog ægteskabet dybt alvorligt. Det måtte jeg notere mig som en tryghed i familien.

Jeg bemærkede en ting mere, for mens der stod Emma på Emmas album, Johnny på Johnnys album og Roger på Rogers album, så stod der Roxanne på Rosies album. Det måtte jeg spørge til. Var det en skik her i landet med den slags kaldenavne. Patti hed vist i virkeligheden Patricias. Rosie prøvede at forklare det, og det var noget lidt andet for hende. Det var da almindeligt at lange navne blev forkortet allerede af forældrene, men hun havde heddet Roxanne det meste af sin barndom og ungdom. Det var først hun hørte sangen om Roxanne med the Police, hun besluttede sig til at skifte navn. Hun havde bedt familie og venner om at kalde sig Rosie, og hun havde endda for betaling fået det ændret i de fleste offentlige registre, så det nu osse var navnet på de officielle breve, hun fik. Hun ville osse gerne have ændret det på sit album, men her var det præget i skind, så her kunne det ikke lade sig gøre.

Jeg havde da før hørt om folk, der købte sig et nyt fornavn, men så var det som regel enten noget med numerologi eller kønsskifte, der var forklaringen. Her var det vel på grund af, at sangen Roxanne vist handlede om en prostitueret. Jeg var i hvert fald ikke i tvivl om hvilket hæfte, jeg skulle skrive det notat i.

Det mest spændende for mig var dog Johnnys album. De tre andre så jeg alligevel dagligt i virkeligheden. Johnny havde jeg ellers kun set på et billede, der stod i stuen. På det billede stod han i sin flådeuniform. Det var sjovest at se barndomsbillederne af ham, og det var osse dem Rosie med forkærlighed viste frem. Hun var stolt af de to børn, hun havde givet Roger, som hun udtrykte det. Hun fandt endda to næsten ens billeder af børnene, begge var taget, da de var startet i skolen. Her var deres ansigter så ens, at havde det ikke været for tøjet og frisuren, så havde man ikke kunnet afgøre hvem, der var hvem. Ligheden mellem Johnny og Emma var meget mere udtalt end ligheden mellem Emma og Guldmus. Min mistanke om at hendes far havde haft en finger med i spillet ved Emmas undfangelse måtte endeligt forkastes. Det skulle osse noteres, (*og noterne om den problematik blev slet ikke berørt i opgaverne tilbage på studiet*).

Og så kom Rosie i tanker om at spørge, om vi alligevel ikke skulle have en læge til at se på mit ben. Her kunne man stadig få en læge på hjemmebesøg, deres læge var oven i købet en ven af huset, fortalte hun. Og da min fod ikke bare var hævet, men osse mørkeblå på den ene side, sagde jeg ja tak.

Lægen kom og kiggede på min fod. Han var en nydelig mand på alder med Roger og Rosie, og han syntes vi skulle en tur på hospitalet og få foden fotograferet. Rosie havde ikke kørekort, bilen var heller ikke hjemme, så det ville ikke have hjulpet, hvis hun havde haft det. Lægen, han hed vist Clark eller noget i den stil, havde ikke tid. Så jeg endte alligevel i en ambulance. Men jeg var ikke alene, Rosie var med. Emma havde sin egen nøgle, så hun kunne selv lukke sig ind, hvis hun kom først hjem.

Det blev en længere historie, vi kom ført fra hospitalet ud på aftenen. Der var kommet en revne i en knogle i foden, og jeg fik ikke gips på, men en eller anden speciel skinne, der skulle sidde der en uge. Jeg fik osse en krykke, så jeg selv kunne gå ud af hospitalet. Roger kom og hentede os, og da vi kom hjem, viste det sig, at han og Emma havde forberedt et måltid til os. Det trængte vi bestemt osse til. Rosie var helt overstadig af overraskelse, både Roger og Emma var stolte. Jeg var i mange år vant til, at Magnus sørgede for maden hjemme, jeg begyndte først at deltage, da jeg var femten – seksten år, så jeg var ikke så forbløffet over at en mand kunne finde ud af sådan noget. Når Magnus, der som regel ikke udpræget var med på den seneste mode, kunne lave mad, så kunne Roger osse. I hvert fald når det var nødvendigt.

De følgende dage passede jeg arbejdet i butikken med en krykke ved højre arm, og jeg skulle ikke mere op på trappestiger. De faldne zebraer havde Ay og Moona stillet op på de sædvanlige zebrahylder, og alt var ellers som det plejede. Efter en uge kom jeg af med skinne og forbinding og måtte bruge højre fod som normalt, hvis jeg bare passede en smule på. Det var rart at komme af med forbindingen og krykken, og resten af min praktiktid viste jeg mig ikke i butikken uden strømper og sko.

Den sidste tid i familien gik principielt osse stille og roligt. Men på en eller anden måde fik jeg mere og mere en forkert fornemmelse, når jeg var alene med Roger i bilen. Om det var min oplevelse med Max dengang i entreen, der spøjte, skal jeg ikke kunne sige. Der var aldrig nogen konkret anledning til den følelse, men bare han smilede til mig, kunne jeg mærke en lille uro. Jeg havde for eksempel haft et helt normalt intimt forhold til blandt andet Siv siden oplevelsen med Max, og der havde jeg ikke oplevet den slags problemer. Roger var en helt anden type end Max, og de lignede bestemt ikke hinanden af udseende eller på andre måder, så jeg ved ikke hvad det var. Nøgternt betragtet var han bare venlig, det sagde jeg tit til mig selv, men følelsen var der alligevel, og det var som om den blev stærkere dag for dag. Jeg var glad og lettet, da mit ophold sluttede.

Rosie havde tilberedt en glimrende afskedsmiddag, Emma havde lavet en tegning af en stejle zebra. Hvor den kom fra, ved jeg ikke. Roger forærede mig et billede af mig sammen med familien. Det var taget en eftermiddag i starten af opholdet, en lørdag, vi havde siddet hos en bager og fået kaffe og kage. Han må have fået en tjener til at tage billedet, uden vi opdagede det, og han havde fået det printet ud i A4 format og sat det i en ramme. Jeg burde nok have haft en gave til dem, det havde jeg ikke.

Da jeg landede stod Belinda og tog imod mig. Hun var blevet klippet helt kort, og håret var blevet farvet sort. Hendes læber var røde, hendes hud var nærmest nougatfarvet, og jeg havde osse savnet hende. Vi stod længe ved udgangen fra tolden og krammede, men vi var da rimeligt anstændige, indtil vi ved hjælp af en taxa kom hjem i min lejlighed.

Om mandagen var jeg tilbage på studiet. Nogle af de andre var kommet tilbage nogle dage før, nogle ville først komme den følgende mandag. Det blev alt i alt en stille og rolig dag. Vi var tre, der var landet den netop overståede weekend, og vi gav mundtligt en kort beskrivelse af vores ophold. Det var nok mere anekdotisk, end det var videnskabeligt, men det skal der osse være plads til. Jeg havde heldigvis mine noter at kigge i, dem fra haven. De andre fra familien havde jeg i første omgang ladet blive hjemme i lejligheden sammen med Belinda. Det mest dramatiske, jeg kunne berette om, var min brækkede fod.

Onsdag fik jeg en samtale med Jan, og jeg fortalte at mit ophold i familien nok fagligt havde været mere interessant end opholdet i Zoo Antwerpen, så jeg havde overvejet at lade min opgave tage udgangspunkt der i stedet for. Men den gik ikke i første omgang, sagde han. Opgaven skulle tage udgangspunkt i erfaringerne fra den zoologiske have, og den skulle i øvrigt være på engelsk, så havens ledelse kunne have glæde af den. Det var sådan set aftalt at de skulle have en kopi, det var basis for aftalen.

Jeg sagde at min praktik udelukkende havde været i souvenirbutikken, så det var nok begrænset, hvor mange observationer af Zoo Antwerpen det kunne kaste af sig, men Jan holdt fast. Jeg havde hele efteråret til at skrive den rapport, så hvis jeg fandt den rigtige model at tage udgangspunkt i, så ville de iagttagelser, jeg ikke havde fået noteret, nok dukke frem i min erindring. Der var nogle glimrende og operationelle spørgsmålsrækker i flere af modellerne. Hvis jeg så ville tage udgangspunkt i familien i min bacheloropgave, var det helt op til mig selv. Jeg kunne så ikke på samme måde genbruge noget videre af den kommende opgave i det arbejde, men det var så mit problem. Jeg skulle bare iagttage to forhold. Hvis jeg skrev om familien, måtte jeg ikke optræde som aktør, jeg skulle se familien udefra. Og så skulle jeg sørge for, at familien ikke kunne genkendes af udenforstående læsere. Det var så det. Det var bare et stykke arbejde, eller måske to stykker arbejde, jeg skulle lave. Det ville i øvrigt ikke være sidste gang, jeg var ude for den slags i det her fag.

Det var jeg nødt til at acceptere, *(og der kom også noget fagligt ud af det, så det var vel godt nok)*. Det betød godt nok at jeg måtte bruge sommerferien på at læse ny teori op, men det kom til at passe fint med at Belinda havde feriejob, hun skulle starte på jura til september. Og hele processen endte da osse med, at jeg fik en hæderlig bacheloreksamen.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke erfaringerne med den tragiske trio med ind i mine overvejelser, når jeg fandt gode spørgsmål til opholdet i haven og i familien. Vi var trods alt sammen i næsten tre år og ikke kun i et par måneder, så der var sådan set flere svar at gå efter her, end der var i Antwerpen. Det kunne jeg nærmest bruge til at kvalificere spørgsmålsrækkerne.

Det var for eksempel bemærkelsesværdigt, at jeg ikke rigtigt kunne huske første gang, jeg mødte Guldmus. Det var en lidt rodet tid, jeg måtte bruge en del tid og kræfter på lejekontrakten, fordi jeg kun var seksten år og hele tiden skulle have Magnus med, når der skulle skrives under. Selv med hans forbindelser, var det ikke så ligetil. Jeg ville helst det meste selv, og Magnus var glad for at slippe for det praktiske besvær, selvom han jo havde mere juridisk erfaring, end jeg nogen sinde ville få.

Og det betød at jeg startede i en ny klasse, samtidigt med at jeg flyttede ind i min egen lejlighed og indrettede mig. Jeg lade hurtigt mærke til Søren i klassen, kan jeg huske, selvom han ikke larmede op. Guldmus må så osse have været der. Alene navnet burde borge for, at jeg lagde mærke til det. Jeg lagde i hvert fald mærke til at de, selvom de var en del af klassen og af gymnasiet, samtidigt var noget for sig selv. Jeg troede måske i starten at de virkeligt var søskende, selvom et hurtigt blik på dem hurtigt ville tale imod det.

Jeg er ikke sikker på hvordan, jeg blev en del af deres fællesskab. Jeg gjorde vist ikke noget særligt for at mase mig ind, det skete nærmest af sig selv. For de andre i klasse var jeg nok i begyndelse hende københavneren, der førte sig frem, og det var aldrig noget problem for de to. De var, som de var, og jeg var, som jeg var, og sådan var det. Det var måske lige den helt naturlige accept, der skabte vores fællesskab.

Jeg var hjemme hos Magnus i julen. Sådan skulle det være, selvom jeg var flyttet hjemmefra. Men da jeg kom tilbage i januar, blev jeg for første gang inviteret med ud på Påskepynten. Jeg husker tydeligt, at både Søren og Guldmus var med, og de var stolte af deres sted (*det skulle måske skrives som "deres sted"*). Jeg syntes det var pænt nok, men jeg kan huske, at jeg havde svært ved at se det særlige ved stedet. Det var nok osse deres fælles historie der, der gjorde det særligt for dem (*kunne der være en krog til et narrativ der ?*). Vejret var i øvrigt ikke prangende den dag.

Da vi nærmede os skolens forårsfest, var der tale om en førfest, og da jeg havde min egen lejlighed, var det naturligt, at den skulle holdes der. Jeg var bestemt med på ideen, men jeg var usikker på, hvordan naboerne ville tage det. Jeg endte med at ringe til Magnus, og spørge ham til råds. Det var lidt af et nederlag, syntes jeg dengang, jeg ville helst klare tingene selv. Men måske havde han et godt råd.

Da jeg fik fat i ham, det var ikke altid så let, sagde han, at folk i lejligheder måtte finde sig i, at der boede andre mennesker i huset, men måske var det da en god idé, at advare i hvert fald underboerne på forhånd. Jeg kendte ikke underboerne, men jeg kunne da smide en seddel i deres postkasse, og det var så bedst, hvis jeg var i god tid. Det råd fulgte jeg. Jeg ved ikke om mine naboer, jeg skrev til alle lejligheder i opgangen, tog sig af det. Jeg fik i hvert fald ingen klager og heller ingen andre svar.

Da det blev fredag aften, kom de. Søren og Guldmus selvfølgelig, og Freja og Benjamin og Gear. Gear gik ikke i vores klasse, men han kom alligevel. Jeg ved ikke hvem, der havde oplyst ham om arrangementet, jeg tror ikke det var mig. Gear havde godt nok talt med mig nogle gange i pauserne, og jeg havde en fornemmelse

af, at han var interesseret i mig, men jeg var ikke udpræget interesseret i ham. Jeg var vist mest spændende fordi jeg kom fra Københavnsområdet, det var i hvert fald altid København, han ville tale om. Byen og de gode steder og kendte jeg dem. Han vidste nok ikke, hvor lang afstanden fra Magnus' hus og ind til centrum kunne føles, når man boede der.

Alle medbragte alkohol i forskellige flasker. Nogle havde osse noget sodavand med, så de kunne blande cocktails. Andre gik ud fra, at jeg havde sørget for sodavand. Det eneste, jeg havde, var en stor cola.

Stemningen blev hurtigt ret høj, nogle havde vist tyvstartet hjemme fra. Benjamins øjne svømmede allerede en del. Søren og Guldmus satte sig i den sofa, jeg havde dengang. Det var en topersoners, men der blev osse plads til Freja i den. Benjamin og jeg sad på et par stole, Gear satte sig på gulvet med en flaske rom. Han skulle ikke have cola i den, sagde han, og det betød heller ikke noget med glas, han var pirat af sind og krop.

Freja og Benjamin var uenige om musikken, og de skiftedes til at overtage min soundboks, nogle gange midt i et nummer. Freja fik efterhånden overtaget, Benjamin blev hurtigt for ukoncentreret. Jeg syntes det var lidt ærgerligt, jeg foretrak hans liste, den nostalgiske pop sagde mig ikke så meget dengang.

Jeg havde lovet naboerne, at musikken ville stoppe senest klokken treogtyve, men allerede ved ti tiden var der stemning for at komme afsted, i hvert fald fra både Gear og Freja. Jeg gav dem ret, og Benjamin mumlede et eller andet, der lød som om han osse var enig. Guldmus sagde ikke en lyd, det så ud som om hun sov.

Søren prøvede at få liv i hende, Gear og Freja og Benjamin var allerede ude i entreen (*den entrée*). Jeg blev inde ved Søren og blev mere og mere urolig for Guldmus. De små lussinger, Søren gav hende, så ikke ud til at have nogen effekt. Den flaske vodka, hun havde haft med, var mere end halvtom. Den havde da været fuld, da hun ankom, så vidt vi kunne huske. Jeg foreslog at vi ringede efter en ambulance, så hun kunne blive kørt til udpumpning. Men den udpumpning klarede hun pludseligt selv. Det stod ud af munden på hende som vand fra en brandslange. Søren blev ramt lidt, jeg slap, og sofaen fik det meste. Sofaen og ikke mindst hendes eget tøj.

Vi kiggede på hinanden, Søren og jeg. Det her måtte vi vist selv klare, Guldmus var i hvert fald ikke i stand til at hjælpe. Hun skulle ind og ligge. Hvis det ikke skulle være på gulvet, måtte det blive i min seng. Og inden hun på nogen måde skulle ind i mit sengetøj, skulle hun i bad, det var helt sikkert. Hendes tøj røg alt sammen i en sort sæk, heldigvis havde jeg stadig nogle liggende fra flytningen. Søren holdt hende oprejs så godt han kunne, jeg holdt bruseren. Vi fik skyllet hende, der var osse kommet noget i håret, og så blev hun tørret og lagt ind i min seng. Hun havde været halv vågen, da vi vaskede hende, men så snart hun fik lov til at ligge, krøllede hun sig sammen og faldt i søvn. Vi lagde dynen over hende og gik ind og så på sofaen.

De løse sofapuder kunne komme i endnu et par sorte sække, men den tomme sofa stod stadigvæk og stank af opkast og vodka, og vi blev enige om at bære den ned ad trappen og stille den omme i gården. Vi var heller ikke selv helt ædru, så det var noget af et projekt, og jeg ved ikke hvor meget naboerne hørte til den tur ned, men missionen lykkedes. Nu var der kun sprint tilbage på sofabordet og gulvet, og det kunne vaskes med rengøringsmiddel. Så lugtede der efterhånden rent i lejligheden.

Det var der gået nogen tid med, opdagede vi. Det var blevet noget sent at gå til den fest, og vi var i øvrigt i et helt andet humør. Vi stod i døren til soveværelset og så på Guldmus, der lå der. Hun trak da vejret. Jeg huskede, da jeg selv første gang var blevet alt for fuld. Jeg var vist kun lige fyldt femten, og Magnus inviterede mig til et af sine møder i huset. Det var en flok herrer på hans egen alder, der mødtes på den måde fire gange om året og diskuterede verdenssituationen. Det var for guds skyld ikke en organiseret loge, som Magnus sagde, det var bare nogle mænd, der kendte hinanden fra nogle bestyrelser, de sad i. Og nu var jeg gammel nok til at blive introduceret til den slags snak, mente han.

Jeg bemærkede allerede dengang, at de alle sammen var mænd, og at jeg var den eneste pige. Jeg tror ikke han havde bagtanker med det. Snarere at jeg skulle introduceres i de cirkler. At jeg skulle det som pige skyldtes nok, at jeg var hans eneste barn.

Seancen startede med en middag, der blev leveret fra en restaurant. Det var både mad og et par tjenere, der kom til huset, så den side af sagen skulle vi ikke bekymre os om. Der var vin til maden, og bagefter kom den skarpe spiritus på bordet sammen med kaffen. Den servering var en af de ting, der blev diskuteret. Et par af de fremmede herrer advokerede for, at der osse skulle brun rom på bordet, men Magnus sagde, at her holdt vi os til det sædvanlige. Og det sædvanlige var calvados og cognac. Og der skulle ikke blandes noget i, vi drak jo kaffe til.

Dengang brød jeg mig stadig ikke om kaffe, så af hensyn til mig, blev der osse serveret varm chokolade, som de kaldte det. Det var store sager, syntes jeg, og jeg følte mig velkommen. Og nogle af herrerne tog osse en kop chokolade for selskabs skyld. Eller de kunne måske osse bedre lide det. En venlig herre fortalte mig, at man diskret kunne hælde sin cognac eller calva i chokoladen, så smagte den ikke nær så stærkt. Jeg prøvede, og det smagte godt. Mere end godt, syntes jeg.

Sådan en aften var det desuden tilladt at ryge inde i huset. Cigaretter var bandlyst, men både cigarer og pipe var tilladt, måske skulle det se lidt engelsk ud. Det var lidt en parodi på en club, og det gjorde måske min tilstedeværelse endnu mærkeligere. Jeg prøvede i hvert fald at falde ind i selskabet og røg cigar, men jeg eksperimenterede med, hvor meget cognac, der skulle i chokoladen.

Da jeg var nødt til at rejse mig for at gå på toilettet, havde jeg noget svært ved at stå på benene. Magnus må have holdt lidt øje med mig, for han rejste sig og hjalp mig ud, måske før den venlige mand med cognac-chokoladerådet rejste sig og gjorde det. Og da jeg kom ud til toilettet, var jeg nødt til at kaste op. Måske var chokoladen og cigarerne en del af årsagen, men jeg tror at det primært skyldte den

mængde cognac, jeg var kommet til at hælde indenbords. Jeg ved ikke om jeg osse fik prøvet calva i blandingen, jeg vil ikke afvise det.

Efter jeg havde tømt maven og skyllet munden med vand, fulgte Magnus mig op på mit værelse. Jeg gik i seng, og han gik tilbage til sit selskab. Næste dag blev vi enige om, at det nok havde været for tidligt at bringe mig ind i det selskab. Og vi nåede ikke at gentage succesen, før jeg var flyttet hjemmefra.

Søren og jeg havde sat os ind i stuen. På stolene, sofaen var væk nu. Og mens vi sad der og snakkede, gik døren til soveværelset op, og så stod Guldmus splitternøgen midt i stuen. Lyset var tændt, og gardinerne var ikke trukket for. Det tænkte hun nok ikke over, eller osse var hun ligeglad. Hendes hår var blevet tørt og strittede i alle retninger. Hun havde troet hun var død, sagde hun, men nu kunne hun mærke, at det var hun ikke. Og hvor var hendes tøj, for hun kunne vel ikke gå til fest i det kostume.

Det tog lidt tid at overbevise hende om, at hun nok skulle gå ind og sove videre, og hvis hun var tørstig, skulle hun nok tage en tår vand. Vi havde heldigvis fået alle flasker ud i køkkenet. Da hun lå i sengen, faldt hun i søvn med det samme. Det virkede lidt som om hun havde gået i søvne og snakket i søvne med os. Da vi senere snakke om det med hende, kunne hun slet ikke huske episoden. Det grinede vi alle tre af mere end en gang.

Søren og jeg satte os igen og snakkede videre. Det kom mest til at handle om hans specielle forhold til Guldmus. Han prøvede at forklare mig det, og jeg forstod det ikke. Men jeg havde en fornemmelse af, at han gerne ville have mig med ind i den lille familie, de to havde konstrueret for sig selv. Og jeg syntes, det var svært at gå ind i, når jeg ikke forstod, hvad det var. Når jeg kigger tilbage på det, var den tragiske trio nok fra starten et eksperiment på et usikkert grundlag. Forholdet er stadig en gåde for mig, og det er måske derfor, jeg har fået interessen for at undersøge familiestrukturer. Den forklaring kunne jeg ikke bruge overfor Jan.

Da det begyndte at blive lyst, trængte vi begge to til at sove. Der var kun den ene seng at sove i, men den var bred nok til os alle tre, mente vi. Vi lagde os på hver sin side af Guldmus, og jeg tror det gav Søren lidt af den familiefølelse, jeg tror, han søgte efter. Jeg havde taget pyjamas på, jeg var ikke Guldmus. Det var endda en rigtig pyjamas, en arv efter mit liv sammen med Magnus.

Min tanke om, at det kan være min egen noget reducerede familie, der er årsagen til min interesse for emnet, blir på sin vis modsagt af Søren's interesse. Han kom fra en intakt og kærnesund kærnefamilie, og alligevel var det ham, der var den ivrigste i den sære konstruktion. Det skal jeg have med i mine overvejelser.

Da Belinda boede hos mig, brugte jeg aldrig pyjamas. Om Guldmus havde smittet mig, ved jeg ikke, men det var ikke længere nødvendigt for mig. Jeg endte faktisk med at aflevere dem i en genbrugskasse nede foran det lokale supermarked. Belinda

flyttede godt nok aldrig rigtigt ind, men selv når hun ikke var der, virkede pyjamasserne forkerte. Og da Magnus kom på plejehjem og brugte sine pyjamasser der, blev de helt forkerte. De var måske for institutionsagtige (*med striber som på fangedragter endda*).

For Magnus var efterhånden begyndt at trække sig fra de forskellige bestyrelser. Han havde mistet interessen, sagde han. Jeg havde en fornemmelse af, at han i visse tilfælde osse havde fået et puf ud. Han var blevet mere svævende, når jeg talte i telefon med ham, og en dag han var til kontrol hos lægen, den mavehistorie blev der stadig holdt øje med, havde de en alvorlig samtale om hans tilstand. Det var lægen, der ringede til mig og fortalte det, det var ikke Magnus selv. Jeg har en vag erindring om at Lægen hed Eliassen, men jeg er for usikker til at bruge navnet her.

Selvom det var kommet gradvist og umærkeligt for ham selv, var det set udefra gået ret stærkt. Lægen havde en mistanke om, at det var nogle små hjerneblødninger, der havde spillet ind. Magnus var ellers i glimrende fysisk form, men sprog og hukommelse var det gået hastigt tilbage med, og det havde osse en indvirkning på hans realitetssans. Jeg skyndte mig at besøge ham i hans hus, og der var tydeligvis noget galt.

Det var ikke sådan, at det flød i hele huset. Køkkenet var pænt holdt (*eller ubrugt*), og stuen var ikke beskidt. Og så alligevel. I et hjørne på gulvet lå to sokker i forskellige farver knyttet sammen som legetøj til en hund, og Magnus havde i hvert fald ikke hund. Lænestolene var stillet ud på terrassen, vel efter rengøring af stoffet, men de var ikke kommet ind i stuen igen. Og han havde tabt sig, så han nu var direkte tynd. Det så ikke rigtigt ud. Da jeg spurgte, om han fik noget at spise, svarede han, at han da af og til spiste ude. Men han sagde ikke hvor tit det af og til var. Han skulle jo osse huske at passe på sin mave og sin fordøjelse.

Det var i det hele taget trist at overvære, jeg måtte give lægen ret. Magnus måtte på en eller anden måde under opsyn. Og det blev min opgave at overtale ham til det, lægen skulle ikke bestemme over ham. Og jeg prøvede på både den ene og den anden måde, men jeg havde ikke held med det.

Jeg gik hjem og snakkede med Belinda om det, det var vist mest mig, der snakkede, og hende, der lyttede deltagende på mig, men jeg kom i hvert fald af med det. Da han så et par uger senere blev indlagt med akut væskemangel, nogle naboer havde mødt ham i slåbrok langt nede ad vejen, skulle der tages affære for alvor. Han fik både væske og næring intravenøst, men han var stadig i så god fysisk form, at de snart blev nødt til at udskrive ham. Og han skulle slet ikke udskrives til eget hjem, det var tydeligt for enhver. Hvis de bare gjorde det, skulle kommunen overtage opgaven med at passe på ham, og det var ikke til at sige, hvor lang tid der ville gå, før det blev bragt i orden. Og hvad kunne der ikke ske i mellemtiden. Det var en sygeplejerske på hospitalet, der fortalte mig det, og jeg var for forvirret til at lægge mærke til, hvad der stod på hendes navneskilt. Sygeplejersken havde allerede snakket med hans læge, og hun havde fra ham hørt, at jeg var den eneste pårørende. Alternativet, at jeg flyttede hjem til ham, eller han flyttede hjem til mig, var vel ikke aktuelt. Og nej, det var det slet ikke. Jeg påtog mig, at snakke alvorligt med ham

om at komme på plejehjem. Og da jeg fortalte ham, at han ville blive overflyttet til et sted, hvor der blev passet godt på ham, sagde han til min overraskelse ja.

Belinda var med ved besøget, og hun sagde bagefter, at Magnus vist havde troet, at jeg var hans mor, siden han havde svaret på den måde. Johanne døde mange år før jeg blev født, så hende har jeg aldrig mødt, jeg har kun set billeder af hende, og jeg kan ikke se nogen som helst fysisk lighed mellem os. Måske kan min stemme og mit kropssprog have lignet hendes, jeg ved det ikke. Belinda sagde, jeg osse havde talt, som en mor ville tale. Det kunne jeg så ikke udtale mig så meget om.

Det kom i hvert fald hurtigt i orden. Det var naturligvis et privat plejehjem, og måske fordi det var Magnus, var der næsten omgående en plads til ham, så han kunne udskrives direkte dertil. Jeg havde sørget for at hans seng og nogle af hans billeder var kommet til han nye værelse, og Belinda og jeg havde indrette det efter bedste evne. Hans yndlingsstol kunne ikke komme med, den var blevet ødelagt af at have stået på terrassen, ganske som min sofa tidligere var blevet ødelagt af at stå nede i gården i al slags vejr (*det er nok et helt tilfældigt sammenstræf*). Men Belinda og jeg fandt en stol næsten magen til, og den faldt han forbavsende godt til i. Lidt for godt måske.

Belinda var i det hele taget en stor støtte i hel forløbet, men så kom vi til spørgsmålet om hans hus. Det skulle i hvert fald ikke bare stå tomt, det ville det ikke have godt af, og hun foreslog at jeg solgte min lejlighed, og at vi flyttede sammen i huset.

Vi var ikke flyttet sammen for alvor. Hun havde godt nok tandbørste og shampoo og nogle kremer stående hos mig, men hun havde hele tiden et tilsvarende udstyr stående hjemme ved forældrene. Tøjet bar hun osse stadig frem og tilbage, jeg tror Toni vaskede for hende, men jeg ved det faktisk ikke.

Huset var bestemt stort nok til os begge to, selvom vi selv ville bestemme, hvor meget vi var sammen. Det havde jeg erfaret, da jeg boede der sammen med Magnus. Og hun var endda villig til at betale lidt for at bo der.

Men jeg skulle ikke tilbage i det hus, heller ikke sammen med Belinda. Og det blev hun både ked af og sur over. Men jeg havde det da fint i min lille lejlighed, det var dejligt når Belinda besøgte mig, og det var rart når hun ind imellem tog tilbage til Svend og Toni. Men kunne jeg ikke tage hensyn til hende ? Det var hårdt at skulle bo halvt det ene sted og trekvart det andet. Og jeg svarede, at det matematisk ikke kunne lade sig gøre, og det var så for hende endnu et bevis på, hvor umulig hendes situation var. Hun forstod ikke, hvorfor jeg havde det sådan med det hus. Hun havde for eksempel ikke set Marianne blive båret ned af trappen.

Det var så det forhold. Det endte måske ikke godt, men vi havde da mange gode oplevelser undervejs, og jeg har stadig gode minder fra dengang. Jeg var bestemt heller ikke gået ind i det med en tanke om, at det skulle være permanent. Det var alligevel noget andet med Guldmus. Vi havde kendt hinanden et par år, inden vi begyndte, og selve forholdet varede kun en måneds tid, så var jeg af helt andre

grunde nødt til at forlade det. Vi fik det aldrig afsluttet, ikke engang med et dumt skænderi.

Huset blev i hvert fald sat på markedet, jeg ordnede det praktiske, Magnus skrev papirerne under, når jeg lagde dem foran ham. Det var ikke svært, men jeg brugte nogen tid på det. Hvis jeg stadig havde været sammen med Belinda, var det nok gået ud over studiet.

Pengene fra hussalget, det var et ganske pænt beløb, gik ind på Magnus' konto, og der kunne de vel stå så længe han levede. I forhold til dem, var det forsvindende lidt han betalte for at bo på plejehjemmet. Jeg var ikke nervøs for, at han skulle finde på noget at bruge resten til.

Det var da en lidt sær periode, da Belinda og jeg lige var gået fra hinanden. I tankerne kom jeg ofte til at blande hende sammen med Guldmus. Det var lidt uretfærdigt overfor dem begge to. De var ikke ens, hverken af udseende eller opførsel. Jeg var for eksempel aldrig med Belinda i vandet, og det var noget af det mest påfaldende ved Guldmus, at hun hele tiden længtes efter vandet (*måske var det en undertrykt længsel efter Søren, det var da et spor at gå efter på et tidspunkt*).

Første gang jeg var med hende og Søren i vandet var det blevet maj måned. Vi var ude ved Påskepynten, som vi tit var. Vejret var fint og næsten sommeragtigt, og vandet så helt rent og klart ud. Vi havde delt en flaske hvidvin, og vi havde som flere gange før været ude at soppe lidt, og så ville Søren rigtigt i vandet. Guldmus var med på den lige med det samme, og hun var af tøjet inden han var. Hun spurgte om jeg ikke skulle med.

Jeg plejede at have badedragt på i vandet, men jeg kunne da godt bade i mit undertøj. Men da jeg så begyndte at gå ud, sagde Guldmus at så blev det altså klamt bagefter. Det var meget bedre at gå i vandet uden, det gjorde hun og Søren altid. Det var lettere at svømme uden, og man blev omfavnet af vandet hele vejen rundt. Og der var alligevel aldrig andre på den strand.

Jeg lagde undertøjet, når nu hun sagde det, og jeg ville osse gerne være en af holdet (*husk det*), og jeg gik med ud. Jeg blev omfavnet op til hofterne, og det var en kold omfavelse. Søren var noget længere ude, og han havde været under allerede. Han stak kun hovedet op over vandet, og jeg kom til at tænke på en sæl. En sæl uden overskæg, der grinede over hele hovedet.

Jeg stod der og frøs bare. Guldmus gik ud til Søren og dykkede og plaskede sammen med ham. Jeg tog mig sammen og prøvede at dukke under for at se om det var sjovt. Det blev det først et par år senere, når jeg var sammen med Guldmus uden Søren. Jeg ved ikke om han gloede for meget på mig. Det gjorde hun jo osse, og når hun gjorde det alene, var det dejligt. Jeg tror ikke det havde noget med hans køn at gøre (*ærgeligt, det havde været en nem forklaring*). Og det var heller ikke fordi Søren ikke var forelsket i mig, det vidste jeg vist allerede dengang. Jeg havde da før været

beundret af både drenge og mænd, og jeg har været det mange gange siden. De var bestemt heller ikke alle sammen forelskede, de var bare ude på en ting, og så længe jeg vidste det, kunne det osse være sjovt nok for mig. Det var noget andet i trekanten mellem Guldmus og Søren og mig. Bare i sig selv var det en noget uoverskuelig relation. Og hvis jeg ikke har omgivelserne med, blir den helt uforståelig, er det ikke sådan det er ?

Jeg spekulerer på om det var derfor jeg havde budt Max velkommen og tilbudt at arbejde for ham for en latterlig løn. Jeg troede måske dengang, det ville hjælpe mig med at få overblik over omgivelserne (*konteksten skal det vel kaldes*). Eller blander jeg nu alligevel tingene sammen, kom de overvejelser først på et senere tidspunkt. Det er svært at få hold på kronologien i det her.

Mit tilbud til Max lå i hvert fald kronologisk før overgrebet i entreen, så meget er klart. Og da jeg havde været under en enkelt gang, skyndte jeg mig ind på standen og tørrede mig i min fleecetrøje. Og så tog jeg alt tøjet på, fra inders til yderst.

I praksis målt i tid var jeg sådan set mere sammen med Guldmus end med Søren i de dage. Både Guldmus og jeg røg dengang, og det gjorde Søren bestemt ikke. Han havde aldrig fået taget sig sammen til at prøve, sagde han, og det var han glad for. Han gad for eksempel ikke være i min lejlighed, hvis vi røg indenfor, så vi var tit nede på gaden , mens Søren blev inde i min lejlighed. Det var en lejlighed inde i byen, så der var en del at se på nede på gaden der. Ikke som der hvor Guldmus boede.

Når vi var ude ved Påskepynten, skulle vi bare tage hensyn til vindretning og afstand, så der kunne vi være sammen alle tre i længere tid ad gangen. Så når vejret var til at være ude i, var det her, vi var. Og når det var badevejr, og det var det oftere for Guldmus og Søren, end det var for mig, så var de to alene i vandet, eller jeg havde sørget for at have badedragt og håndklæde med i min taske. Jeg havde næsten altid en taske eller en mulepose med, det havde de andre to sjældent, de var bedre til at have nok i sig selv. De var osse hele tiden to, syntes jeg, selv når de ikke begge to var til stede.

Det meste af tiden sad vi alligevel oppe på stranden, på hver vores sten. Vi havde tit hvidvin med. Hvorfor det lige var blevet hvidvin, ved jeg ikke. Det var vel tilfældigt, det blev sådan, sådan kan faste traditioner bestemt starte. Det er ikke altid alt, der har en hensigt, det har jeg erfaret. Og så snakkede vi meget. Om skolen, om musik, om verden og andre dybe spørgsmål. En snak som mange i den alder vist fører, det var ikke noget specielt for os, så det er nok ikke relevant for disse overvejelser (*det må man ikke håbe, der bliver tvivl om*).

Men det var en dag, Guldmus og jeg var kommet først og var der alene, vi så Jesper komme op af vandet. Jeg havde en klar fornemmelse af, at hun på det tidspunkt følte sig tiltrukket af ham eller i hvert fald af synet. Han var en havmand, som hun var en havfrue. Troede hun. Og så blev hun så skuffet, da hun opdagede at han var en slags landmand. Det var derfor, de fik et så problematisk forhold. Var det ambivalent, fordi han ikke var amfibie (*det er i hvert fald en Efterrationalisering*

med stort E). Og så hjalp det ikke på hendes opfattelse, at han osse var yogalærer og kunne fange fisk med de bare hænder. Hun forbandt ham kun til jorden og de gule klinter. Hun så ham som en grævling med gule tænder, der kunne knase hendes knogler. Af og til har jeg en fornemmelse af, det var ham, der slog hende ihjel. Måske var det med fuld ret, han var nervøs for politiet, dengang hun var blevet fundet druknet (*det er måske alligevel at trække den lidt langt*).

Jeg var vel mest interesseret i hende efterhånden, jeg var ikke specielt aktiv i forhold til Søren. Da jeg en dag vi sad ved stranden tog min BH af, og det husker jeg af en eller anden grund tydeligt, var det vist mest fordi, jeg havde fået taget en af de gamle på. Den var blevet for lille og strammede. Søren reagerede heller ikke voldsomt, han var vant til Guldmus. Hun brugte så vidt jeg ved aldrig BH, det var hun slet ikke nødt til. Måske var det osse for at provokere hende, jeg gjorde det. Jeg smed i hvert fald den gamle BH i skraldespanden, da jeg kom hjem. Jeg skulle måske have smidt den på bålet dengang ?

Men vi snakkede da af og til Søren og jeg, og når vi var alene, kunne han fortælle om sin familie. Den snakkede han aldrig om, når Guldmus var i nærheden, jeg hørte det i hvert fald aldrig. Jeg ved ikke helt hvorfor. Han ville måske skåne hende, han kendte hendes baggrund bedre end han kendte min (*det er et lidt bagvendt argument, men det kunne passe godt til Søren*). Hans forhold til familien var næsten lige så ambivalent, som det Guldmus fik til Jesper. Det lignede måske den sædvanlige teenageattitude, men jeg havde en fornemmelse af, at det var mere voldsomt end det. Det var ikke personerne hr. og fru Aabenhus, han havde det forhold til, heller ikke Rasmus og Amalie, det var hans familie. Han havde et noget mere varmt forhold til Guldmus. Og det fik han måske osse senere til Freja og deres børn (*og det "måske" er måske svært at holde fast i*).

Det var selve familien, han kæmpede for og imod at slippe ud af. Hans største frygt var en familie, der gik i stykker. Han talte tit om hvordan Guldmus var blevet forladt af sin navnløse far. Det var en skrækvision. De tanker, frygten for en splittelse i den familie, han selv ønskede at bryde ud af og derfor splitte, må da give anledning til noget ambivalens (*er det alligevel en ansats til noget generelt ?*).

Det var det samme, da Rasmus skulle på udveksling i England. Det passede ham ikke at Rasmus rejste. Og samtidigt ønskede han selv at komme verden rundt alene. Det kom han så ikke.

Jeg mødte Søren senere, nogle år senere faktisk. Inde i byen, nede ved Nyhavn. Ved havnen selvfølgelig, tænkte jeg. Men han var ikke i båd, han var til noget møde eller kursus i hovedkontoret i firmaet, og nogle af gutterne var i byen sammen. På det tidspunkt var jeg i fuld gang med min kandidat, men jeg spurgte alligevel til hans lille familie. Og det gik fint, sagde han. Freja var gravid med nummer to eller tre, det er jeg ikke sikker på. Men ville jeg ikke med i byen, de havde det sjovt, og han havde en repræsentationskonto, så han kunne godt give. Han var noget forandret, syntes jeg. Da vi var ved Påskepynten troede han vist han var romantiker,

det var der ikke meget tilbage af. Jeg var meget glad for, at han allerede ikke var forelsket i mig. Jeg fik heller aldrig at vide, hvad hans unger hedder.

Han var bestemt kommet videre. Ad en helt anden vej end mig, men jeg var osse kommet videre, det var Guldmus bare ikke. Det hele var ad helvede til, som vi sagde i skolen. Jeg var heller ikke i mit bedste humør, jeg havde lige slået op med Glen, vi nåede heldigvis ikke at flytte sammen. Da jeg mødte Glen, mindede han på en eller anden måde allerede om Magnus. Og lidt om Max, hvis jeg skal være ærlig. Det var vist mest for hans skyld, vi var sammen (*skal den ligegyldige detalje absolut med*). Det holdt kun et par måneder, lidt afhængigt af hvad jeg definerer som starttidspunktet.

Allerede fire dage senere mødte jeg Timmy i forbindelse med opfølgningen på et feltstudie. Han var helt ligeglad med at jeg gik på UNI, jeg havde gode bryster. Det var sådan, han udtrykte det, dem gad han godt. Og jeg indlod mig med ham, i begyndelsen nok mest af faglig nysgerrighed. Det var først efterhånden, jeg fandt ud af, at han reelt osse gad mig med UNI og det hele. Det var fint for ham, at jeg var god til mit fag, han var nemlig god til sit. Han var osse blikkenslager som Siv, men det var nok helt tilfældigt. Hvis jeg skulle være sammen med en fyr, kunne det sagtens være med ham. Hvis jeg skulle være sammen med en fyr.

Det eneste problem var, at han ville have børn. Lidt ligesom Guldmus ville, hendes idé var bare endnu mere tosset. Det var den sidste sommer ved Påskepynten, Søren troede, han havde gjort Freja gravid. Det havde han så ikke dengang, men det vidste ingen af os, og så ville Guldmus have børn med mig. Børn.

Hendes vanvittige idé var, at vi begge skulle være gravide, helst samtidigt, og hvis vi kunne føde samme dag, ville vores børn blive tvillinger. Søren skulle være donorfar til dem begge to, så ville de på alle måder være søskende, og vi tre ville være bundet sammen for evigt. Hun var vist ret beruset, da hun udkastede den plan.

Timmy var en voksen mand, og han ville gerne have børn. Det ville ikke være samme problem, hvis jeg var sammen med en pige. Det var vel kun Guldmus, der var lidt speciel på det punkt, og hendes ønsker havde måske andre og mere dybtliggende årsager. Måske skyldtes det, at hun havde forsøgt at drikke en depression væk. Det projekt var naturligvis lige så håbløst som hendes graviditetsprojekt.

Jeg ville ikke have børn. Så ville jeg være nødt til at holde mig i live, og det kunne jeg ikke garantere. Måske er familie så vigtig for mig, at jeg fravælger den. Jeg ligner måske Søren på det punkt, bare med modsat fortegn. Jeg skal i hvert fald ikke have mig en repræsentationskonto.

Jeg havde stadig lejligheden på Amager, Timmy havde et hus i Køge. Vi var mest hos ham, der var bedst plads, og der var have, og det var lækkert om sommeren. Der var bare noget græs, der skulle slås, det gjorde Timmy, og resten passede sig selv. Der var nogle høje buske og et pæretræ. Pærerne var gode, kan jeg huske.

Indendørs var det osse et hyggeligt sted, men det var svært at holde varmt om vinteren. Det skulle isoleres noget bedre, sagde Timmy. Han vidste bestemt, hvordan det skulle gøres for at blive godt. Hvis jeg solgte min lejlighed, ville vi have råd.

Jeg kunne sagtens have lånt beløbet af Magnus, det var alligevel mig, der styrede hans økonomi, og der var rigeligt at gøre godt med. Det sagde jeg ikke noget om til Timmy. Han var heller aldrig med, når jeg besøgte plejehjemmet.

Men når vi ikke snakkede om børn og huse og lejligheder og penge, havde vi det godt. Vi passede fint til hinanden både fysisk og mentalt. Han stillede et helt skab til rådighed for mig i huset i Køge, han havde sat alle sine svømmepokaler ud i garagen, så meget fyldte min bil heller ikke. Og det endte med, at jeg havde det meste af mit tøj i det skab. Men så til sidst, det sidste halve år på UNI, var jeg nødt til at have fred til at skrive min kandidatopgave og forberede mig på forsvaret, og så flyttede jeg tilbage til min egen lejlighed for at gøre det.

Det accepterede Timmy uden problemer, han støttede mig endda i den beslutning. Jeg ville jo komme tilbage, når jeg var færdig som kandidat, sagde han. At jeg var væk i en længere periode, var ikke anderledes, end når jeg var på feltarbejde. Det havde ikke været et halvt år før nu, men det kunne sagtens blive meget mere, det havde jeg fortalt ham, og så måtte det være sådan, når det var mig. Det var i hvert fald sådan han så det, og jeg kommenterede det ikke. Det bed han måske ikke mærke i.

Jeg tog mit tøj og de fleste andre af mine ting med tilbage til Amager. Et halvt år er et pænt stykke tid, og det er svært at forudse, hvad man får brug for. Jeg sagde ikke, at der så igen var plads til svømmepokalerne i skabet, det kunne jeg ellers godt have gjort. Vi sagde bare pænt og grundigt farvel, inden jeg kørte tilbage til Amager. Og der gik jeg så i gang med skrivearbejdet. Jeg var nødt til at have ro, så jeg kunne koncentrere mig om det.

Omkring tre uger senere, en fredag eftermiddag, stod han udenfor min dør og ringede på. Jeg var allerede irriteret over, at nogen havde ringet på, og at det var ham, gjorde det ikke bedre. Han var tilfældigvis i nærheden, sagde han, og jeg havde vel osse brug for en pause i skrivearbejdet engang imellem. Og det havde jeg da, men det skulle helst passe ind i min arbejdsrytme, det skulle ikke styres af, at han kom tilfældigt forbi. Lige nu havde jeg ikke tid.

Kunne vi så ikke aftale hvornår, jeg havde tid. Så kunne han måske få et besøg til at passe. Og jeg sagde, jeg ville ringe, når jeg havde en plan. Og vi fik et kys, og han gik ned ad trappen, mens jeg gik tilbage til mine bøger og min computer. Og jeg fik ikke skrevet mere den aften. Jeg fik heller ikke sovet så meget, da jeg prøvede på det. Jeg havde ikke lyst til et egentligt brud med Timmy, det havde jeg heller ikke tid til, jeg skulle koncentrere mig om min opgave. Men det gik ikke, at han bare dukkede sådan op, det havde jeg slet ikke tid til. Det havde jeg sådan set sagt til ham, og det havde han ikke kunnet høre. Hvis jeg ikke havde solgt huset for

Magnus, men så havde Timmy vel osse kendt den adresse. Jeg måtte have noget at sove på, den eneste jeg havde, var en boks med hvidvin.

Og det var mens jeg sad der i mit lille køkken og drak hvidvin, jeg kom til at tænke meget på tiden ved Påskepynten. Jeg kunne jo ikke sidde op af en sten derude og skrive min opgave. Der ville jeg ellers kunne være alene og få frisk luft, og jeg kunne endda køle mig i vandet, når jeg havde brug for det. Det eneste hus i nærheden af Påskepynten, det Guldmus og Søren havde kaldt underbondens hus, eller var det ondebondens hus, det boede der vist nogen i, det var vel ikke ledigt. Og jeg havde ikke tid til at undersøge for meget. Hvem kendte jeg dernede i det hele taget? Søren og Freja skulle jeg ikke besøge, jeg skulle ikke på feltarbejde, jeg skulle skrive min opgave. Bettina boede vel stadig hos sin mor. Hvis hendes mor levede endnu. Hende Bettina gad jeg ellers godt besøge (*måske af helt andre årsager*). Campingpladsen gad jeg slet ikke igen. Men måske hotellet, nu havde jeg i hvert fald råd. Hvis jeg så bare kunne skifte udseende, så jeg ikke hele tiden blev genkendt. Søren ville bestemt blive fornærmet, hvis han vidste, jeg var i byen uden at besøge ham. Måske ville det være lettere med et hotel i en helt anden by. Eller måske en lejet lejlighed. Beslutningen måtte vist vente til, jeg havde sovet. Og var blevet ædru igen.

Og da jeg vågnede, var det stadigvæk den friske luft og det klare vand ved Påskepynten, der trak i mig. Jeg måtte vide lidt mere om situationen, kunne jeg mærke. Det måtte kunne lade sig gøre. Jeg havde da stadig Bettinas nummer, jeg kunne ringe til hende, og spørge hende, hvordan det hele så ud dernede.

Hun tog telefonen, og hun havde både gode og triste nyheder. Hendes gamle mor var ikke mere, men det er jo livets gang, og hun var tilbage i sin lejlighed og igen på arbejde. Det var sket allerede sidste år, og hun var stadigvæk ved at sælge sin mors gamle hus, og det var ikke så let lige nu. Men hun hang da sammen, og det var på en eller anden måde lykkedes for hende at starte på en frisk. Det syntes hun i hvert fald selv. Og for mig sprang muligheden lige op i ansigtet. Det gamle hus stod og var tomt og til salg.

Jeg forslog, jeg lejede huset i et halvt års tid. Så ville det være beboet, det ville det have godt af, og så ville det være nemmere at komme af med. Og jeg ville kunne være i fred, og jeg behøvede ikke at skifte udseende for at være anonym. Nogle gange tilpasser virkeligheden sig vores behov, tænkte jeg, (*hvad så med Jesper?*). Bettina var lidt mere usikker. Hvad med det praktiske, og hun fik en lejeindtægt, hvordan med den, var vi nødt til at have en lejekontrakt. Men jeg mente at Jens Ole, den sagfører jeg havde arvet efter Magnus, kunne tage sig af alt det med økonomien. Det gjorde han allerede i forhold til Magnus, og det blev han vist pænt betalt for. Han ville som sædvanligt stå på pinde for mig. Og osse for Bettina. Og jeg kunne få fred i et helt halvt år.

Bettina syntes at vi godt kunne prøve, og Jens Ole var som ventet ganske villig til at hjælpe. Det skulle helst gå stærkt, så på et par dage var det hele ordnet. Bettinas

underskrift kunne jeg få, når jeg kom ned og fik nøglen. Kontakten var udskrevet på papir i to eksemplarer, men Bettina havde allerede fået en kopi på sin mail, så den kunne hun have gennemlæst, og den var der vist ikke meget at sige til, for det var ren standard.

Jeg pakkede mine ting. En del var ikke blevet pakket ud, da jeg kom hjem fra Køge, så det var hurtigt overstået. Og så kørte jeg mod Bettinas hus på landet. Jeg havde ringet i forvejen, så hun kunne vente på mig ved huset, og tidspunktet passede hende, hvis jeg ellers sørgede for at overholde fartgrænserne. Da jeg kom forbi Køge og ud på sydmotorvejen, satte jeg ikke farten op, som skiltet ellers gav lov til, jeg syntes mine fornemmelser var vigtigere.

Bettina stod i forhaven som sidste gang, jeg havde set hende. Det var tydeligvis nogen tid siden, nogen havde taget sig af den forhave. Det fulgte osse med, det havde jeg ikke tænkt på. Dyrene var væk, fortalte hun, og det var altid noget. Måske havde den her løsning alligevel været for oplagt, men nu var jeg begyndt, og så måtte jeg gå efter den. Jeg fik da osse et knus. Bettina havde fået nyt hår, det var blevet kortere, meget kortere.

Vi snakkede kun lidt. Mest om det praktiske, det jeg skulle vide om køkken og bad og sådan noget. Jeg skulle lige have hendes underskrift på kontrakterne, jeg fik det ene eksemplar, hun fik det andet. Og så var alt i den skønneste orden. Bortset fra forhaven.

Hun så frisk ud. Ældre måske, men osse friskere. Det bemærkede jeg da vi gik indenfor, og jeg tror hun blev glad for at høre det. Var det så tiden, der havde været læge, eller var der sket noget andet? Det var nok for tidligt at spørge om det, vi ville nok se lidt til hinanden i løbet af det næste halve års tid.

Da jeg havde været i huset den første uge, havde Timmy allerede ringet tre gange og skrevet fire – fem gange. Jeg havde ikke svaret. Han forstod jo godt, at jeg havde brug for fred, skrev han. Men han var utryg ved ikke at vide, hvor jeg var. Utryg. Han havde levet i næsten tredive år uden at ane, jeg eksisterede, og det havde han da overlevet. Det var måske det, jeg skulle have skrevet til ham. Men jeg svarede slet ikke, det mente jeg var det fornuftigste. Det var det letteste i hvert fald. Min fortid fyldte alligevel godt til her, og jeg skulle koncentrere mig om at få skrevet den opgave, så jeg kunne få min kandidat og blive færdig med min uddannelse. Så måtte Timmy komme i femte række, jeg var nødt til at prioritere.

Hvis jeg kørte udenom byen, kunne jeg komme til Påskepynten østfra. Det var som regel vejr til at kigge forbi mindst en gang om dagen i den periode. Jeg trak vejret dybt ind, når jeg var derude. Det var den luft, hun ikke havde fået, nu fik jeg den. Og jeg var slet ikke i vandet, det vand hun var død i, død af. Jeg kunne godt følge Søren i den tankegang. Han nøjedes med at sejle på det, jeg blev helt inde i land. Ved de gule klinter. Jeg var næsten altid helt alene derude, der kom sjældent andre, det var ikke noget nyt.

En dag mødte jeg Mona Laursen, hende der boede i underbondens hus, som de sagde dengang. Vi kom til at tale sammen, ellers havde jeg heller ikke vidst, hvem hun var. Hun genkendte heller ikke mig, men vi fik en snak om gamle dage, og hun kunne godt huske os. Mest Guldmus og Søren, men hun kunne godt huske, at vi havde været tre en tid. Det var så mig, der var den tredje.

Hun huskede specielt dengang pynten var skredet. Siden den dag, havde de ikke kunne køre så tæt på med traktoren. Og det havde da været en voldsom oplevelse for den unge pige Guldmus. Mona havde talt med hende både før og efter. Det var heldigvis gået godt dengang. At det så senere endte noget mere tragisk, var en helt anden historie. Det havde været ude i vandet, ikke inde ved skrænten, ikke på hendes jord. Og det var præcist det samme, jeg tænkte, når jeg blev inde på land og i hvert fald ikke skulle ud i vandet lige der. Jorden, hendes jord, var uskyldig.

Jeg fik lyst til at piske vandet. Det var en historie, vi havde læst i gymnasiet. Jeg forstod den gamle konge, eller hvem det nu var. Det var ligegyldigt. Nu var det mig, der ville straffe de klare bølger. Mona kiggede ud over vandet. Men det er jo kønt nok, sagde hun.

Hjemme i huset skrev jeg på opgaven. Jeg var flittig og havde lagt en tidsplan. Tre timer om formiddagen og tre timer om eftermiddagen. Ikke mere, til gengæld var jeg effektiv i den tid. Jeg satte alarmen på telefonen til at styre det. Den øvrige tid kunne jeg så slappe af ved Påskepynten eller arbejde i haven. Og det var efter, arbejdet Bettina en dag om på besøg. Som om hun kendte min tidsplan. Men det kan hun altså ikke have gjort.

Jeg lavede kaffe til hende og smurte knækbrød med smøreost. Med hvidløg. Og vi sad og snakkede i den gamle stue. Hun savnede da sin gamle mor, sagde hun. Hun sagde ikke noget om at hun savnede Guldmus, men det gjorde hun, det var tydeligt nok. Hun fortalte at hun havde været glad for os, dengang vi tre var sammen. Hun havde været meget glad for både mig og Søren. Og nu var det med Søren gledet ud, det var der sikkert gode grunde til, sådan måtte det desværre være. Men jeg var her i hvert fald nu, så der var på en eller anden måde stadig kontakt til os alle tre.

Da jeg gik ud i køkkenet efter mere kaffe, gik hun med. Og mens jeg hældte kaffen op i termokanden, kunne jeg mærke, at hun strejfede mit hår. Hun sagde at jeg mindede hende om Guldmus. Ikke fordi vi lignede hinanden, men fordi vi havde været så tætte den sidste tid, jeg havde været i byen. Og jeg sagde at hun osse mindede mig om Guldmus. På samme måde. Jeg var klar til at hun lagde hagen på min skulder. Og jeg ville ikke flygte.

Hun lagde ikke hagen på min skulder, og hun stak slet ikke hånden ned bag i mine bukser. Hun gik et skridt til siden og tog karkluden ved vasken og tørrede noget spildt kaffe op fra køkkenbordet. Og så stak hun mig karkluden, så jeg kunne tørre termokanden af.

Vi gik ind i stuen igen, og jeg skænkede kaffe op til os begge to. Vi skulle ikke have mere knækbrød. Vi behøvede ikke tale sammen for at vide det.

Hun fortalte noget om dengang Guldmus var lille, hvordan hun havde været en nysgerrig lille pige, hvordan Steffen havde forladt dem og var rejst til Belgien. Steffen. Nu fik jeg et navn på manden. Det begyndte at blive aften, men hun blev siddende og snakkede. Jeg blev siddende og lyttede. Det her var hendes barndomshjem, her kunne hun ikke føle sig som gæst, det var tydeligt.

Jeg havde vel osse et barndomshjem med i mig, selvom vi nu havde solgt det. Det var hendes ikke endnu, men hun ville gerne have, at det blev det. Det var Bettina, der var vokset op i det her hus, det var ikke Guldmus. Hun var i begyndelsen vokset op i en noget større lejlighed inde i byen. Det var først, da Steffen flyttede, de havde været nødt til at flytte til hendes nuværende lejlighed. Hun havde heldigvis været skrevet op i boligselskabet.

Det var i den store lejlighed, Guldmus var blevet forladt af Steffen, som jeg var blevet forladt af Marianne i mit barndomshjem. Magnus var bare blevet boende der sammen med mig, han havde en noget anden økonomi, end Bettina havde haft. De muligheder, jeg havde nu, men det snakkede vi ikke om. Det var vist samme år Guldmus og jeg var blevet forladt, måske endda samme dag. Ingen af os var helt sikre på datoen. Måske havde de fulgtes, Steffen og Marianne. Nej, det var noget pjat. Marianne var død ved ankomsten til hospitalet, Steffen var endt et sted lidt syd for Antwerpen. Det var trods alt noget helt andet.

Bettina mindede mig kun om Guldmus, ikke om Marianne. Måske var der ikke noget, der kunne minde mig om Marianne. Guldmus var tættere på i tid i hvert fald, selvom hun nu osse var død. Druknet i vandet. Vandet kan være farligt. Når man først er ude i det, er det grænseløst. Det stopper aldrig.

Jeg kom da i tanker om mit værelse. Jeg måtte ikke hænge billeder på væggen, det gjorde Magnus for mig. Bettina syntes det lød lidt skørt. Men det var en del af min opdragelse at se de rigtige billeder. Han havde en del malerier i kælderen, så af og til blev dem på mit værelse skiftet ud med nogle af de andre. Nogle af dem var uhyggelige, nogle af dem var meget gamle, men de fleste var vist ret moderne. Det med billeder, det gik han op i. Hvad for noget musik, jeg hørte, var han til gengæld helt ligeglad med. Jeg havde en pladespiller og en forstærker på mit værelse, jeg fik aldrig en CD-afspiller. Så når jeg ikke gad kigge på hans malerier, kunne jeg kigge på pladecovers. Der var osse af og til plakater i bladene, og jeg kunne da lægge dem ud på sengen og kigge på dem. Janet var ret cool, syntes jeg. Jeg var kun et barn.

Guldmus havde ikke været specielt interesseret i musik. Hun hørte det, der kom ud af radioen. Søren var lidt mere interesseret, men hans smag var lidt vildere end min, selvom jeg da skiftede smag, da jeg flyttede fra Magnus og op i lejligheden. Her bestemte jeg osse hvilke billeder, der skulle på væggene.

Jeg spurgte Bettina, hvilken musik hun hørte. Hun lignede osse Guldmus på det punkt, hun hørte radio, og lagde ikke mærke til hvem, der spillede. Da hun var ung, havde hun da været fan af en, der hed Rick Astley. Jeg mente nok, jeg kendte navnet. Han var vist englænder.

Så snakkede vi igen om Guldmus og hendes barndom. Der var altså sket noget med hende, da Steffen rejste. Da hun var lille, kom han af og til på besøg. Så boede han ude på campingpladsen, og hun kunne besøge ham der og være lidt på en slags ferie. Hun blev så glad for stedet, at hun af og til tog derud, osse når han ikke var i byen. Det var måske derfor, hun arbejdede derude den sommer. Men det meste af tiden holdt hun mest sammen med Søren. Søren havde en far og en mor og en lillebror. Og på et tidspunkt fik han endda osse en lillesøster. Guldmus havde kun Bettina, en mor der hele tiden var på arbejde.

Da hun blev ældre, kom hun et par gange til Belgien og besøgte Steffen der. Det var vist der, hun var begyndt at ryge. Måske røg hun osse hash, der er jo ikke så langt fra Antwerpen til Holland. Det var ikke noget Bettina vidste noget sikkert om, det var bare noget hun havde tænkt.

Det var blevet næsten mørkt, og vi fik et par stykker mad på rugbrød og en øl hver. Og Bettina tog hjem til sin lejlighed. Jeg gik i seng. Næste dag var atter en dag, med tre timer om formiddagen og tre timer efter frokost. Sådan blev opgaven skrevet. Og så skulle den forsvares, og jeg ville være færdig og kunne flytte hjem til Amager. Så havde Timmy vel glemt alt om mig.

Jeg tror det var det. Jeg har godt nok slet ikke lagt det i kronologisk rækkefølge, det er ikke klippet sammen i den orden, det blev optaget. Men det var noget af det, der var fastholdt i mit hoved. Jeg kunne sikkert tage mere med, men der skal osse være plads til at bringe orden i sagerne. Hvis jeg blir ved med at fylde scenerier på, blir det alt for uoverskueligt.

Magnus har opdraget mig, halvdelen af mine gener har han leveret. Det er han ganske sikker på, og det er jeg osse. Mere og mere endda. Og han levede godt af at have orden i tingene. Jeg vil nok ikke kunne leve af at skabe orden i min kaotiske trio, men jeg kan heller ikke leve uden. Jeg må efterhånden kunne se en eller anden sammenhæng. Hvis jeg finder den rigtige optik at se det igennem, må der vise sig noget.

(Billederne af Guldmus og Søren er fundet rundt omkring på nettet. Der kan man finde, hvad man vil)

Der skal i hvert fald ikke ske mere, nu tager jeg mig sammen. *(Tror du selv på det Miriam ? Du skal vel fortsætte med at leve)*

Optik

Jeg kendte både Guldmus og Søren for godt til, at jeg kan behandle dem som generelle og principielle personer her. De må forblive konkrete og reelle, selv om Guldmus så ikke lever mere. Og jeg er selv en del af det samlede mønster, og jeg

skal behandle mig selv, som jeg skal behandle de andre to. Det betyder, at jeg skal finde nogle briller, en optik, der gør at jeg kan se os alle tre og vores relation udefra.

Jeg kunne da osse bare lade være. Det er trods alt kun for mig selv, det er blevet så vigtigt, alle andre kan måske være ganske ligeglade. Hvis jeg ignorerede problemet/opgaven, ville verden være lige så god eller dårlig for dem. Jeg skriver det kun for mig selv, for at finde et system, en orden i tingene. Jeg er ikke så prætentios at jeg vil kalde det en mening med tingene. Hvem skulle i øvrigt mene det. Orden og system er rigeligt for mig, og rigeligt svært for mig.

Set med andre øjne, kan mit arbejde derfor være ganske overflødigt. Og det er bestemt ikke de øjne, jeg skal have sat på for at kunne se det hele udefra. Måske er det paradokset i det, der driver mig til at gøre det og til at gøre mig umage.

Da jeg begyndte at arbejde for instituttet, var jeg overbevist om, at det kunne give mig blikket på min verden, så jeg kunne forstå mig selv som Miriam udenfor og indeni den hellige trekant, vi var ved Påskepynten. Og så ragede Max på mig, i fuldskab ragede han mig der, hvor jeg var allermost privat. Og selvom han gjorde det i fuldskab, gjorde han det med vilje. Det ragede ham en blå høstblomst at rage på mig, og det diskvalificerede hans blik på ganske få sekunder.

Jeg begyndte min uddannelse med samme formål. Oplevelsen i entreen havde gjort mig klogere, troede jeg. Og blikket fra UNI var da osse mere end to sekunder om at blive diskvalificeret. Så længe jeg så på det fremmede, virkede det perfekt. Jeg bestod da opgaverne og mine eksaminer. Men når jeg vendte den optik mod os selv, kunne jeg næsten mærke mit eget blik mellem mine baller og ben, det blev et overgreb på mig selv. Er det så mig selv, der tager magten over mig, eller er det en eller anden tillært fornuft? Kan der overhovedet findes en anden optik at se det med? Det er det, der driver mig til disse sidste krampetrækninger i hjernevindingerne. Og hvis det er en selvmodsigelse, så er det bare en oversættelse af paradokset.

Jeg må begynde helt fra bunden. Der må have været nogle udgangspunkter og nogle intentioner. Guldmus og Søren (*og jeg, sagde hunden*) må have haft nogle hensigter, bevidste såvel som ubevidste, jeg ved det godt. Men jeg må begynde at motivforske i os alle tre, ikke i andre, så blir det for uoverskueligt. Fra andre ser jeg kun handlingerne. Dem jeg så, og dem jeg hørte beskrevet. Jeg vil gemme det sværeste til sidst, og starter derfor med Guldmus.

Guldmus var den virkelige romantiker i trioen, hun fornemmede de store sammenhænge, eventyret i tilværelsen. Når Søren ville være romantiker, var det noget han valgte. Guldmus kunne ikke forsvare sig imod at være det, det voksede i hende som livet gjorde, det voksede helt af sig selv. Hun vidste måske ikke hvad hun ville, men inderst inde ville hun Søren. Selvom hun ikke kunne få ham, ville hun have ham og føde hans børn og fodre dem og opdrage dem. Når de var i vandet sammen, delte hun det våde element med ham. Så kunne de flyde sammen, og han kunne flyde ind i hende. Som barn ønskede hun, at hans sæd ville flyde ind i hende på den måde. Det vidste hun ikke, men det var det, hun gjorde.

Guldmus læste ikke mere, end hun var nødt til. Hun læste aldrig de store fortællinger, hun skrev dem slet ikke, hun havde en medfødt modvilje mod papir. Hun levede de store fortællinger i kroppen og med kroppen. Og hun døde af det alt for tidligt. Der var ikke plads til alt det liv i den lille krop.

Guldmus vidste med sig selv, at hun var helt almindelig. Hun elskede at være almindelig, sådan kunne hun holde af sig selv. Hun anede ikke, hvor enestående hun var. Sådan kunne hun i det lange løb ikke holde til sig selv, ikke indeholde sig selv. Hun brød til sidst ud af sig selv og holdt op med at eksistere. Det gjorde hun diskret langt ude i havet, hvor ingen bemærkede eksplosionen.

Jeg kunne ikke for alvor trænge ind i hende. Søren vidste, at han ikke kunne trænge ind i hende. Ingen kunne have gjort det. Hvis hun skulle have haft det ønskebarn, skulle hun have haft det med sig selv. Det kan kaniner, ved jeg. Og visse blomster kan. Guldmus var ikke en vild kanin, men hun skulle nok have været det. Det var hendes tragedie.

Sådan samler jeg Guldmus op, sådan bruger jeg min uddannelse. Og til hende skulle jeg nok have valgt den uddannelse, hun selv drømte om at tage. Den handler om og handler i drømme, og som sådan forblev den en drøm for hende. Et eller andet sted er det sådan set fortlivende let at placere. Hun havde sikkert selv lige så let ved det, selvom hun nok ville have sagt det på en anden måde. Hvis hun overhovedet mente, det skulle siges, og det tvivler jeg på.

Søren Aabenhuus er måske lidt sværere at få hold på. Mens vi gik i gymnasiet, ja indtil han fandt sammen med Freja, prøvede han af alt magt at være noget andet end, han inderst inde var. Han havde endda en vis succes med det. Det var ham, der holdt mest fast i at han og Guldmus var søskende, og at de derfor ikke kunne blive kærestes. Det kunne hænge sammen med at Rasmus var næsten lige så gammel som ham og derfor en konkurrent på flere måder, end en bror normalt ville være. Han kan have ønsket sig en søster så intenst, at han selv var nødt til at vælge sig en.

Det er bestemt ikke en sammenhæng, jeg er sikker på. Han prøvede måske bare på at gøre sig selv og Guldmus interessante. Jeg mener alligevel at den første forklaring osse er plausibel, og at de to årsager sagtens kan ses under et i deres virkning.

Søren var overbevist om at han kæmpede sig ud af buret, men i virkeligheden kæmpede han sig ind i midten af det. Det gik slet ikke som han troede og håbede, det skulle gå. Det gik i stedet ganske som han ville. Måske er der en rest af drømmen tilbage i ham, måske når han sidder i sin båd og sejler ud forbi Påskepynten, det er i hvert fald muligt.

Det var Søren i den håbløse og uerkendte kamp, jeg var sammen med i store dele af min tid i trio'en, og han var på en måde ansvarlig for trioens eksistens. Hvis ikke han havde været så blåøjet principfast, så var han endt i et fast forhold med Guldmus. Så havde de fået de børn, Guldmus ønskede sig, og de var blevet sammen

eller gået fra hinanden med børn i bagagen som så mange andre. Så havde Guldmus sikkert stadig levet, og den tanke må han leve med. Og det ved han godt.

Sådan samler jeg Søren Aabenhuus op, han ville ikke være som en ny hr. Aabenhuus, og han blev hr. Aabenhuus med repræsentationskonto. Den sidste sørgelige udgang på processen kender jeg nu, men den er ikke engang med i min analyse (*nå, det er den ikke*)

Sidst og mest besværligt er der Miriam, mig selv. I bund og grund er jeg et organiseret og systematisk menneske. Jeg er afhængig af præcise beskrivelser og identiteter og entiteter. Jeg har vel lidt svært ved at holde fast i langvarige relationer, og det så fra starten ud til at det ville have haft spændende muligheder i en trio, jeg kunne danne sammen med Guldmus og Søren. Jeg ville gerne ind og opleve livet i det lidt sære og langvarige valgsøskendeforhold, og jeg ville se mine egne bevægelser i den kontekst.

Jeg ved ikke hvor længe, jeg var forelsket i Guldmus. Indtil da, havde jeg kun haft forhold til drenge og mænd. At have et forhold til en pige, bød mig ikke imod, jeg havde bare aldrig forestillet mig, at det kunne blive aktuelt for mig. Noget skete der altså med mig i vores trio. Jeg ved ikke, om det alligevel var blevet sådan på et tidspunkt, eller om det alene blev sået af havfruen Guldmus. Da jeg opdagede, at jeg var forelsket i Guldmus, vidste jeg osse, at jeg havde været det i et stykke tid uden at lægge mærke til det. Jeg var osse samtidigt så optaget af arbejdet i The Mermaid Institute.

Store dele af min trang til systematik kommer givetvis fra Magnus. Hvor meget, der er genetisk bestemt, og hvor meget, der skyldes opdragelsen, ved jeg ikke, og det interesserer mig sådan set heller ikke. Hvordan jeg var blevet, hvis Marianne havde kunnet deltage i noget mere af min opdragelse, kan jeg alligevel ikke vide noget om. Jeg prøver udelukkende at få styr på mine oplevelser i trio'en, det er rigeligt for mig.

Sådan samler jeg mig selv op. På den ene og på den anden måde.

Nu er det naturligvis muligt at undersøge de tre parvise relationer en for en. De kan endda undersøges fra begge sider. Det ville passe fint ind i en grafisk fremstilling af problematikken. Og det vil jeg alligevel undlade at gøre. En del af det er alligevel allerede dækket ind i det foregående, og resten må så komme i analysen af trio'en som helhed. Grænserne er alligevel dynamiske, som vi konkluderede på instituttet.

Den samlede trio, den tragiske trio, den romantiske trekant. Kan jeg tillade mig at kalde den Havfruerne ved Påskepynten ? Jeg var ikke havfrue i starten, den første badetur i koldt vand i maj, var et tydeligt tegn. Men så var der den sidste tid, hvor jeg badede sammen må Guldmus, hvor vi badede både i havet og i hinanden. Jeg badede mig i hvert fald i hende, det er jeg helt sikker på.

Jeg nøjes nu med at kalde det en tragisk trio af havfruer ved den Påskepynt. Guldmus forelsket i Søren, mig forelsket i Guldmus, Søren ikke forelsket i mig.

Men skal kronologien her være brugbar til noget, skal det nok bemærkes, at det først var, da Søren fandt sammen med Freja, jeg erkendte min forelskelse. Når jeg nu ved, at jeg havde været forelsket i længere tid, kunne jeg nok betragte det som en indrømmelse. Og da jeg bare skriver det her til mig selv, har jeg vel ikke noget at skamme mig over. Overfor andre i hvert fald. Alligevel betragter jeg det ikke som en indrømmelse, det er bare en kendsgerning.

Det er nok mere korrekt at konstatere, at Sørens forhold til Freja, gjorde at min forelskelse kunne realiseres, at Guldmus blev tilgængelig for mig. Men at min forelskelse siden har været vedvarende, er nu helt åbenbar for mig. Det er på mange måder en sammenligning med den, der har slået revnerne i mine efterfølgende forhold. Hvordan den voldsomme oplevelse med Max i entreen kunne betyde, at jeg ikke forsøgte at komme i kontakt med hende i årevis, det er så en gåde, jeg ikke har fået løst. Var jeg slået ud af kurs og af mig selv i så lang tid, at det skulle være mine oplevelser i Nakskov, der fik hende tilbage i min bevidsthed. Eller var det bare nyheden om hendes død, der bragte hende tilbage til overfladen hos mig. Jeg kan vel godt tillade mig at se lidt kynisk på mig selv her ? Var det først, da hun blev en umulig kærlighed, hun for alvor blev interessant for mig ?

Eller var det den hånd i entreen, der blokerede det alvorligt i så lang en periode. Og Max, der med sine seksuelle præferencer burde være uinteresseret i mig. Hvis han da ikke var til begge køn. Det ved jeg af erfaring sagtens kan være tilfældet.

Måske var det slet ikke Frejas indtog, der væltede den skrøbelige balance i trioens ligning. Måske skete det allerede, da jeg tog Max ind. For det gjorde jeg da. Ikke på den måde, slet ikke på den måde, men alligevel. Jeg var jo betaget af ham, det kan jeg lige så godt indrømme. Hans måde at være ordentlig på. Eller skal jeg nøjes med at kalde ham korrekt og præcis. I hvert fald når han var ædru. Eller var han alligevel en svindler hele vejen igennem, uden jeg lagde mærke til det. Han er i hvert fald helt ude af billedet nu (*der kan man se*). Måske lever han endda under falsk navn et andet sted i verden. Sammen med Anders. Eller ham har han måske osse svigtet. Også svigtet, når det er Max Carlsen. Eller hvad han kalder sig nu.

Jeg vidste det måske ubevidst allerede første gang, jeg så ham. Da han lovede at det ville ende godt. Han brugte de rigtige ord, men jeg kunne høre, at han var ligeglad med, hvad de dækkede over.

Måske mente han, hvad han sagde, når han var ædru. Når han havde kontrol over sig selv. Det var først, når han slap tøjlerne, han viste og vidste, hvem han var. Og så var han måske for fuld til selv at lægge mærke til det. Og jeg var for naiv til at indse det.

Skal jeg skrive at Miriam (*det er da let nok*) var for naiv til at indse det ? Så jeg kan se hende ordentligt udefra. Ikke for at skjule noget, men for at gøre Miriam tydeligere. De præcise angivelser, navnene har hele tiden været vigtige for mig. Så skal Miriam da osse kaldes ved navn. Så kan optikken blive pudset og bragt i anvendelse. Så kunne Miriam skrive det seks år senere, efter hun havde fået sin kandidateksamen. Er det så en slags overspringshandling ?

Fortsættelsens følger

Miriam sidder i sin ejerlejlighed på Amager og bruger tiden på at søge arbejde. Hun har nok brugt lige så meget tid på det, som hun har brugt om at skrive om sine unge år. I månedsvis uden resultat.

Hendes eksamen var måske ikke med topkarakter, men den var hæderlig nok. Og i pressen og på nettet skriver de om mangel på kvalificeret arbejdskraft. Og hun har stillet sig til rådighed i flere måneder. Hun har søgt og søgt og søgt, det har bare ikke givet noget resultat. Er der mon noget galt med hende, eller har hun bare brugt for megen tid på sin fortid ?

Så en dag er der bid. Hun får en telefonopringning og bliver kaldt til samtale. Firmanavnet siger hende godt nok ikke umiddelbart noget. Men de har hendes nummer og hendes navn, så hun må vel have sendt en ansøgning. Det er svært at huske dem alle sammen efterhånden.

Nu skriver hun ikke mere, hun handler igen. Damen i telefonen, Louise Svendsen hed hun, sagde vist, at hun ringede fra noget, der hed CPU. Miriam prøver at slå det op. De fleste opslag på den forkortelse handler om computerteknologi. Men hun finder også en hjemmeside på en tænketank med det navn. Adressen passer med det navn, damen i telefonen gav hende, så det må da være derfra, der blev ringet. En tænketank, hvorfor ikke. En tværvidenskabelig tænketank kalder de sig endda. Center for Praktisk Udvikling. Noget med at styre den praktiske udvikling hen, hvor der er plads til den. Decentralt står der også. Men de har alligevel ikke kaldt det Center for Decentral Udvikling. Det havde alligevel været for morsomt, tænker hun.

Nu må hun set. Hun kan da altid gå til samtalen. Det er ikke sikkert, de kan bruge hende, og det er ikke sikkert, hun kan bruge dem. Men det kan da være en indgang til den verden, hun er uddannet til at virke i. Måske falder det hele på plads.

Hovedkvarteret, hvor hun skal møde, ligger i en villa i Vanløse. Det minder hende selvfølgelig om noget. Men det ser alligevel lidt mere sikkert ud end The Mermaid Institute. Noget mere solidt, der er vist nogle flere ansatte. Og hun er selv blevet noget ældre, det kan sagtens blive godt.

Da hun kommer frem til villaen, ser det endnu bedre ud. Der er lavet nogle tilbygninger, blandt andet en forhal med et stort glasparti. CPU står der med store orange bogstaver på hver side af den automatiske dør, og der sidder en dame i en slags reception indenfor. Miriam træder ind og henvender sig der.

- Jeg skulle tale med Louise Svendsen her klokken to. Jeg kommer vist for tidligt.
- Jeg skal se om hun allerede er ledig, siger damen og løfter et telefonrør.

Stedet er så gammelt, at der er installeret fastnettelefon. Det virker på en eller anden måde betryggende. Det her er ikke en ny fidus i et prisbilligt område med et papskilt på døren, det er et solidt sted. Og Louise Svendsen er ledig. Nedad gangen der og første dør på venstre hånd.

Døren står på klem. Der sidder en stor dame bag skrivebordet derinde, det er vel Louise Svendsen. Men hun snakker vist med nogen derinde, det ser sådan ud og lyder sådan. Men damen i receptionen sagde, at hun var ledig. Miriam banker på.

- Kom bare ind, siger den tilsyneladende Louise Svendsen og kigger mod døren.

Miriam går ind. Der står to stole foran skrivebordet. Den ene er tom, i den anden sidder en ældre mand med gråt fuldskæg. Han minder noget om shamanen på Peberholm, han har bare sko på.

- Kom ind og sæt dig, siger damen bag bordet.
- Jeg skulle til samtale med Louise Svendsen.
- Kald mig bare Louise. Jeg har inviteret Arthur med til samtalen, som du kan se. Det er hans projekt, du skal arbejde med på, hvis du bliver ansat. Men det har du vel allerede set i annoncen.

Miriam kan ikke huske annoncen. Hun husker heller ikke hun har skrevet en ansøgning, og navnet Arthur siger hende ingenting. Hun sætter sig i den ledige stol. Tæt på kan hun godt se, at manden Arthur ikke er den samme som shamanen. Hans stemme lyder også helt anderledes.

- Du er Miriam, siger han.

Det kan hun da kun bekræfte.

- Det er en meget interessant ansøgning, du har skrevet. Den er måske ikke helt traditionel, men der er specielt noget i dit CV, der har vakt vores interesse.

Miriam lader ham tale. Måske kan det hjælpe hende med at komme i tanker om annoncen og ansøgningen.

- Du skriver du var med til at lave de statistiske beregninger fra det hedengangne Mermaid Institute, fortsætter han. Jeg har set oversigterne, og selvom jeg langt fra er enig i rapportens konklusioner, finder jeg oversigterne meget illustrative.
- Det var altså bare et feriejob, siger Miriam.
- Men du lavede de oversigter.
- Det var jo bare at bruge regneark.

Men der er altså alligevel kommet en rapport fra instituttet, det er en overraskelse. Hun ved ikke helt, om hun synes det er positivt, og hun spørger ikke, hvordan rapporten ellers er illustreret.

- Vi tænkte også på din uddannelse, siger Louise, den du siden har taget. Hvordan har du det med feltarbejde. Jeg tænker i forhold til familie og sådan.
- Jeg har ikke noget imod at være i felten.
- Men kan du undvære det, spørger Arthur.

Det kan hun sagtens. Det er sådan set den proces, hun har været i siden eksamen, og det har passet hende fint.

- Der er jo dem, siger Arthur, der opfatter dit fag som en billet til eventyrernes klub.
- Jeg har vist haft rigeligt med eventyr, siger Miriam. Jeg er i hvert fald dækket ind for de næste par år.
- Det vil vi så gerne høre lidt mere om, siger Louise.

- Jeg synes det meste står i mit CV.
- Det gør det nok, siger Arthur. I hvert fald hvis man læser mellem linjerne. Spørgsmålet er bare, om vi læser rigtigt der. Og Louise mener nok, at den skriftlige fremstilling skal suppleres med den her samtale. Vi ansætter ikke medarbejdere på papir alene.
- I kan bare spørge.
- Vi vil hellere høre dig selv fortælle, siger Louise.
- Spørgsmålet er så bare, hvor jeg skal begynde, og hvor jeg skal slutte.
- Du kan jo begynde med det der Mermaid Institute. Og så må vi se hvor det ender.

Det lyder som en længere proces. Hvor lang tid har de mon afsat til den her samtale. Hun begynder at fortælle om sit første møde med professor Max Carlson. Hun fortæller bare, hverken Louise eller Arthur siger ret meget. Af og til har de enkelte opklarende spørgsmål, som de kalder det, men ellers får hun lov til at styre beretningen. Eller også får beretningen lov til at styre hende, hun er ikke helt sikker.

Der går over en time. På et tidspunkt er de nødt til at afbryde, fordi Louise skal på toilettet. Det skal Miriam sådan set også, kan hun mærke. De følges ud til dametoilettet, der heldigvis har to kabiner, og de er begge ledige. Der er vist bygget en del om, siden det var en almindelig villa til beboelse.

Da de bagefter står og vasker hænder, smiler Louise til hende.

- Det kan være hårdt at være matematisk begavet, siger hun.
- Det har også sine fordele, svarer Miriam.

Tilbage på Louises kontor sidder Arthur stadigvæk i den anden stol.

- Jeg har siddet og tænkt, siger han, mens I to tissede af. Selvom jeg har en noget anden faglig baggrund som arkæolog, synes jeg bestemt, at jeg genkender det, Miriam taler om. For min skyld behøver vi ikke bruge mere tid på det her.

Miriam bliver omgående lidt usikker. Mener han nu, at alt er godt, eller dur det slet ikke ?

- Det kan vi godt sige, siger Louise og kigger på Miriam. Vi har to mere til samtale i morgen, så vi kan først give besked om et par dage.
- Skal vi ikke bare aflyse de samtaler, siger Arthur. Jeg har taget min beslutning.
- De skal ikke aflyses, siger Louise. Det er noget, jeg beslutter.

Miriam bliver endnu mere urolig. Har hun nu sået en konflikt ? Og har hun selv lyst til at arbejde her i CPU ?

- Jeg synes bestemt også, siger hun, at man skal give alle ansøgere en fair behandling. Det tror jeg holder bedst i det lange løb. Desuden har jeg selv behov for at tænke mig om i et par dage.

Det er ikke helt rigtigt., Hun har allerede lyst til at råbe ja tak. Og hun har lyst til, at de siger det samme. Måske er det noget med Arthur. Han ligner lidt en noget bedre begavet udgave af Jesper. Det er da værd at undersøge. Om ikke andet så af ren nysgerrighed.

De er i hvert fald enige om, at samtalen nu er overstået. Veloverstået, kalder Arthur det. Og så vil de ringe besked to dage senere, så alle indtryk har fået lov til at sætte sig. Og Miriam skal tilbage til sin lejlighed. Og spise aftensmad og sove. Og vågne tidligt til hvad ? Her skal der ikke skrives mere lige nu, så der må gerne ske noget. Hun kan ringe til Timmy for gammelt venskabs skyld. Eller måske Belinda.

Eller det er nok ikke nogen god idé. Det er ikke bebrejdelser, hun har brug for, og chancen for bebrejdelser er til stede i begge tilfælde. Måske skulle det være Bettina i stedet for. Den kontakt blev ikke afbrudt på samme måde. Hun har slet ikke brug for at høre på sårede efterladte eller skuffede efterladenskaber. Og så må hun leve med, at det indskrænker hendes muligheder. Man siger godt nok, at verden er både sammenbundet og åben, men det betyder ikke, at man bare kan ringe op til et tilfældigt nummer og forvente positiv respons.

Hun går rundt om sig selv i nogle timer og ringer så til Bettina. Og hun får en god gammel bekendt i røret. Hun spørger hvordan det går dernede, og Bettina har vist fået sig en ny kæreste.

- Det er en lidt sjov historie, siger hun og fniser. Måske var jeg inspireret af det forhold, du fik til Guldmus. Og der var faktisk en kollega, en kvindelig kollega, jeg havde fået et godt øje til. Og det var gensidigt, selvom hun var godt gift. Godt og vel gift endda, så det var noget rod. Og vi var kun sammen en enkelt gang, men hendes mand opdagede det.

- Det lyder da lidt ubehageligt.

Men Bettina lyder meget glad. Er det så hendes måde at komme over det ved at se det morsomme i det. Eller kan det være en historie med en lykkelig slutning.

- Han opsøgte mig jo, siger Bettina, for at klage sin nød. Og. Ja det korte og det lange er, det er ham, jeg er lidt sammen med nu.

- Hvad så med din kollega.

- Hun er ikke min kollega længere. Hun rejste.

Så det var ikke en lykkelig slutning for alle parter.

- Jeg har været til ansættelsessamtale, siger Miriam.

De må hellere snakke om noget andet. Det er osse derfor hun har ringet op.

- Tror du, at du får det ?

- Jeg ved det ikke. Jeg får besked i morgen engang. Jeg tænker på at kigge en tur ned til dig. Men du er måske optaget med ham din nye kæreste.

- Måske kæreste.

- Hvis jeg kommer forbi med en flaske vin, har du så tid til at dele den med mig ?

- Det skal jeg have. Vil du komme nu ?

- Det tager lige en halvanden time at køre derned.

- Det passer fint. Så kan jeg nå at komme i bad, og måske kan jeg støvsuge lidt først.

De har en aftale. Miriam gør sig klar og går ned til bilen. Hun starter bilen og slukker radioen og kører sydpå til motorlyden alene.

Bettina bliver vist glad for at se hende. Hendes hår er igen blevet længere.

- Har du et billede af din nye fyr, spørger Miriam. Jeg er lidt nysgerrig.
- Han er ikke min fyr. Han er min måske kæreste.
- Og du har ikke dårlig samvittighed ?
- Det var da også noget at sige i indgangsdøren.

Men Bettina smiler stadig over hele hovedet. Hun er ikke sur. Hun er ikke engang forbavset.

- Men gu har jeg da dårlig samvittighed, fortsætter hun. Det var ikke pænt gjort. Men jeg er bare så glad.
- Og jeg er så nervøs, siger Miriam. Hvad hvis nu de siger nej.
- Så er du alligevel på vej. Der er nogen, der har lagt mærke til dig. Men du ville se et billede.

Bettina har flere billeder af sin nye helt på sin telefon. Det er en mand. Han er på hendes egen alder. Han er ret tynd med en lille topmave. På et af billederne er han endda i bar overkrop.

- Han er ret veludrustet oppe i hovedet, siger hun.
- Han har en god hjerne, siger Miriam.
- Også det.

Bettina fniser.

- Det er noget fjollet noget at sige, siger hun. Men jeg trænger nok til at blive lidt fjollet igen. Og nu skal vi snakke om dig i stedet for. Det er derfor du er kommet. Og så var der noget med en flaske vin.

Miriam har taget en magnumflaske med. Halvanden liter hvidvin. Den har ligget i en plasticpose fyldt med isterninger. De fleste er smeltet, så det skvulper lidt, da hun holder den frem. Bettina tager flasken op af posen. Etiketten er næsten faldet af.

- Du skulle have brugt en køletaske, siger hun.
- Jeg ejer ikke en køletaske.
- Jeg henter glas. Vi sætter os ind i stuen, og så kan du fortælle mig om dit nye arbejde.
- Det er jo det, jeg ikke har fået endnu.
- Men det får du Miriam. Tingene er begyndt at gå godt igen. Jeg kan mærke det.

Og så sætter de sig ved kaffebordet og snakker. Flasken sætter våde ringe på bordpladen, Bettina siger, at det ikke gør noget. Og så snakker de videre. Om CPU, om Louise Svendsen og gamle Arthur.

- Han er altså en lidt spændende mand, siger Miriam. Han minder lidt om Jesper, der var med på instituttet. Ham, der fangede fisk med hænderne, og som Guldmus ikke brød sig om. Han ligner ham noget af udseende, men han er slet ikke så dum at høre på.

Så fik hun nævnt Guldmus, og så må de snakke om hende. De gode minder kun, og dem er der da også nogle stykker af. Og derefter lidt om hvordan det ellers går i byen. Bettina er stødt på Søren et par gange ude i byen. Han ligner en voksen mand nu, han har også to børn.

Hun har sådan set mødt Freja nogle flere gange. I Netto og Brugsen og sådan nogle steder. Hun har næsten altid børnene med. Miriam tænker sit. Søren med kone og børn og repræsentationskonto. Bettina ved ikke, om han stadig arbejder i det firma, han hele tiden har været i. Han er begyndt at gå med jakke, men hun har endnu ikke set ham med slips.

Efter de har delt vinen, kan Miriam ikke køre bil, så hun må blive og overnatte. Bettina skal tidligt op og på arbejde. Miriam skal også tidligt afsted. Hun skal være klar til at tage telefonen, når de ringer fra CPU. Hun har ikke glemt den hjemme, og den er fyldt op med strøm. Hun får lov til at ligge i Guldmus' gamle værelse. Det er endnu ikke blevet ryddet, døren derind plejer bare at være lukket. Det er noget sært at ligge i den seng, men hun er fuld nok til, at det kan lade sig gøre.

Hun vågner uden at være lige så munter som aftenen før, men Bettina har allerede lavet kaffe, og alt er hurtigt godt. Måske var Marianne blevet sådan en mor, hvis hun havde fået lov til det. Og måske havde Guldmus nu fået fuldført sin uddannelse, så hun også var klar til det rigtige job, hvis hun havde fået lov til det. Sådan er der så meget, hvis det hele var blevet anderledes end det er blevet.

Hun kører nordpå uden tændt radio igen. Det er da noget af en historie, den nye fyr Bettina der har fundet sig. Han ser måske ikke ud af noget særligt, men han ser ud til at have glade øjne og en næse, der er lidt skæv på en sjov måde. Det er vel det hun mente, det hun er faldet for. Hun er i hvert fald glad, og så må man jo håbe, at det kan holde et stykke tid. Det har Bettina fortjent. Først hendes datter, så hendes mor. Miriams egne oplevelser har vel været en dans på roser ved siden af. Med det par torne eller tre bevares. Så ringer telefonen. Hun kører pænt ind til siden og når at tage den. Nødspor er til nødstilfælde. En bil bruger hornet på vej forbi hende. Var det lidt for pludseligt hun røg ud til siden. Det var ikke farligt, han kan bare slappe af.

Det er Louise i telefonen. Kan hun starte på mandag ? Det kan hun i hvert fald. Klokkeren ni. På hendes kontor, der hvor de havde ansættelsessamtalen. Nu er hun ansat. Hun noterer sig tidspunktet i hukommelsen og triller forsigtigt ud på vejen igen.

Sidst hun skulle starte på den måde, var det på The Mermaid Institute. I Zoo Antwerpen var det noget andet, det var bare en praktik. Her vil hun få løn. De har ikke snakket om hvor meget. Men det er hun ærligt talt ligeglad med. Det med pengene er ikke et problem, det kan det måske blive på længere sigt, men ikke nu.

Det skal fejres, Endnu en magnumflaske. Den fra i går fik de tømt. Men hvem skal være med til at drikke den næste, det er for sørgeligt at sidde og skåle i champagne foran et spejl.

Magnus skal da have det at vide. Selvom han nok ikke kan opfatte det. Det er også hans indsats, der har båret frugt i det lange løb. Hvis han havde været sit gamle jeg og ikke et alt for gammelt jeg, ville han have været den helt rigtige til at løfte det

andet glas. Han kunne nyde det. Men det er nok ikke værd at stille med en magnumflaske på plejehjemmet. Man må ikke engang ryge cigar der, så vidt hun ved. Hun kunne måske spørge, men det ville blive for patetisk. Ufrivilligt latterligt.

På mandag. Der er fire dage til. Det behøver ikke være i dag eller i morgen. På lørdag kunne det være helt rigtigt. Hvis hun kan finde en at skåle med. Bettina har hun lige brugt. Søren er også helt udelukket. Hvis det skal være helt rigtigt, hvis det skal pege fremad, kunne det være Arthur. Hun kender hverken hans adresse eller telefonnummer. Men hun kan vel få fat på ham på arbejde. Men så kunne hun måske bare tage en flaske med på mandag, så de kan skåle på deres første fyraften sammen. Og så er det et helt andet arrangement. Det er så sørgeligt at Guldmus er død. Hun er snart nødt til at tage en frakørsel og holde ind til siden oppe på broen. Der er bare så satans langt til næste afkørsel på den her strækning. I morgen må hun besøge Magnus og fortælle ham de gode nyheder. Og det med på lørdag, det må hun finde ud af.

Så er der en afkørsel, men det er alligevel ikke nødvendigt at køre fra.

~

Miriam går ind på plejehjemmet og direkte hen på værelset, hvor Magnus bor. Hun banker på og går ind. Og der står Belinda og snakker med Magnus. Hun har haft friske blomster med, ser det ud til. Miriam siger goddag til Magnus, og han smiler til hende. Så siger hun også hej til Belinda.

- Du besøger ham ?
- Han bliver så glad, når han ser mig. Og de siger, at han ikke får så mange besøg.
- Det er ikke sikkert, de ser det. Jeg plejer at gå lige ind, og de har så travlt. Men det er sødt af dig Belinda. Han har fortjent at blive glad. Og jeg må indrømme, at jeg også bliver glad for at se dig.
- I lige måde, siger Belinda. Og det var ikke hans skyld, vi to ikke kunne finde ud af det.

Belinda er vist ved at gå. Men det behøver hun altså ikke for Miriams skyld. Hun er her bare for at fortælle, at hun har fået arbejde.

- Tillykke med det, siger Belinda.

Magnus smiler videre. Han har måske opfattet det med jobbet. Men for en sikkerheds skyld skal det nok siges direkte til hans ansigt.

- Jeg har fået arbejde far.

Han smiler endnu mere med øjnene. Om det er jobbet, eller at hun for en gangs skyld kaldte ham far, kan hun ikke afgøre. Han reagerer vel ikke alt for bevidst efterhånden. Men måske er noget af det trængt ind i hans underbevidsthed. Ansigtet kan vel godt kommunikere med underbevidstheden.

- Er du glad for det, spørger Belinda. Jobbet altså.
- Jeg vil gerne være med at til gøre lidt nytte nu.
- Det har du lige gjort Miriam. Det kan du tydeligt se på ham.

Hvis det skal være på den måde, så kunne det være Belinda, hun skal dele den magnumflaske med i morgen. Hun kan da altid spørge.

- Jeg har tænkt mig at fejre jobbet med en flaske pagne i morgen. Har du lyst til at være med ?

- Det kunne jeg nok have. Men jeg tror ikke Tille vil bryde sig om, at jeg drikker champagne med min ex.

- Tille ?

- En ny kæreste. Og det er så nyt, at jeg er nødt til at sige nej tak.

Det kan ikke skade at spørge. Det værste, der kan ske, er, at man kan få nej. Og det fik hun. Men da de skal gå, får hun da et knus af Belinda. Det kan hende Tille alligevel ikke se. Belinda går ud af værelset. Miriam skal lige til at følge direkte efter, men så går hun lige over og giver også Magnus et farvelknus. Han smiler igen til hende.

- Pas nu godt på Miriam på turen, siger han.

Da hun kommer ud på gangen er Belinda allerede væk. Det var ærgerligt, at hun ikke kunne være med til at fejre jobbet. Det så ellers så oplagt ud en overgang. Men den overgang har hun passeret. Måske for længe siden. Kan hun så prøve at få fat i Arthur ?

Hun ringer til CPU og spørger efter Arthur. Han er allerede gået for i dag. Det er da lidt tidligt i den branche, men det er trods alt fredag. Han skal vel hjem til familien og holde weekend. Lørdagsproblemet er ikke løst. Hvis hun skal sidde lørdag og skåle med spejlet, er både lørdag og søndag ødelagt. Måske skal hun bare sove på det.

Hun starter bilen og kører hjem og lægger sig på sofaen. Hun kan sagtens bruge en eftermiddagslur nu. Måske kan hun vågne med en idé.

Hun vågner igen og går ned på havnen. Hun håber ikke at møde Siv, det kan hun godt undvære, men måske kan hun møde en, der kan sejle hende ud til Peberholm. Derude på en stadig jomfruelig ø, må det være det rette sted at møde noget helt nyt.

Der står en mand ved en speedbåd og kigger. Ikke en ung mand, ikke en gammel mand, bare en mand. Han ser ganske tilforladelig og tilfældig ud.

- Er det din båd, spørger hun.

- Det kan godt være. Hvem spørger ?

- Jeg hedder Miriam, men det er ikke vigtigt. Jeg leder bare efter en, der kan sejle mig ud til Peberholmen.

Manden kigger på hende. Lidt for grundigt.

- Det er forbudt at gå i land der.

- Der er så meget, der er forbudt. Det skulle være når det var blevet mørkt.

- På den måde, siger han. Du er ude på narrestreger.

- Næ, jeg er bare på udkig efter en at dele en flaske champagne med.

- Det kunne vi nok sagtens finde ud af.

Han kigger meget grundigt på hende. Hun kan nærmest mærke hans øjne helt ind under tøjet. Det føles slet ikke rart.

- Det tror jeg gerne, siger hun. Men jeg tvivler nu på at det er din båd.
- Jeg kan godt få lov til at låne den i aften, tror jeg.
- Jeg tror, jeg skal finde på noget helt andet.
- Det kan vi sikkert også finde ud af.
- Jeg tror ikke det skal være sammen med dig.
- Er det ikke et forsøg værd ?

Det svarer hun ikke på. Hun har vendt sig om og er begyndt at gå tilbage mod lejligheden. Hun fornemmer ikke at han følger efter. Da hun kommer frem til husene, vender hun sig og kigger. Der er ingen efter hende. Han blev vel nede ved den speedbåd, der garanteret ikke var hans. Måske håber han at møde en anden pige, der er mere villig. Måske var han bare en pæn mand, der blev tændt af en uventet mulighed. Hun kunne også godt have formuleret sig anderledes. For han lignede da en almindelig pæn mand. Max var også en pæn mand. I hvert fald når han var ædru.

Miriam er næsten hjemme, hun kan se døren ind til opgangen, da telefonen ringer. Det er Arthur.

- Du har ringet og spurgt efter mig i receptionen.
- Det var ikke noget, siger hun.
- Vel var det så. Ellers ville du ikke have ringet.
- Ja. Jeg ville have spurgt dig, om du ville være med til at fejre min ansættelse. Det er trods alt dig, der har fået mig ansat.
- Det er nok så meget sagt. Louise og jeg var helt enige.
- Jeg kom i hvert fald til at tænke på, at du vel også har din familie at passe i weekenden.
- Ser jeg da sådan ud ?
- Du har vel familie ?
- Det har jeg. En søn og en svigerdatter og to dejlige børnebørn. Jeg tror godt de kan passe på sig selv, de bor i Bruxelles, så det er de nødt til. Jeg må nøjes med at bekymre mig, men det kan vel ikke interessere dig.

Miriam bliver mere og mere overbevist om, at det er Arthur, hun skal fejre sin ansættelse sammen med. Det vil være den helt rigtige start på at arbejde i hans gruppe.

- Hvis du kan i morgen, siger hun, så har jeg noget champagne, jeg gerne vil dele.
- Champagne lyder godt. Men det vil måske se lidt mærkeligt ud for resten af holdet, hvis vi gør det på den måde.

Holdet. Det har hun slet ikke fået spurgt til. Det kunne måske have været rart at vide noget om, inden hun sagde ja til jobbet. Er hun mon stadigvæk for ung og naiv.

- Du kan tage holdet med, siger hun. Så mange der kan altså. Hvor mange taler vi om ?
- Vi er fire i alt. Og nu fem med dig. Men jeg kan forestille mig, at de allerede har aftaler for i morgen.
- Og det har du måske også selv.

- Både ja og nej. Det kunne jeg godt mingelere lidt med.

Der bliver stille i telefonen et øjeblik. Hun kan næsten høre, at han tænker, men hun kan ikke høre hvad.

- Det kunne bare komme til at se lidt tvivlsomt ud, siger han så. Den gamle gris besøger den nyansatte unge pige. Endda inden hun er begyndt. Og så har jeg altså billet til en teaterforestilling, jeg nødtigt vil gå glip af. Vi kunne måske mødes til et enkelt glas vin inden forestillingen, det vil den nok ikke blive ringere af. Og for en sikkerheds skyld skal det nok være på et offentligt sted. Så der ikke begynder at gå for mange rygter.

Han kan åbenbart fornemme, at det vil betyde noget for hende. Han vil ikke risikere noget.

- Har du et sted i tankerne ?

- Det kunne være Frederiksberg have. Der er en hel del bænke ved hovedindgang. Der kunne man godt sidde med et par is og et glas champagne.

Det er ikke lige det, hun havde forestillet sig. Men det snerper da derhenad. Og det er måske, hvad det kan blive til. Så bliver det måske lidt voldsomt med en magnumflaske.

- Det lyder som en god mulighed, siger hun. Har du så allerede et tidspunkt i tankerne ?

- Forestillingen begynder klokken tyve, så det skal være før.

- Klokken atten måske ?

- Så vi skal have spist i forvejen.

- Ja. Eller er der ikke også en pølsevogn der omkring ?

Det griner han bare af. Men de aftaler klokken atten. Og så må hun se på vejret i morgen, hvad hun skal have på. Det kan godt være ret koldt udendørs på det tidspunkt. Men champagne må også gerne være kold.

~

Hun har taget en frakke på. Det er bestemt ikke umagen værd at have champagnen i en pose med isterninger. Der er vel fire graders celsius i luften, man kunne gå ind i et køleskab for at få varmen. Der er slet ikke brug for isterninger. Der er rigeligt plads i muleposen til magnumflasken. Hun kunne ikke lade være. Hun havde besluttet sig for en almindelig flaske på trekvart liter. Og så var det alligevel en på halvanden liter, der hoppede op på kassebåndet. Og nu sidder hun på en af bænkene. Lige indenfor indgangen og på højre side. Arthur får ingen problemer med at finde hende. Klokken er kvart i seks. Flasken skal først åbnes, når han kommer.

Hun har glas med. Rigtige glas af glas, ikke af plastik. Ægte champagnefløjter. Hun kan ikke fejre et ønskejob med et plastikkrus. Ellers er hun da ikke kræsen med sådan noget. I andre situationer kunne de have skiftedes til at drikke af flasken, hvis det skulle være. Men det her er noget særligt. Det er hendes nye liv, det er sådan hun fortsætter. Og Arthur vil være den helt rigtige makker i fejringen. Hun er sikker på, at han også vil foretrække rigtige glas. Hun har taget fire med, så de er sikret,

hvis der skulle gå et glas i stykker. Hun har pakket dem ind hver for sig i køkkenrulle. Hun forventer ikke de bliver smadret, men man kan aldrig vide.

Fem minutter i seks kommer Arthur gennem porten. Der er en pelskrave på hans frakke. Han får let øje på hende og vinker med to is i højre hånd. Han har altså købt is. I den her temperatur. Han kommer helt over og rækker hende den ene.

- Vær så god, siger han.
- Er vi nødt til det.
- Det er en fremragende is. Og den er perfekt til champagne.

Miriam pakker sin is ud og smager på den. Hvis det havde været lidt varmere, ville det bestemt have været helt perfekt. Hun rækker ham sin is, så han kan holde den, mens hun lirker proppen af flasken og skænker op.

- Vi løber nok ikke tør, siger han og smiler.

Miriam får sin is tilbage, og de løfter glassene og skåler. Arthur siger tillykke med jobbet, og Miriam siger tak for jobbet.

- Og så må jeg vente med at se de andre på holdet til mandag, siger hun.
- To af dem, siger Arthur. Helle er på ferie i næste uge, men Pelle og Christian skulle være der.

Så snakker de lidt løst og fast. Nogle forbipasserende kigger på parret med is og den store flaske. De fleste kigger bare ligeud i kulden. Og så er klokken allerede syv, kan de høre, og Arthur skal til at gå.

- Kan vi ikke lige nå et glas til, siger Miriam.
- Den er jo god, siger Arthur. Så et halvt glas da. Jeg skal helst kunne se lige, når forestillingen begynder.

Sådan bliver det. De får hver et halvt glas, og så går Arthur i teateret. Miriam pakker hans tomme glas ind i køkkenrulle igen og lægger den ned i muleposen. Hun har ikke fået tømt sit eget. Hun må få tømt det, og så komme ind i varmen et sted.

- Blev du brændt af, siger en stemme bag hende.

Hun vender sig om. Der står en pige bag bænken og kigger henover de noget forpjuskede blomster. Det ser næsten ud som om, hun er vokset op af jorden, men hun står altså bare bag blomsterkasserne og griner.

- Nej, siger Miriam. Vi har holdt tidsplanen præcist. Jeg har vist bare fået tanket lidt meget, kan jeg se.
- Skal jeg hjælpe dig.
- Jeg tror sagtens, jeg kan bære den selv.
- Men er det ikke lidt sørgeligt bare at bære den hjem ?

Sørgeligt er nok så meget sagt. Man kan vel nøjes med at kalde det upræcis planlægning.

- Den er jo ikke beregnet til dig, siger Miriam.
- Men nu er det mig, der er her. Den gamle mand er gået.

Den mand, hun taler om, er Miriams arbejdsgiver. Måske hendes redningsmand.

- Jeg tror du skal være omhyggelig med, hvad du kalder ham.
- Jeg ved ikke noget, siger pigen, jeg ved bare hvordan det ser ud. Du sidder der med en flaske, som I skulle have tømt sammen. Og jeg tilbyder bare at hjælpe med at løse problemet.

Hun er kommet om foran bænken. Hun har en kort dynejakke på og nogle tætsiddende lange bukser. Og en hue, så man ikke kan se hendes hårfarve. Men huden i ansigtet er som lyst flødechokolade, og hun har et modernmærke på højre kind. Det er for stort til at være en skønhedsplet, men ikke stort nok til at være grimt. Hun ser da interessant ud.

- Så sæt dig ned og få et glas med, siger Miriam. Der er nok til os begge to, men så skal jeg også vide, hvad du hedder.
- Marianne.
- Ikke det. Jeg har mindst to i hovedet, jeg skal holde styr på. Hedder du ikke mere end det ?
- Jeg hedder Krogh. Krogh med h. Men jeg bruger ellers aldrig efternavn.
- Det må jeg så kalde dig.

Miriam finder en af de ubrugte fløjter frem og skænker op til dem begge to.

- Skål Krogh.
- Skål. Og du hedder ?
- Jeg hedder Miriam.

Krogh sidder og svinger med benene. De er så korte at de ikke når ned til jorden. De drikker, og det lyder som om Krogh hurtigt mister grebet og begynder at tale lidt utydeligt. Det er svært at afgøre, hvor gammel hun er. Da hun stod bag bænken og talte, virkede hun ganske voksen. Som hun nu sidder der og snøvler, virker hun næsten som et halvstort barn. Måske var det forkert at servere champagne for hende.

- Jeg skal vise dig noget, snøvler Krogh. Har du tid ?

Sådan synes Miriam i hvert fald, det lyder. Og hun har tid lige til på mandag, så hun siger bare ja. Krogh hopper ned fra bænken, Miriam rejser sig også. Krogh går forrest ind i haven uden at være det mindste usikker på benene. De går henover noget plæneklippet græs og hen mod fem træer, der står som i en gruppe. Det ligner lidt grantræer, men det er det vist alligevel ikke. Miriam ved ikke meget om træer, hendes uddannelse har hele tiden handlet om mennesker.

- Vi går ind imellem dem, siger Krogh.

Nu snøvler hun slet ikke. Hun ligner næsten en ivrig lille nisse, som hun går der, selvom hendes hue er sort. Miriam har stadig flasken i den ene hånd og muleposen i den anden. Hun tager en slurk af flasken, hun er alligevel blevet tørstig. Måske er Krogh også blevet tørstig.

- Vil du også have en tår ?
- Lad os lige sætte os ned.

Jorden er dækket af et lag visne nåle, og det er blødt at sidde på. Og når de sidder der, kan Krogh ikke svinge med benene. Men hun kan sagtens tage magnumflasken med begge hænder og drikke en slurk. En stor slurk.

- Hvis det havde været sommer, siger hun, så kunne vi have lagt os og svømmet i det her nåletæppe. Man synker en lille smule i, men aldrig så langt at man ikke kan få vejret.

Miriam kan huske, hvordan hendes første Marianne i en kasse af hvidmalet træ sank langt ned i jorden. Den vej skal vi vel alle sammen, tænker hun. Men det skal vel ikke være nu. Hun lukker øjnene.

~

Mandag klokken ni, så præcist hun kan, og det er præcist, når hun gør sig umage, går hun ind på Louises kontor. Louise smiler til hende.

- Så der er du. Nu skal jeg følge dig ned til Arthur og de andre på holdet.

Hun rejser sig, og de går sammen ud af kontoret og lidt længere ned ad gangen. Der er en dør til en trappe til kælderen.

- Er der fuld kælder under, spørger Miriam.

- Ellers kunne vi slet ikke være her, siger Louise.

Hun går forrest ned ad trappen, Miriam følger lige efter. Der er ikke så langt ned. Og der er pænt og nydeligt hernede, der er vinduer under loftet i den ene side af gangen, og der kommer lys ind, men lamperne er alligevel tændt. Hernede har de vel haft cykler og havemøbler, dengang der var beboelse i villaen. Nu er der indrettet kontorer i kælderrummene. Det er gjort pænt. Man kan godt se på væggene, at det har været kælderrum, de er lidt grovere end væggene ovenpå. Men det grove look har været moderne i årtier, så det er nærmest smukt, det bare er bevaret her.

Arthur ser ikke grov ud, så på en eller anden måde passer han perfekt ind i billedet. Han sidder på sit eget kontor og arbejder, der ligger i hvert fald et par ringbind på hans skrivebord, og der står en tændt computerskærm. Det ser ud som om, han har gang i noget tekstbehandling. Han rejser sig og hilser, og Miriam hilser på ham.

- Var det en god forestilling, spørger hun.

- Den var udmærket, svarer han.

- Og så vil jeg overlade jer til jer selv, siger Louise og går.

Arthur står der og ser venlig ud. Han vil vide hvordan hun har det, og om hun har haft tømmere. Flasken var stor, og det smagte jo godt. Især sammen med isen. Miriam har glemt alt om den is, men champagnen husker hun.

- Jeg har det glimrende, siger hun. Jeg var lidt træt i går, men det må man godt være om søndagen.

Arthur giver hende ret.

- Og så må jeg hellere vise dig hvor du skal sidde.

De går ud på gangen. Arthur åbner en dør i den ene ende af gangen.

- Herinde sidder Christian, siger han. Og her sidder Helle også, når hun kommer tilbage fra ferie.

Manden, der er Christian, står ved et skrivebord og flytter rundt på nogle papirstakke. Der står også en rød indbakke på skrivebordet. Den er tom. Måske er det papirer derfra, der er ved at blive sorteret.

- Jeg er gennem mine mails, siger han. Men der er kommet en masse på papir.

Måske er han lige kommet tilbage fra ferie. Det kunne godt se sådan ud. Han kigger op og får øje på Miriam.

- Er du den nye ?

- Det håber jeg.

- Det er vel dig, de har ansat.

- Det er det. Jeg håber jeg også kan være ny.

- Nå sådan.

Christian ser ud som om, han smiler. Han er noget ældre end Miriam, noget over tredive. Han hår er ved at blive gråt, men det er helt tæt. Han ser nyklippet ud.

- Jeg kigger ind bagefter, siger Arthur, når jeg har vist Miriam på plads.

- Det lyder godt, siger Christian.

De går ind på et kontor, der ligger på den anden side af Arthurs eget. Der står to skriveborde som inde hos Christian. Ved det nærmest døren sidder en mand med en avis. Han computerskærm er slukket.

- Der sidder Pelle, siger Arthur, og dit skrivebord står der.

Det, der er Miriams skrivebord, står lige bag ved Pelles. Der står en computerskærm magen til dem, der har været på alle de andre borde, og der ligger nogle sammenhæftede A4 ark midt på bordet.

- Der ligger din ansættelseskontrakt klar til underskrift, siger Arthur. Det kan du lige så godt gøre som det første på dit eget skrivebord.

Miriam vil lige hilse på Pelle først. Hun skal dele kontor med ham, og så skal hun da vide, hvem han er. Han rejser sig, da hun kommer imod ham, og giver hånd.

- Velkommen i hulen, siger han. Det skal vi nok finde ud af.

- Det skal vi, svarer hun.

Pelle er en høj mand, når han står op. Han er næsten skaldet. Der er en rand af lyst hår rundt fornedet bag på. Ellers ser han ikke ud til at være meget ældre, end hun selv er.

- Jeg tror godt vi kan tage afsæt i den her kronik, siger han til Arthur og peger på avisen.

- Kan du så ikke finde den digitale udgave, siger Arthur, så vi kan få den ind i arkivet.

- Selvfølgelig, det har jeg allerede gjort. Jeg synes bare, det er nemmere at læse papirudgaven.

Han skal måske undskylde, at han sidder der og læser avis. Miriam går over til sit eget skrivebord, det er hendes skrivebord nu, og sætter sig i stolen, den er også hendes nu. Hun kigger i kontrakten. Der står ikke noget, hun ikke forventer. Men

nu kan hun se, hvad hun får i løn. Det er helt i orden for hendes vedkommende. Hun klarer sig under alle omstændigheder, men beløbet er også udtryk for respekt. Hun er ny, men de undervurderer hende ikke. Der ligger en kuglepen i øverste skrivebordsskuffe. Den tager hun op og skriver under på begge eksemplarer af kontrakten. Hun rækker det ene op mod Arthur. Han kommer over til hende og siger tak.

- Nu får I lige lidt tid til at snakke sammen, siger han. Pelle vil vise dig rundt, så du kan finde toiletter og kantine og den slags. Og når du så kigger ind til mig klokken elleve, kan vi snakke om din første opgave.

Arthur går ud og lukker døren efter sig.

- Skal jeg begynde at fortælle lidt kort om mig selv, siger Pelle. Så bytter vi bagefter.

Det er i orden med Miriam. Pelle fortæller at han har et barn med sin forlovede. De har hver sin bil, hun arbejder i Roskilde, og de er ved at se på et større hus der. Hvis de får det, er det planen, at så skal de giftes. Og Miriam tager over, og fortæller lige så almindeligt om at bo alene i en lejlighed på Amager. Det er fakta og nutid det hele.

Og så ser de på stedet. Arthur og hans gruppe, det er nu også hendes gruppe, har stort set kælderens for sig selv. Der er også toiletter hernede. Dem ovenpå kan finde på at benytte dem, hvis der er optaget oppe hos dem. Det sker ikke så tit. Ovenpå sidder ledelsen, når de ellers er i huset, og administrationen. Der sidder også den anden lidt større gruppe. De er en syv – otte stykker, mener Pelle. Deroppe er kantine, eller hvad man skal kalde den.

De går op og beser den. Der er den tidligere vinterhave, og om sommeren er den rar at være i, men der kan de også sidde ude i haven og spise. Det er også der, hun skal gå ud, hvis hun skal ryge. Og det gælder hele året. Til den anden side er der en bred dør. Det er ind til salen, siger Pelle. Døren er låst lige nu, de er ved at stille an til et eller andet derinde, Pelle ved ikke hvad det er. Det er vist noget, den anden gruppe har gang i.

Det er mange oplysninger på en gang, ingen af dem er særligt bemærkelsesværdige, så det gør det lidt svært at huske dem alle sammen. Men det skal nok komme med tiden, forsikrer Pelle hende. De har sat sig i den såkaldte kantine, hvor de kan hente gratis kaffe i en automat. Automaten med smørrebrød koster penge. Den han hun nok normalt holde sig fra, det er kun en nødløsning. Pelle har selv madpakke med, og det anbefaler han også hende at have.

Klokken elleve går hun ind på Arthurs kontor. Han kigger op.

- Hvad siger du til det ?

- Det virker helt rigtigt.

- Så kan du lige så godt få din første opgave. Det vil du sikkert også selv foretrække.

Det har han helt ret i.

- Og vi kan lige så godt fortsætte med at tage en chance, fortsætter han.

- Hvad mener du ?

- Vi har tænkt, at den undersøgelse, du skal prøve at lægge noget ny teori nedover, er en du selv deltog i. Havfruerne ved Påskepynten. Og så må vi tage risikoen for at det bliver noget biased med ophøjet ro.

Han lægger hæftet på bordet omvendt, så hun tydeligt kan se det.

- Det her kender du jo ret indgående, vil jeg tro.
- Jeg kender nok det meste af indholdet, svarer hun. Men jeg har aldrig set hæftet. Hvor har du det fra ?
- Jeg fik det tilsendt. Det er vist noget, Carlson selv har printet. Jeg ved ikke om der findes flere eksemplarer. Så vidt vi kan se, er The Mermaid Institute lukket helt ned for længe siden, hjemmesiden er i hvert fald blevet lukket.

Miriam kigger på hæftet, på forsiden med det forventede billede af hende og Guldmus. Arthur lægger mærke til hendes blik og smiler.

- Det er dig på billedet, er det ikke ?
- Jeg var yngre dengang. Og vi vidste ikke billedet blev taget, og vi har ikke godkendt at billedet blev brugt. Jeg blev faktisk uvenner med Max på grund af det.
- Bliver vi to så uvenner over, at jeg lægger det frem her ?
- Overhovedet ikke. Jeg står ved, hvad jeg har gjort, og jeg har ikke noget at skamme mig over. Jeg ville bare gerne have været spurgt først, inden han brugte billedet.
- Og den anden pige på billedet, hende der står med ryggen til ?
- Guldmus. Hun er død nu.
- Vel ikke på grund af billedet ?
- Ikke direkte i hvert fald.

Arthur kigger op fra hæftet.

- Hvad siger du til opgaven. Tør du tage chancen ?
- Det er da en udfordring. Jeg ved at Max havde problemer med finde en teori, han kunne lægge ned over undersøgelsen.
- Sådan går det tit, når man starter en undersøgelse uden at have en teori at gå ud fra. Så kan det blive noget diffust.
- Det snakkede vi da om, så det vidste han godt. Men han ville gerne gå til opgaven med åbent sind, som han sagde.

Arthur smiler.

- Åbent sind. Det kan ende med, at man kaster sig ud i en opgave med åben pande, og det ender med at være hul i hovedet. Men det passer sådan set godt i forhold til vores arbejdsmetode. Vi prøver altid at lægge noget alternativ teori nedover allerede udført arbejde, og ser hvad det kan kaste af sig. Jeg har allerede nogle muligheder i tankerne.
- Max havde vist en drøm om at udkaste en helt ny teori på baggrund af den her undersøgelse.
- Og her prøver vi altid at se grundigt i værktøjskassen først, om der ikke skulle ligge noget brugbart der. Og nu er det nogen tid siden, du var med til undersøgelsen, og du har taget din uddannelse i mellemtiden. Så vi kan vel håbe at din pandebrask er groet pænt sammen.

- Vi kan godt tage chancen, siger Miriam. Det lyder faktisk lidt spændende. Jeg var kun assistent. Studentermedhjælper, og betalingen var derefter. Jeg tror godt, jeg kan gå uhildet til sagen.
- Bare du ikke er alt for vred på Carlson, så det får en negativ bias.

Det kommenterer hun ikke

~

Tirsdag eftermiddag er Miriam gennem rapporten om Havfruerne ved Påskepynten. Meget af det kender hun så udmærket i forvejen, Max diskuterede det med dem dengang. De fleste bilag kender hun meget godt, hun har selv lavet dem. Både de grafiske fremstillinger af Jespers fiskefangst og uddragene af de mange interviews er nærmest lidt kedelige ved gensynet. Men det valgte overordnede blik har hun ikke set så tydeligt fremstillet før. Hun har da diskuteret noget af det med både Max og Anders, men det, han har valgt, ligner ikke noget, hun kender. Han har vist prøvet at opbygge en helt ny forståelsesmodel fra bunden. Hun er ikke sikker på at det er lykkedes. Men hun er nok ikke kompetent til at bedømme den slags endnu.

Hun tager hæftet med hen til Arthurs kontor, han sidder der ikke. Hun kigger ovenpå, han er der heller ikke. Hun går tilbage til sit eget kontor, Pelle sidder der i hvert fald.

- Ved du hvor Arthur er henne, spørger hun.
- Nej det ved jeg ikke. Hvad siger de oppe i receptionen ?
- Der har jeg ikke spurgt.
- Hun ved det nogle gange. Hvis han husker at sige det, når han går.

Miriam ved godt at pigen oppe i receptionen hedder Nana. Hun har da spurgt. Hun skal gå forbi der hver dag, og så kan man lige så godt spørge med det samme. Hun går op til Nana.

- Er Arthur ude af huset ?
- Han gik til frokost, siger Nana.
- Ved du om han kommer tilbage ?
- Det vidste han ikke. Men nu går jeg ikke ud fra det.

Miriam ser op på uret. Der er et kvarter til, hun kan holde fri.

- Det har du nok ret i. Jeg tager fat i ham i morgen tidligt.

I det samme kommer Arthur ind ad hoveddøren.

- Er du ved at gå, Miriam.
- Næ, jeg ledte efter dig.
- Så har du fundet mig nu.
- Jeg er igennem rapporten. Og der er en del data, der ikke er kommet med i bilagene, kan jeg se. Kan vi arbejde videre på det grundlag ?
- Det er vel det datagrundlag, Carlson har valgt at tage med. Så må han vel mene at det er fyldestgørende.
- Eller også er hans printer bare løbet tør for papir.

Arthur kigger på hende og smiler.

- Vi går lige ned på mit kontor, siger han.
- Har du tid til det nu, spørger Miriam.

Spørgsmålet er vel også, om hun selv har tid. Han ved vel ikke, om hun har tænkt sig at gå til tiden i dag. Han ved ikke om hun har travlt med noget andet. Han har ikke skænket det en tanke, kan hun se.

- Det går nok, siger han.

Han er allerede på vej ned ad trappen. Miriam følger med ned og ind på hans kontor.

- Jeg er nok nødt til at give dig ret, siger han og sætter sig. Jeg synes selv det er lidt tyndt. Det er bare for ærgerligt at stoppe der, emnet er sgu for godt. Hvis du ikke kendte de bilag på forhånd, ville du så opdage, at de manglede. Hvis du nu forestillede dig, at der ikke var et billede af dig på forsiden, og at du aldrig før havde hørt om projektet, hvad ville din bedømmelse så have været.

- Den samme. Jeg synes det er for tyndt.

Arthur sidder og læner sig tilbage i kontorstolen. Miriam står stadig op. Han sidder der og sukker næsten dybt.

- Jeg ved jo hvad det skal ende med, siger han. Jeg kunne sige, at jeg er din chef, og derfor bestemmer jeg. Det har jeg bare ikke lyst til.
- Det har jeg heller ikke lyst til, at du gør.
- Jeg kunne også lade som om det er en speciel prøve til dig. En øvelse i at se bort fra alt andet end skriftligt materiale i opgaven. Men det ville nok også være uærligt af mig, for det er ikke det væsentligste.

Han sidder lidt igen og kigger ud i luften.

- Den egentlige grund, siger han så, årsagen til at det her stykke arbejde skal gøres, er, at Carlson har fat i noget vigtigt. Det er jeg overbevist om. Han har bare grebet det forkert an. Hvis vi griber det rigtigt an, kan vi måske være med til at sparke en vigtig proces i gang.
- Du mener at vi skal opbygge en bedre model til at forstå hans problem ?

Det vil hun bestemt gerne være med til. Det er på en måde det, hun selv har forsøgt som sit private sideprojekt i de sidste år, og det har været en alt for stor opgave at klare alene for hende. Hvis hun kan gøre det i samarbejde med en som Arthur, er der måske en bedre chance.

- Ikke helt, siger han. Vi bygger ikke modeller her i huset. Vi afprøver værktøj og offentliggør resultaterne af prøverne. Vi kan foreslå justeringer og forbedringer, men altid på baggrund af eksisterende modeller. Det med at bygge nyt fra grunden, det overlader vi til andre. Det er skrevet ind i vores fundats, og den har du vel læst, inden du søgte jobbet.

Miriam kan stadig ikke huske, at hun har søgt jobbet. Så hun kan slet ikke huske, hun har læst nogen fundats. Det var måske det, hun skulle have gjort i stedet for at gå i Frederiksberg have med Krogh.

- Der stod, siger hun, at det var en tænketank.

- Det er videnskab det her. Vi bygger videre på en eksisterende bygning. Og vores opgave er at undersøge om de enkelte dele kan holde til et tværvideenskabeligt eftersyn. Vi skal påpege revnerne i fundamentet, og af og til kan vi foreslå småreparationer.

- Så det er en tanketank og ikke en tænketank ?

Det ord bryder Arthur sig tydeligvis ikke om at høre, og han prøver at ignorere hendes bemærkning.

- Nu skal du høre, siger han. Jeg har allerede ideen til, hvordan det skal gribes an. Og jeg tror at du har alle forudsætninger for at gøre det, hvis du bare får en lille smule støtte. Jeg har ikke tid til at gøre det, hvor gerne jeg end ville, og det ville pine mig langt ned i helvede bare at slippe det. Jeg tror, jeg kan have tillid til dig her, selvom jeg ved du stadig er i din prøvetid, så du kan sige op med dags varsel. Jeg tror du kan bide dig fast, og jeg vil gerne have, du påtager dig opgaven. Og det har ikke noget med billedet på forsiden at gøre.

Det er næsten overvældende. Hun må skynde sig at grine lidt, så hun ikke får tårer i øjnene. Men hun skal ikke tage den opgave af medlidenhed, det skal hun altså ikke. Og det er de vist i bund og grund helt enige om. Det behøver de ikke sige til hinanden.

- Det bliver min første opgave, siger hun. Og jeg skal gøre mig umage med to ting. Jeg skal ikke lade mine egne interesser og erindringer fra forløbet forstyrre arbejdet, og jeg skal ikke prøve at begynde at bygge en ny teori op.

- Præcist, siger Arthur. Og det er de modeller, du skal holde hans rapport op imod, du skal se efter revner og foreslå forbedringer i. Du skal ikke tage fat i hans arbejde og slet ikke i hans konklusioner. Det er alligevel for tyndt, som du selv siger.

- Jeg vil gerne forsøge, men det lyder svært.

- Hvis nogen udover jeg selv skal kunne, er du min bedste kandidat for tiden.

Det var jo det hun blev på UNI. Kandidat.

- Hvilken model vil du så foreslå ?

Og det er her Arthur skal tage fat i den tværvideenskabelige tilgang. Han tager tre bøger frem. Den ene af dem er meget tyk.

- Jeg har to modeller, siger han. Den ene er med naturvidenskabelig tilgang, den anden er idéhistorisk eller måske ligefrem teologisk. Den første er beskrevet i de her to bøger af en, der hedder Antonio Damasio. Descartes' Error og Self Comes to Mind. Jeg tror i øvrigt de findes i oversatte udgaver, og dem må du gerne købe, hvis det er nødvendigt.

Miriam har aldrig hørt om Antonio Damasio. Hun kommer med det samme til at tænke på Antonio og Belinda. Mest på Belinda i øvrigt. Og var der ikke et eller andet ved den lille nisse Krogh, der mindede om Belinda. Ligesom der var noget ved Belinda, der mindede om Guldmus. Livet er af og til for indviklet, men det kan hun ikke sige noget om. Ikke lige nu i hvert fald.

- Jeg har engang kendt en Antonio, siger hun.

- Det var nok ikke ham her.

- Nej. Han hed ikke Damasio.

- Ham her er amerikaner. Eller vist oprindeligt portugiser, men han arbejder i USA. Han er neurolog, og han beskæftiger sig med perception. Hvordan den enkelte opfatter det andet og de andre. Det kunne godt være en indgangsvinkel til at se på grupper af mennesker og deres forholdene sig til grænser.
- En hjerneforsker.
- Nemlig. En hjerneforsker med en hjernemodel. Den indgangsvinkel har Carlson vist ikke overvejet.

Miriam er enig.

- Max tænkte slet ikke i de baner. Det var ikke hans område.
- Og det er lige præcist for at bryde med det, CPU er sat i verden. Jeg mener at der er nogle grafiske fremstillinger af modellen i bøgerne her, du kender dem, med en hel masse pile på. Det må lige være noget for et matematiker som dig.
- Jeg har altså ikke læst matematik.
- Men du elskede det i gymnasiet.

Det svarer hun ikke på. Det er jo ikke helt forkert.

- Og hvad så med den anden model, siger hun. Den tykke bog der.
- Det er den guddommelige komedie af Dante. Den har du sikkert hørt om. Og du har sikkert ikke læst den.
- Er det ikke et digt af en slags ?
- Et meget langt digt. Jo, det kan man godt sige. Men det er nok den bedste og mest nøjagtige beskrivelse af den teologiske model af verden, af livet efter døden, som man har opbygget i Europa op gennem middelalderen. Den er fuld af grænser og meget specifik. Det er oplagt at se Carlsons problemer igennem den. Og det har han vist heller ikke selv gjort.

Miriam kan heller ikke huske, at de diskuterede himmel og helvede og det midt imellem på The Mermaid Institute.

- Men er det ikke uvidenskabeligt, siger hun. Eller i hvert fald førvidenskabeligt .
- Det var vel almen viden på Dantes tid, siger Arthur. Gammel viden skal man ikke foragte.
- Kan jeg så selv vælge, hvilken model, jeg vil bruge i min gennemgang.
- Vi er tværvideenskabelige Miriam, det skal vi hele tiden tage alvorligt. Du skal bruge dem begge to.

~

Den dato er den dato, Miriam aldrig glemmer. Og i år er det endda på en lørdag. Lørdag den dato, Marianne blev båret ned ad trapperne fra toilettet ovenpå. Bundet til en bære, så hun ikke skvattede af.

Det er længe siden, hun har været ude på kirkegården. De sidste år har Magnus heller ikke været derude. Graven er vel alligevel ikke sløjfet. Det ville hun have hørt, hvis den var ? De ville have ringet fra plejehjemmet, hvis Magnus havde fået et brev om det. Den må være der endnu.

Måske er det også oplevelsen med Krogh mellem de fem nåletræer, der vækker det i hende. Sammen med datoen altså. Der skete ikke noget i Frederiksberg have. Ikke ret meget i hvert fald. Så det er mest datoen. Og så at hun har tid i dag.

Efter morgenmaden går hun i bad og klæder sig på og går ned til bilen. Hun finder let frem til kirkegården, hun har ikke glemt vejen. Men de har lavet om på parkeringspladsen. Her har hun ellers været flere gange sammen med Magnus. Og en enkelt gang alene. Og det har været velkendt indtil i dag.

Skulle hun have hentet Magnus og taget ham med ? Eller ville det have været for meget for ham. Fysikken virker vist stadig upåklageligt. Kunne stedet have vækket et minde i ham. Hvis han kunne genkende stedet. Der er kun plads til fire biler nu. Men der er måske pladser nok ved indgangen i den anden ende. Og der står kun en bil i forvejen, så der er plads nok til hendes lille bil. Bare ikke på den plads, de plejer at bruge, den er væk. Der er bygget et eller andet skur der. Og der er piktogrammer på. Det er et offentligt toilet, ser det ud til.

Hun går ind på kirkegården og hen til graven. Hun behøver ikke tænke for at finde den. Stenen, der står Marianne Bruckner. Det er tyve år siden, kan hun se på datoen. En slags jubilæum, men det hedder det vist ikke i sådan en situation. Hvornår skal der mon betales igen. Betaler man for ti eller tyve år ad gangen. Meningen er vel at Magnus skal ligge her ved siden af, når den dag kommer. Det skal hun ikke selv, det skal hun i hvert fald ikke.

En mand i arbejdstøj kommer gående imod hende. Nok en af dem, der passer kirkegården. Måske er han på vej mod udgangen.

Da han kommer tættere på, kan hun se at det er Jesper. Jo det er Jesper. Hvis han er blevet kirkegårdsgraver, vil det være for meget af det gode.

- Dav Jesper.
- Hvad dølen. Det er Miriam, er det ikke. Hvad laver du her.
- Jeg kunne spørge om det samme. Er du blevet graver ?
- Jeg er inde for at besøge de gamle, siger han.
- Jeg er det samme. Selvom det kun er den ene af dem endnu.

Det er også en måde at sige det. Endnu. Magnus skal ned til hende, eller hvad der efterhånden er tilbage af hende. Og nu er hun nødt til at stoppe sig selv. I den her situation er det den forkerte model at tage udgangspunkt i.

- Jeg troede ikke du kom herinde fra, siger hun. Du passede så fint ind i det landskab, du boede i.
- Der bor vi da endnu, og jeg har altid boet der. Da far og mor flyttede herind, flyttede jeg ikke med. Der er for mange biler og busser og for få harer her.
- Der er da ræve herinde, siger Miriam.

Hun ved ikke rigtigt, hvorfor hun siger sådan noget.

- Det kunne jeg forestille mig, siger Jesper. Rævene flyttede med far og mor herind. Jeg ville næsten ønske, de havde fået dem alle sammen med.
- Det lyder ikke så yogaagtigt Jesper.

- Hvad ved du om yoga ?

Det må hun give ham ret i. Hun er da lidt nysgerrig efter at vide, hvorfor hans forældre så er flyttet herind. Men det angår ikke hende, og hun skal ikke bruge det til noget.

- Har du nogensinde haft skæg, spørger hun i stedet.

Det er vel et lidt meningsløst spørgsmål. Men det er det, der kommer ud af hendes mund.

- Det er længe siden, svarer han. Det var dengang jeg sejlede.

- Har du sejlet ?

- Ikke så længe, det var ikke noget for mig, fandt jeg ud af. Under to år, så gik jeg i land igen og tog skægget af. Hvorfor spørger du om det ?

- Det ved jeg ikke rigtigt. Det må du undskylde.

- Der skete vel ingen skade ved det, så det overlever jeg. Men nu må jeg hjem til Jeanette og ungerne.

- Du må hilse Jeanette.

- Jeg skal prøve at huske det.

Er han lidt fornærmet ? Eller er han bare sig selv ? Det betyder ikke noget længere. Hun har nye kollegaer. Og en ny chef. Der ligner Jesper lidt. I hvert fald af kropsbygning. De kunne være brødre med det udseende. Snakkede Guldmus ikke om Jespers tvilling. En bror, der flyttede med forældrene ind til byen. Sådan kunne tingene måske begynde at hænge sammen.

Hun bliver enig med sig selv om, at det nok skal forblive en sjov tanke. Og hun beslutter sig til, at hun ikke engang gider forfølge den. Hun tager pænt afsked med Marianne og Mariannes sten, og går ud til bilen. Det er hendes første friweekend, efter hun har fået fast arbejde. Den skal hun også nå at nyde.

I bilen tænker hun engang mere over mødet med Jesper på kirkegården. Det kunne lige så godt have været en drøm. Deres samtale var da sådan. Næsten. Men trafikken i byen overbeviser hende om, at det var virkeligt, og verden er virkelig. Hun behøver ikke knibe sig selv i armen eller øreflipperne for at vide det.

~

Det er altså vigtigt, at det ikke går med det her, som det er gået med hendes private undersøgelse. Den her opgave får hun løn for at løse, så den må hun gå til på en rigtig, på en professionel måde. Overblik. Hun blader hurtigt og overfladisk gennem de tre udleverede bøger. Og overfladisk set er Damasios bøger helt klart mest tilgængelige, i hvert fald i forhold til det her projekt. Dem kan hun også tage på originalsproget, så kan noter og henvisninger blive på engelsk. Det vil se bedst ud, det har hun lært på UNI.

Det er noget helt andet med den guddommelige komedie. Der er et stykke af et gammelt billede på forsiden, derudover er der kun bogstaver i bogen. Der er ingen grafiske skitser af modellen. Kun sekshundrede sider med tekst. Oversat tekst, og

den vil hun ikke kunne læse på originalsproget. Så vidt hun kan se, vil selv den oversatte version være en udfordring.

En hurtig søgning på nettet viser, at der er lavet mange billeder med henvisning til komediens indhold. Det er ikke Dantes egne billeder, det er andre tegneres fortolkning. Men den oversatte tekst er vel også en slags fortolkning. Enhver oversættelse er en fortolkning, det har hun lært, og når det drejer sig om et digt, gælder det nok i endnu højere grad. Der er noget med nogle formkrav, så vidt hun husker.

Der er mange billeder af Inferno og Purgatoriet, der kommer ikke så mange op om Paradis. I den her grænseovergang, er det altså lettest eller mest tiltrækkende at tegne den ene side og overgangen, den anden side er nok mere diffus. Det er også besynderligt, at Arthur vil have, at hun skal bruge lige den her model. Men hvis hun skal til at motivforske her, bliver hun aldrig færdig.

Arthur. Han er ikke Jespers bror. De er ikke brødre, fordi de er lige høje og går ens. Hun kan heller ikke bare spørge, om han har en bror, der hedder Jesper. Det vil virke dumt og barnligt.

Mange af billederne på nettet er gamle, men der er også nogle nutidige. Der har været en eller anden udstilling for ikke så længe siden. Det kunne være en mere moderne fortolkning af modellen, måske noget nemmere for hende at forholde sig til. Udstillingen er lukket for et par år siden, men der er måske et katalog fra den. Alternativet, at læse teksten grundigt og uddrage modellen af den poetiske tekst, er for uoverkommelig. Sekshundrede sider med den tidshorisont hun må prøve at forholde sig til. Og så endda ved et skrivebord i en kælder. Det holder ikke, det holder hun ikke til. Så den udstilling kan være en vej ud i nutiden. Eller i hvert fald en fortid, der ikke er så fjern.

Hun må tage det op med Arthur. Det praktiske udgangspunkt. Hendes skrivebord i kælderkontoret er ikke det rigtige sted at læse et langt digt fra den tidlige renæssance.

- Du skal huske, siger Arthur, at det er et stykke arbejde. Du skal ikke læse det for din fornøjelses skyld.
- Det bliver vel lettere at forstå, hvis jeg også har fornøjelse af det. Og hvis jeg sidder hjemme med det, vil Pelle og telefonerne heller ikke forstyrre mig.
- Det er vi ikke så meget for. Hjemme vil du blive forstyrret af andre ting, og du vil få svært ved at skelne mellem arbejdstid og fritid.

Han virker helt afvisende nu. Hun kan vist lige så godt opgive at komme videre ad den vej.

- Måske skal jeg bare starte med Damasio, siger hun. Det kan jeg lettere få til at passe med skrivebordet i kælderen.
- Ville det måske være lettere med et skrivebord ovenpå ?

Han prøver måske at være hjælpsom. Men det ville det jo ikke. Det er mere skrivebordet end kælderen, der er problemet for hende. Damasio skal hun nok få

hul på. Selvom hans faglige udgangspunkt er et andet, er det alligevel den slags arbejde, hun er uddannet i at udføre. Videnskab er videnskab.

- Du bestemmer selv rækkefølgen, siger Arthur. Bare du ender med at bruge begge tilgange i analysen.

Hvorfor får hun nu en fornemmelse af, at han har taget Damasio med af pligt, og at det er Dante, der er hans hjertebarn i opgaven. Gør han det med vilje. Hun har ikke tid til at motivforske i Arthurs hjerne og hjerte, men det ville alligevel være rart at vide lidt mere om ham. Han er vel en rar mand ?

Hun rejser sig og begynder at gå ud. Hun vender sig i døren og ser på ham.

- For resten, siger hun. Jeg har aldrig fået fat på dit efternavn. Nogle af mine venner har spurgt. Jeg tror måske de vil kigge efter nogle af dine tidligere artikler og publikationer.

- Arthur er mit efternavn. Det er bare det, de skal søge på.

- Du har vel også et fornavn ?

- Det er faktisk et lovkrav her i landet, så selvfølgelig har jeg det.

- Men det er ikke et, du skilter med ?

- Det har jeg ikke haft behov for. Men der er ikke noget mystisk ved det. Mit fulde navn er Per Arthur. Både min mor og min kone kaldte mig Per. Det er nogle år siden, jeg har brugt det, der er ikke noget hemmeligt ved det.

- Tak. Det skal jeg så sige til mine venner.

- Det gør du bare. Og held og lykke med Damasio.

Miriam går ind på sit kontor og begynder for alvor på Descartes' Error. Særligt i starten er det et noget langsomt arbejde, når det er på engelsk. Det vil det altid være, indtil hun får arbejdet sig ind i Damasio's sprog og fagsprog, det ved hun i forvejen. Hun er nødt til at slå en del ord op, og nogle af dem er svære at forstå, selv når hun får dem oversat. Det er heller ikke hendes fag. Og så skal hun også have fat i det museum med den udstilling. Der er ingen grund til ikke at få det praktiske på plads på forhånd. Så det er klar, når hun skal bruge det.

Det var et privat museum, den Divinette Samling, og hun kan ikke finde andre referencer til det museum end lige den udstilling. Var den bare en engangsforestilling. Et popup museum. Eller var det en fiasko. De fotos, hun kan finde på nettet, ser da spændende ud. Og der står et telefonnummer nederst på udstillingens hjemmeside. Hun ringer op og telefonen bliver taget i den anden ende. En spinkel stemme svarer efter noget, der føles som flere minutter.

- Ja ?

- Er det den Divinette samling, jeg har ringet til.

- Det var det, ja.

- Den findes måske ikke mere ?

Der er en pause. Så svarer stemmen i røret.

- Det er sådan set meget præcist formuleret. Måske findes den ikke mere. Men jeg lever da endnu.

- Jeg ringer for at spørge, om der findes et katalog fra udstillingen.

- Et katalog. Nej, det lavede jeg ikke.

- Men jeg kan se at udstillingen er nævnt flere steder i pressen.
- Ja, det gik fint med den. Der var gratis øl og vin. Og franske kartofler. De skulle nok have været italienske.
- Så man kan ikke længere se udstillingens billeder nogen steder ?
- Ikke dem alle sammen. Men mange af dem hænger her endnu. Det var mest dem, der blokerede vinduerne, jeg var nødt til at tage ned. Og jeg havde ikke rigtigt plads til dem andre steder, så en del af dem har jeg smidt ud.
- Det er vel ikke sådan, at jeg kan komme forbi og kigge på de tilbageværende ?
- De skal være så velkommen. Hvis det kan blive på et tidspunkt, hvor jeg er vågen. Og det skal helst heller ikke være, når hjemmehjælperen er her.
- Kunne det passe allerede i dag ?

Miriam er ikke sikker på om hun taler med en mand eller en kvinde. Og lige nu er der helt stille i telefonen. Men så foreslår stemmen klokken fem. Det er efter hendes egen fyraften, så det behøver hun ikke engang tale med Arthur om. Besøget vil ellers nok være en del af hendes arbejde, men hun er nysgerrig nok til at ville bruge fritid på det, kan hun mærke.

Hun er allerede inde i centrum tyveminutter over fire, og det er heldigt, for det er ikke let at finde et sted at parkere. Til sidst finder hun en ledig plads i Amaliegade, og hun har fem minutter til at komme hen til den Divinette adresse. Det kan lige lade sig gøre.

Det er en ejendom med mezzanin, kan hun se. Første sal er altså to etager op. Der er dørklokker til de fleste lejemaal, og man skal ringe på, for at få yderdøren låst op. Der er nogle messingskilte, der siger noget om advokater og tandteknikere. Der står ikke om en samling, men der står Divinette Monrad på et lille skilt. Det kan man altså hedde i hvert fald på sit dørschild. Klokken er sytten, og Miriam ringer på ved det skilt. Stemmen fra telefonen kommer nu ud af en lille højttaler ved døren, og Miriam præsenterer sig med både for- og efternavn. For en sikkerheds skyld. Hun nævner ikke noget om CPU her. Låsen brummer, og hun kan gå ind. Der er en gammel elevator i jernbur i opgangen, men Miriam tager trappen. Den ser sundere ud.

Der er navneskilt på døren på første sal. Der står igen bare Divinette Monrad, der står ikke noget om nogen samling. Hun ringer på ved døren, og en gammel dame lukker op.

- Er du Divinette Monrad, spørger Miriam.
- Ja, siger den gamle. Lad os være dus med det samme. Sådan er det vist i dag.
- Men vi mener det lige så pænt, som vi hele tiden har gjort.
- Det er helt i orden. Og du er altså Miriam Bruckner.
- Du må godt nøjes med Miriam.
- Med fornøjelse, siger Divinette.

Hun ser ret gammel ud, men hun bevæger sig hurtigt og sikkert. Det hvide i øjnene er blevet noget gult med alderen, men blikket er fast og klart. Det er kun stemmen, der er lidt spinkel. Og den undskylder hun næsten med det samme.

- Jeg kan ikke synge længere, siger hun. Ikke så det dur til noget i hvert fald. Det var derfor jeg begyndte på billederne. Noget skulle jeg tage mig til.

Der hænger nogle af billederne allerede ude i gangen. Det er infernobilleder, så vidt Miriam kan se.

- Det er dig selv, der har lavet billederne ?

- Ja det må jeg tilstå. Og da jeg var færdig med dem alle sammen, tænkte jeg lidt overmodigt, at de måske kunne interessere andre. Men det blev aldrig noget tilløbsstykke. Der er heller ikke mange, der har læst bogen. Der er vist heller aldrig lavet en film over den.

- Men du har læst den ?

De er gået ned ad gangen og ind i en slags stue. Væggene er nærmest tapetseret med de billeder.

- Mere end en gang, siger Divinette.

- Så det er i hvert fald en vigtig bog for dig ?

- Det vil jeg tro.

- Så vigtig at du har taget navn efter den ?

- Nej det er lige omvendt. Det tossede navn er min fars opfindelse. Måske er det et navn, han er stødt på i sine unge dage på en af sine rejser. Så det var nok nærmere navnet, der førte mig til bogen. Så nu er jeg ganske taknemmelig for det navn. Men nok om det, du kan vel godt drikke en kop kaffe ?

Miriam synes ikke hun skal have besvær med det. Men Divinette Monrad skal selv have, og det er ikke mere besværligt at lave en hel kande end en halv.

- Jeg skal ikke forstyrre for længe, siger Miriam, jeg vil bare gerne se billederne. Og måske have lov til at fotografere nogle af dem, hvis det er i orden.

- Det er ikke noget problem, du kan se dem, du vil. Og du kan endda låne nogle af dem med hjem, det er vist bedre end et fotografi, er det ikke ?

Jo det er det da. Men først er de altså nødt til at sidde ned og få den kaffe, og Miriam er nødt til at forklare, hvorfor hun er blevet interesseret i den guddommelige komedie. Divinette Monrad insisterer.

De går sammen ud i køkkenet. Divinette betjener rutineret kaffemaskinen.

- Hjemmehjælpen kommer her vel om ikke så længe, siger Miriam.

- Ikke herud. Ikke tale om, køkkenet er stadig mit private område. Så gammel er jeg heller ikke, at jeg har opgivet det. Tøjvasken og gulvvask i resten af lejligheden, det er deres område.

Kaffen bliver færdig. Divinette dækker på en bakke med underkopper og kopper og desserttallerkner og et lille fad småkager fra et glas i et skab. Miriam insisterer på i hvert fald at bære bakken tilbage i stuen, hvor de skal sidde.

- Miriam Bruckner, siger Divinette. Er du så i familie med Magnus Bruckner.

- Det er min far.

- Og han lever endnu ?

- Det kan man måske godt kalde det. Han er blevet ret dement, og han bor på plejehjem nu. Har du kendt ham ?

- Kendt og kendt. Jeg ved i hvert fald, hvem han er.

Og inden hun har set sig om, har Miriam allerede fortalt om Magnus og Marianne og Max Carlson og Guldmus og Søren og endda om Freja. Hun var ellers overbevist om, at hun ville kunne nøjes med at fortælle om CPU og Arthur, det er derfra hendes opgave med den guddommelige komedie kommer, men Divinette Monrad vil have så meget som muligt med. Måske keder hun sig alligevel til hverdag i den lejlighed. Selvom hun ikke ligner en, der keder sig. Hun spørger bare hele tiden ind til nogle detaljer, og så kommer Miriam til at fortælle.

På et tidspunkt kan hun høre et ur et sted slå. Det er seks eller syv slag, så vidt hun kan høre. Hun ser på sin telefon. Klokken er nitten.

- Undskyld jeg bare snakker, siger hun. Der er sket så meget, og jeg ved ikke hvad for noget af det, der betyder noget, når det kommer til stykket.

- Der er måske mere end et stykke. Det skal du ikke undskylde.

- Jeg har faktisk brugt nogen tid på at få orden i det, men jeg kan ikke rigtigt finde noget mønster. Jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal gøre ved det. Måske bliver man mere afklaret med alderen.

- Det kan man vel godt kalde det, siger Divinette. Hvis man lærer at klare sig med, at det er uklart, så er man i en eller anden forstand afklaret.

Miriam er ikke sikker på, at hun forstår det. Måske er det også sagt for sjov. Divinette Monrads øjne ser noget drillende ud.

- De fleste gamle mennesker, siger Miriam, ja undskyld jeg siger det på den måde, men de ser ikke ud til at være så forvirrede. Før de bliver demente altså.

- Jeg tror man kan gøre det på to måder, siger Divinette. Man kan enten holde op med at lægge mærke til, hvad der sker, så man ikke bliver berørt af det. Eller man kan acceptere, hvad der sker, og leve med det. Så kan man tage det som en oplevelse. Nærmest som en gratis film eller historie, man kan få lov til at være med i.

Hun er nærmest det stik modsatte af Arthur. Han er afklaret på en helt anden måde, selvom han heller ikke er uberørt. Han er selvfølgelig heller ikke lige så gammel som Divinette Monrad. Divinette. Hvor i alverden har hendes far været henne i sin tid ?

- Jeg må vel også hellere til at køre, siger Miriam.

- Du har ikke set billederne endnu. Og vi skal vel have noget at spise, du spiser vel med ?

- Ellers mange tak, men jeg har en anden aftale. Og den er jeg vist allerede ved at komme for sent til.

- Så er du i hvert fald nødt til at komme tilbage.

- Med fornøjelse. Jeg kan komme i morgen samme tid.

Det er en aftale. Miriam skynder sig ud. Hun har en aftale med sig selv i lejligheden på Amager. Hun skal have noget at spise, og så skal det hele fordøjes. Måske endda med lyset slukket.

~

Miriam er ved Divinettes lejlighed i alt for god tid. I går var det glimrende, at hun var der præcis klokken fem. I dag gør det nok ikke så meget med at være præcis, hun ringer på allerede seksten tredive. Så godt kender Divinette i hvert fald Miriam. På et tidspunkt skal hun da også have Divinettes historie, så der kommer balance i relationen. Ikke bare fordi hun er nysgerrig, men af ren og skær høflighed.

Det er en fremmed dame, der åbner entredøren, og det er før hun når at ringe på. Mon det er hjemmehjælperen? Hun ser godt nok ikke sådan ud. Hun er noget ældre end Miriam, men slet ikke på alder med Divinette. Men hjemmehjælpere går vel ikke med hat. En stor gul hat er det endda. Og så på denne tid af året. Divinette står lige bag hende.

- Farvel min ven, siger Divinette.
- Farvel søde, siger hattedamen.

Og så går hun. Hun går bare forbi Miriam uden at se på hende. Det ser i hvert fald sådan ud.

- Undskyld det blev lidt tidligt, siger Miriam.

Divinette får øje på hende.

- Miriam Bruckner, siger hun. Jamen velkommen til.
- Jeg vidste ikke du havde besøg.
- Det er bare en af mine veninder, der kiggede forbi.
- Hun så meget fornem ud.
- Jeg er selv en fornem dame, siger Divinette, så det passer sådan set udmærket.
- Det er bare mig, der falder ved siden af.
- Ja. Kom endeligt indenfor.

Miriam kan tydeligt se ironien i hendes ansigt og øjne. Hun går ud fra at det gælder fornemheden. De går ind i stuen.

- Mon ikke vi skal se på billederne, siger Divinette, inden vi får kaffe. Ellers kommer vi bare til at snakke igen, og så bliver du aldrig færdig med din opgave.

Hun vil måske gerne have det overstået, så Miriam ikke behøver komme igen. Ikke fornemme Miriam. Divinette Monrad er den slags, der kan se fornem ud, uanset hvordan hun er klædt. Hun minder på en måde om Magnus. Inden han blev dement. Han var også ganske tilfreds, da hun flyttede hjemmefra. Bare hun kom til jul, var han glad. Nu er han nærmest ligeglad, men det er selvfølgelig noget andet.

- Jeg håber ikke, jeg forstyrrer alt for meget, siger Miriam. Du bad mig om at komme igen.
- Du er meget velkommen. Jeg trænger nok til at blive forstyrret, så jeg ikke går helt i stå. Nu tegner og maler jeg ikke engang mere, så det ender med, at jeg bare laver mad til mig selv for at overleve.
- Du havde lige besøg af en veninde.
- Ja. Hun var en køn pige engang. Og særdeles livlig. Men nu skal du se de billeder. Det var det, du bad om, da du kontaktede mig, så det er du selv ude om.

Miriam vil meget gerne se de billeder. Og Divinette forsøger at gå lidt strukturelt frem i sin gennemgang af dem. Der er nogle få stykker, som kunne ligne oversigter over de tre steder, helvede, skærsilden og himmerige. Men de fleste billeder er enkeltscener med en eller to figurer. Og det er lidt svært at se, i hvilket af de tre steder, figurerne befinder sig. Ingen af dem ser specielt lidende ud.

- Er alle de scener fra paradiset, spørger Miriam.
- Nej det er ingen af dem.
- Jeg synes bare de alle sammen ser så glade og tilfredse ud.
- Jeg tror også de var glade og tilfredse, da billederne blev lavet. Hvor meget har du læst i komedien ?

Miriam må indrømme, at hun ikke er kommet særligt langt. Det er ikke en bog at læse på et kontor, synes hun.

- Men Arthur, min chef, synes ikke jeg skal læse den derhjemme. Det er et eller andet princip de har på stedet.
- Måske kunne du læse den her ?
- Jeg tror ikke din lejlighed vil være et bedre sted i forhold til de principper.
- Men hvis du sagde, det var på den Divinette Samling. Der som bekendt er en seriøs og professionel organisation ?

Det er rigtigt. Arthur ved ikke, hvad det er for et sted.

- Du kan låne en af stuerne som arbejdsværelse, fortsætter Divinette. Så du kan sige at vi stiller et lokale til rådighed for din læsning. Og du kan spørge fagpersonale, hvis du er i tvivl om noget. Fagpersonalet er så mig.
- Er det ikke en slags svindel ?
- Det vil jeg ikke kalde det. Jeg er nok et af de mennesker, der har beskæftiget sig mest med den bog her i landet.

Det er rigtigt nok. Men Arthur vil nok gerne se referencer. Divinette Monrad har vist ikke udgivet videnskabelige værker eller artikler. Hun har tegnet billeder.

- Jeg kan da prøve at foreslå ham det, siger Miriam.

~

Arthur er skeptisk. Den Divinette Samling. Han søger på nettet og finder udstillingssiden. Den ser ærligt talt lidt amatøragtig ud, synes han.

- Er det et seriøst sted, spørger han. Det skulle gerne holde vand videnskabeligt set. Det ser mere ude til at være et eller andet okkult.
- Det er ikke mere okkult end komedien selv, siger Miriam. Målet i min opgave er at se nutiden gennem komediens briller. Det er det samme i den Divinette Samling. Der er ikke spor okkult ved det.

Arthur går med til, at hun bruger nogle eftermiddage på stedet. Men han skal have en daglig status. Både for at se efter, om det skrider ud til en side. Eller bare er spild af tid. Hvis det så skrider godt frem med arbejdet, er det da en vej, der kan prøves. Og skrider det ikke fremad, så må de vende om. Altså Miriam må vende om.

- Du skal huske at tage udgangspunkt i Dantes originale tekst, siger Arthur. Der er en skov af bøger, der fortolker Dantes digt, og det er ikke dem, du skal bruge.

- Jeg kan jo ikke læse originalen, siger Miriam. Hvis jeg skal det, skal jeg først lære italiensk, og det bliver nok en for lang proces, vil jeg tro. Jeg læser altså en oversættelse, det er vel også en fortolkning.
- Ja, og det må vi leve med. Det er det tætteste vi kan komme. Men jeg forventer så, at du kan se igennem de billeder, der er i samlingen.
- Du får det altså til at lyde som en meget svær opgave.
- Det er en svær opgave. Det er derfor, vi har ansat en, der er så dygtig som dig, til den.

Hun skal se på Dantes tekst, som den er. Hun skal prøve at se helt uhildet på den. Hvordan hun skulle kunne lade sig gøre, når hun allerede har et sprog og en uddannelse, og alligevel er nødt til at læse en oversættelse. Måske bør hun slet ikke snakke med Divinette om den. Men det bliver hun altså nødt til, det ved hun allerede. Det, hun hidtil har læst i bogen, har været rimeligt forvirrende. Hun er nødt til at tale med nogen om det, for at få lidt samling på det. Og det skal ikke være Arthur, det kan hun da høre. Han forlanger ren videnskab. Samtidig med at han selv har valgt, at hun skal bruge Dantes tekst som optisk instrument. Det hænger ikke specielt godt sammen. Er det bare en prøve, hun er sat på ? Arthur er da ellers en pæn og flink mand.

~

Hun er nødt til at fortælle Divinette, hvad det er for betingelser, hun skal arbejde under. Og Divinette smiler bare. Hun er, når det kommer til stykket, også noget ældre end Arthur. Det må Miriam have tillid til. For det er vel ikke fordi konen er ved at blive dement, hun er vel jævnaldrende med Magnus. Men Divinette er alt for rolig til, at det kan ligne nogen form for demens. Det er snarere Miriam selv, der er forvirret. Og hun er vel alligevel for ung til at blive dement.

Arbejdsbordet er allerede gjort klar til hende. Og hun skal selv holde rent herinde, siger Divinette, det vil hjemmehjælperen ikke have noget med at gøre. Og det er da rimeligt nok. Det sviner nok heller ikke meget, når hun bare sidder og læser.

Men selv her ved bordet i Divinettes anden stue er det ikke let. Teksten er simpelthen svær. At den er på en slags vers, er en ting. Hun prøver at læse den som ren prosa, det må være i Arthurs ånd. Men hun kan ikke lade være med at bemærke rytmen. Den er ret regelmæssig, og når den engang imellem ikke er det, forstyrrer det læsningen. Måske er det oversætterens skyld, og det skal hun lade være med at tænke over.

Det værste er alligevel referencerne til en masse personer, hun ikke aner hvem er. Nogle af navnene siger hende måske noget, men hun ved ikke rigtigt hvad. Og nogle af de italienske navne har hun aldrig før hørt. Hun prøver at google nogle af dem på sin telefon, men det giver hende ikke mange spor og slet ingen forståelse. Uanset hvad Arthur siger, er hun nødt til at tale med Divinette om det. Ellers er opgaven umulig. Og Arthur har vel ikke sat hende på en umulig opgave ? Det virker meningsløst, og det ligner ikke Arthur, som hun kender ham.

- Du er nødt til at hjælpe mig, siger hun til Divinette.

Hun er gået ind i den anden stue med bogen i hånden. Divinette sidder i en sofa og smiler til hende og ser klog ud. Rigtigt klog, ikke forkert klog. Og slet ikke forkert dum.

- Jeg skal da prøve, siger Divinette.

- Indledningen er sådan set let nok, siger Miriam. Dante farer vild i skoven og bliver bange, og så kommer Virgil og hjælper ham på vej. Men så bliver det mystisk og uoverskueligt, for så er de på vej ned i helvede, hvad de så skal der.

- Nu skal jeg ikke lade som om, jeg har forstået den dybere mening, siger Divinette. Jeg læste det mest som en god historie med nogle gode billeder.

- Men hvad forstiller de billeder ?

- Du har jo set dem. Synes du ikke, de ligner ?

- Arthur siger de tilsammen danner et kort over verden. Eller en rejse fra et sted til et andet. Det er det, jeg skal tage udgangspunkt i og sammenholde med havfruerapporten.

- Har han selv læst komedien ?

- Det troede jeg i hvert fald.

- Det lyder som om, han har læst nogle omtaler af den i andre bøger.

- Han siger selv der findes et hav af den slags bøger. Har du læst dem ?

- Jeg har da læst nogle af dem. Selvom jeg er en gammel kone nu, så levede heller ikke jeg i trettenhundredetallet. Jeg måtte også have noget hjælp for at komme i gang.

- Men nu kender du verdenskortet ?

- Verdenskortet. Jeg vil snarere kalde det en kosmologi. En metal kosmologi måske. Og så er den endda falsk.

- Selvfølgelig, siger Miriam. Vi lever heller ikke længere i middelalderen.

Men det er ikke det, Divinette mener. Ikke engang Dante tog den kosmologi alvorligt. Han brugte den bare som skelet til et digt, der handler om noget helt andet.

- Hvad handler det så om ?

- Det handler om hans ulykkelige kærlighed til Beatrice. Og det er mest en dum og ligegyldig historie, men broderet udover det skelet, bliver det et ganske fornøjeligt resultat.

- Beatrice ?

- Det var en eller anden kvinde, han bildte sig ind, han var forelsket i. Han var ellers gift, men den kone kendte han jo, så hende kunne han ikke idealisere. Og så valgte han en kvinde, han ikke kendte ret god, og som han ikke kunne få. Og så døde hun endda, og så måtte han møde hende i himlen. Og han kunne ikke vente, til han selv døde, så han var nødt til at tage ned gennem helvede for at kunne kravle op af skærsildens bjerg og op til paradiset i Beatrice. Det er nærmest så han drømmer om at kravle gennem kussen på hende og op i livmoderen for at møde hende. Sådan læser jeg det i hvert fald.

- Det er ikke et ord, siger Miriam, ikke et ordvalg jeg kan bruge i en akademisk tekst.

- Hvilket ord.

- Det han kravler igennem.

- Nå da. Den har jeg så heller ikke lavet billeder af.

Det er da altid noget. Den pæne ældre dame overrasker hende. Måske er det alligevel bedre at læse den tekst i kælderen ved et skrivebord. Så hun ikke får Divinette op i skridtet imens. Er det det, Arthur vil lære hende ?

- Men det er dejligt, fortsætter Divinette, at hans paradys er så feminint. Så har vi hverken brug for inferno eller purgatoriet.

Hvordan skal hun så bare få sagt det ? At det alligevel ikke nytter noget at læse her. Divinette har gjort sig umage med at gøre det så godt som muligt for hende. Men hun har vist aldrig svømmet i havet. Ikke grundigt nok i hvert fald.

- Jeg tror desværre vi bliver nødt til at opgive denne metode, siger Miriam.

- Jamen hvorfor nu det ?

- Fordi din tilgang til den guddommelige komedie ligger for langt fra den, jeg skal bruge. Hvis det ikke havde været noget, jeg skulle bruge til den her opgave, ville det bestemt have været noget helt andet. Men i forhold til min nuværende situation, fylder det helt forkert.

- Du skal tænke på, at Dante selv heller ikke kaldte sin komedie guddommelig.

- Det kan godt være. Men det gør Arthur.

- Og du vil ikke selv gerne blive klogere end det ?

- Bestemt. Bare ikke på den måde lige nu.

- Det er jeg ked af at høre. Det har været så rart at have dig på besøg. Men med din alder og baggrund kan jeg måske godt forstå det.

Hvad mener hun med det ? Alder og baggrund. Er det fordi Miriam er Magnus' og Mariannes datter ? Eller er det fordi hun var havfrue sammen med Guldmus. Beatrice døde fra Dante, Guldmus døde fra hende. Og nu har hun fået Divinettes udlægning ind i sit hoved. Skal det nu få hende til at opgive den guddommelige komedie ? Og hvad vil Arthur sige til det. Vil hun så have dumpet til hans test, eller vil hun netop have bestået den ? Nej, en test den anden vej rundt er for usikker til at Arthur vil bruge den. Han er videnskabsmand, han er ikke spionchef.

Måske er Divinettes udlægning af komedien en chance for, at hun kan få et mere afklaret forhold til Guldmus og hendes druknedød. Havet som purgatoriet mellem himmel og helvede. Skærsilden er en fejlversættelse af purgatoriet. Det er ikke ilden, det er vandet, der rensner. Men hvad er der så på den anden side af vandet ? For Guldmus blev det bare et nyt hul i jorden.

~

Det er tydeligt at se at Arthur er tilfreds med hendes beslutning, at hun er vendt om, som han kaldte det. Hun er ikke engang nødt til at begrunde den yderligere. Hvad sagde jeg, det er sådan han ser ud i ansigtet. Og han ligner en, der er godt tilfreds med at få ret. Det er både irriterende og betryggende.

Nu bliver læsningen af den guddommelige komedie en simpel og stringent arbejdsproces. I dagevis sidder Miriam i sit kælderkontor og læser Dantes vers. Så oversatte som de nødvendigvis må være, men så heller ikke mere. I snit ti sider om dagen. Det vil vare mere end to måneder at blive færdig på den måde, men sætter hun tempoet op, bliver det til ordguirlander, der ikke sætter sig. Når de ti sider er

læst, går hun en tur rundt i kvarteret, hvis vejret ikke er helt elendigt. Arthur bifalder hendes metode. Så kan det sætte sig i baghovedet. Hun kan endda beskrive processen med Damasio.

Men det er svært alligevel. Det vil ikke bare blive til en krystallklar struktur. Divinette Monrads bemærkninger og tegninger, hun tegnede alligevel ikke den, men de har sat sig i hende. Hvis det havde været sommer, kunne hun have taget til stranden og svømmet en tur i vandet. Måske skulle hun overveje vinterbadning. Er det ikke også uden badedragt ?

Hun kan i hvert fald tage en tur under bruseren, hver gang hun kommer hjem i sin lejlighed. Selvom under bruseren mangler overvejelserne over, hvad der er på den anden side af vandet. Det slutter, når hun lukker for hanen. Men ren bliver hun da. Og på den anden side kommer bare aftensmåltidet. Det ender tit med at være en pizza i mikroovnen.

Lørdag og søndag tvinger hun sig selv til at tænke på noget andet. Mere end en gang er hun i Frederiksberg have. Uden de store resultater. Arthur kommer heller ikke mere med is til hende der. Cafeer er bedre, værtshuse er næsten bedst. Her kan hun få en snak om alt andet end guddommelige komedier. Det ender endda af og til med, at hun går med en eller anden hjem. Og bagefter gør hun sig umage med også at glemme dem. Ikke engang navnene kan hun huske om aftenen den næste dag. Og af en eller anden grund, hun ved ikke selv hvilken, tager hun ikke nogen af dem med hjem i sin egen lejlighed. Og det er ikke fordi den tilfældigvis ligger på Amager.

Af og til møder hun nogen, hun kender. Det er som regel en fra studiet. Men en lørdag, hvor det er for tidligt at gå på café eller værtshus, søger hun hen imod et konditori. En bager med servering ved fire små borde, hun har prøvet stedet før. Der kan man af og til også få en snak. Og heldigvis ser hun dem gennem ruden udefra. Jesper sidder der og snakker med Divinette Monrad. De drikker kaffe, ser det ud til, og Jesper er vist i gang med et stykke lagkage af en slags. Hun skynder sig at vende om, de har vist ikke set hende.

Kender de to nu også hinanden, eller har de bare mødt hinanden helt tilfældigt. Det var da Divinette med en fiks lille hat. Den passede så fint til konditoriet, selvom der altså kun er fire borde. Men var det også Jesper ? I jakkesæt og med friseret hår. Han åd lagkage, som Jesper ville have gjort det, men der var da ikke meget gult over ham.

Hun er nødt til at gå tilbage og se efter. Det var trods alt kun et hurtigt blik og en hurtig reaktion fra hendes side. Måske var den ganske overflødig. Måske så hun bare spøgelser gennem det vindue. Og der er ingen grund til at leve videre med et urovækkende minde, hvis det ikke har noget med virkeligheden at gøre. Han kan vel nærme sig så forsigtigt, at de ikke får øje på hende.

Miriam går forsigtigt og diskret tilbage mod bagerbutikkens vindue og kigger ind fra siden. Det er kun manden, der sidder ved bordet nu. Og det er altså Jesper. Han

kigger op, som om han kan fornemme hende, og han vinker til hende. Hun er nødt til at gå ind og hilse på ham.

- Hvad laver du så i byen denne gang Jesper ? I den mundering ?
- Jeg drikker kaffe. Vi har lige begravet min fætter. Jeg synes ikke hans mor skulle være alene om det.
- Så må jeg vel hellere kondolere.
- Det må du da, og tak for det. Det var noget lort for Joachim, men det var nok hårdest for moster.
- Ja det må det være. Det er jeg da ked af at høre.

Det er lidt underligt. Er Divinette Jespers moster ? Og sidst hun så Jesper i byen, var det på kirkegården. Nu har han været til begravelse. Og alligevel virker det ikke som om, der er uheld ved ham. Han ser godt nok lidt sær ud i jakkesæt, men han er da ikke uhyggelig.

- Det skal du ikke være, siger han. Sådan er livet også, og det må vi leve med.
- Det er i hvert fald synd for din moster.

Hun siger ikke Divinette. Og nu kommer mosteren tilbage til bordet, hun har vel været på toilettet. Den fikse hat passer stadig perfekt til omgivelserne. Og det er ikke Divinette. Hun ligner ikke engang, nu Miriam ser hende tæt på. Det var nok bare hatten. Mosteren nikker til Miriam.

- Er det en af dine bekendte Jesper, spørger hun.
- Vi arbejdede sammen for nogle år siden, svarer han.

Mosteren sætter sig ved sin kaffekop. Den er mere end halvt fuld.

- Vil du ikke sidde, siger hun. Du kan nok tage en stol-
- Jeg vil da ikke trænge mig på.
- Vi kunne sagtens tåle at være en til, siger Jesper. Så bliver vi da tre.

Miriam tager en stol ved nabobordet og sætter sig ved de to andre. Hun rækker hånden frem mod mosteren.

- Miriam, siger hun.
- Diana Mogensen, siger mosteren og griber hendes hånd.
- Det må være hårdt at miste en søn.
- Ja det er lidt underligt. Jeg havde sådan set afskrevet muligheden for at få ham at se igen, og jeg havde lært at leve med det. Og så ringede de fra udenrigsministeriet og fortalte, at han var død. Og så spurgte de om jeg ville have ham hjem.
- Og det ville du ?
- Og så blev der ribbet op i det igen, siger Jesper.
- Ja, siger Diana Mogensen. Det blev der allerede, da de ringede.

Så sidder de og snakker om noget, Miriam ikke ved noget om. Og når det kommer til stykket, betyder det heller ikke noget for hende. Det er deres sorg, eller hvad det nu er.

- Jeg skal også videre, siger hun og rejser sig.
- Det var da hyggeligt at hilse på dig, siger Diana Mogensen.

Hyggeligt. Jesper smiler bare. Så ser han alligevel lidt gul ud.

Videre er måske også lidt meget sagt. Det ender med at hun bare tager hjem i lejligheden. Måske skal hun bare se noget dumt i fjernsynet eller på nettet. Og så ringer Bettina.

- Der er ingen særlig grund, siger hun. Jeg ville bare høre, hvordan det går med dig.

Hvorfor nu det ?

- Det går fint nok, siger Miriam. Jeg er i fast arbejde nu. Hvordan nede hos jer ?

Og det går da fint nok. Nu er de blevet rigtig kærester, Bettina og ham måske kæresten. Og så kommer det.

- Professor Carlson var i øvrigt forbi, siger Bettina. Han spurgte efter dig.

- Og hvad sagde du til ham ?

- Jeg sagde det, som det var. At du ikke bor her i byen længere.

Han har ikke prøvet at ringe. Hun har stadigvæk samme nummer, og det har han da haft. Han kunne bare have prøvet, hun ville ikke have taget den.

- Du sagde ikke andet ?

- Det tror jeg ikke. Jeg sagde i hvert fald ikke noget om, hvor du bor. Jeg ved heller ikke om du stadig bor ude på Amager.

- Jeg vil helst ikke have noget med ham at gøre.

- Det har jeg forstået, så jeg prøvede at passe på. Jeg synes bare du skulle vide det.

Miriam siger tak og lægger på.

~

Det ville sådan set også være mere praktisk, hvis hun boede tættere på CPU. Trafikken gennem byen er ikke lige rar hver dag, og der er hele tiden nyt vejarbejde et eller andet sted. Det er vel ikke meningen, at hun skal leve resten af sit liv i den lille lejlighed.

Der er godt nok ikke mange ledige lejligheder i Vanløse, og slet ikke nogle der kunne passe hende. Men hun kan vel købe et hus, hun er da gammel nok til det nu. Og der er et sødt lille bjælkehus til salg. Ikke langt fra søen. På trods af den beliggenhed er det billigere end de andre i området. Ikke billigt, bare billigere. Og Magnus har stadigvæk en pæn sjat penge stående på en konto, hvor de ikke gør megen gavn. Måske kan huset endda købes i hans navn og blive registreret på det. Så længe han lever i hvert fald, og rent fysisk holder han sig da godt. Han må åbenbart få noget motion, og de serverer sikkert også sund mad på den plejehjem. Hun kan måske byde på det. Ikke det de forlanger, men alligevel. Hvis ikke det forstyrrer hende i arbejdet. Mere end et møde med Max ville.

Hun skal måske snakke med nogen om det. Pelle er selv ved at købe hus, eller han har da snakket om det. Han har måske allerede købt, de har slet ikke snakket om sådan noget siden den første dag. Det er der måske en grund til. Pelle er ikke den rigtige at snakke med, han sidder bare ved det andet skrivebord på kontoret. Måske er det bedre at snakke med Arthur. Hvis hun kommer ind på sagen på den rigtige

måde. Så hun får det svar, hun ønsker. Men hvis hun allerede ved, hvad hun ønsker, hvorfor så overhovedet spørge ?

Hvis Magnus køber huset på papiret, det kunne da være en god måde at anvende hans penge. Og hvis hun så beholdt sin lejlighed på Amager, og bare opholdt sig i bjælkehytten. Ved søbredden. Næsten. Og hun kunne måske tilbyde Belinda at bo i lejligheden. Så kunne hun have den for sig selv. Eller sammen med sin nye trunte. Og Miriam kunne bo diskret i det lille træhus mellem træerne. Måske endda bade i søen engang imellem. Hvis man er tidligt ude, kan man måske have søbredden for sig selv.

De overvejelser vil Arthur alligevel ikke forstå. Og Pelle vil slet ikke. Hun kan lige så godt selv bare ringe til ejendomsmægleren og give et bud. Eller i hvert fald få en aftale om at se det. Det vil måske være det fornuftigste. Hun ved jo ikke hvor beboeligt det reelt er. Man skal aldrig stole helt på de billeder på nettet. Men det er nok for sent at ringe nu.

Hun går i bad som hun plejer. I den lille lejlighed på Amager.

~

Divinette sidder på græsset. Hun har den fikse hat på og ligner Jespers moster, men hun er Divinette. Inde på banen løber mændene rundt og spiller fodbold. Max Carlson løber frem mod det ene mål med bolden. Målmanden breder armene ud, han har ikke rigtigt noget ansigt.

- Skyd, råber Divinette. Skyd ham helt i sæk.

Max Carlson mister interessen for bolden og løber i stedet hen mod hende. Hun kigger op på ham.

- Skal du sutte, råber han og griber sig til lynlåsen.

Miriam vågner. Hun minder sig selv om, at drømme er gratis film, ikke andet. Af og til endda en dårlig film, en helt tilfældig grød. Max Carlson på en fodboldbane. Divinette Monrad på græsset. Så hun ikke lidt ung ud. Hvad har Divinette og Max med hinanden at gøre. Hvis det var den rigtige Divinette, det er allerede lidt utydeligt. Hun skal koncentrere sig om arbejdsopgaven i stedet for, så hun også kan få den ud af sit hoved. Så hun ikke drømmer så absurd. Og den ansigtsløse målmand, han havde ikke noget navn, ved hun. Nu skal hun holde op med at lade det køre. Hun skal lige ud og tisse, og så skal hun sove videre.

~

- Jeg har et problem med den komedie, siger Miriam.

- Den guddommelige komedie, spørger Arthur.

- Du sagde at den beskrev et system. Men for mig er det bare et skelet, der er blevet befolket med en masse personer. Og det er dem, der er interessante.

- Han bruger dem til at beskrive de enkelte niveauer i systemet.

- Eller omvendt. Han bruger systemet til at placere og opdele personerne. Og de er med i så kort tid, at man ikke når at lære dem at kende.
- Det er pointen Miriam. De er markører. Det er jo virkelige personer, så de er kendt og har betydning i sig selv i forvejen.
- Jeg får bare lyst til at lære dem bedre at kende.
- Det må du så gøre på et andet tidspunkt. Du skal bedrive videnskab. Dante var digter og ikke videnskabsmand, og det er det, du som akademisk medarbejder skal se igennem. Det burde ikke være så svært for dig, hvis du bare fokuserer på det.
- Måske mangler jeg en vinkel at starte fra.

Arthur kigger op. Han ser venlig ud, og han vil gerne hjælpe hende.

- Du skal også huske Damasio. Der er ingen personer i figurerne af hans modeller. Det er den modsætning, du kan udnytte.
- Det virker så omfattende.
- Det forstår jeg, og så må du skære til. Du kan starte med at rydde op i Carlsons rapport og fjerne det overflødige fedt. Så bliver det måske nemmere bagefter at gøre det samme med Dante, hvor fedtkanten er endnu bredere. Men i Carlsons rapport kan du måske skære helt ind til havfruene. Og da du skal holde dig selv udenfor, er det de to andre. Søren og hende I kaldte Guldmus. Hvad hed hun for resten i virkeligheden.
- Det har jeg aldrig fundet ud af.

Arthur smiler, som om han ved noget.

- Det er måske det, siger han.

Der bliver en pause, og det ser næsten ud som om, han er lige ved at grine.

- Men det er ikke relevant for din undersøgelse, siger han så. Hvis du nu nøjes med at fokusere på de to. De er oprindelige havfruer derude, så vidt jeg kan forstå. Hvis du ser på, hvad der sker for dem, når de går ud i vandet. Det er der en del om i deres interviews.

Miriam kender de interviews. Hun har selv renskrevet dem fra bånd. Det var sådan set et underligt job dengang. Næsten lige så mærkeligt som det Arthur nu har givet hende.

- Der er mere om at dykke ned i det, siger hun, og om at komme op gennem overfladen.
- Og det passer perfekt til at blive set gennem Dantes system. Ned gennem inferno og op gennem purgatoriet. Og så kan du hente en analyse af perceptionen i den forbindelse hos Damasio. Hvad sker der med synet, de dykker vel med åbne øjne. Og hvad sker der med hørelsen i processen.
- Og ikke mindst følelsen på huden, siger Miriam. Hele huden vel at mærke.
- Der har du din vinkel, siger Arthur. Følelsen og renselsen. Hvis du kan finde det i de interviews.
- Det er der med sikkerhed. Jeg følte det også selv.
- Husk at holde dig selv udenfor. Hold dig til teksten, ikke som du skrev den, men som du læser den nu, Med Dante og Damasio i baghovedet.

Hun får lyst til at gå ind og skrive på det lige med det samme. Men hun skal altså have læst både Dante og Damasio til ende. Og måske skal hun have tegnet nogle modelskitser først.

Dante er værst. Paradis bliver ved i en evighed. Men modellen tegner sig allerede for hende. To trekanter. Ved siden af hinanden. Som et omvendt stort N eller et russisk I, bare med en streg for oven og for neden. Hvilket romertal ville det så være, det er da seks og ikke fire. Det kan ikke være fire hver gang.

Hun tager telefonen og ringer til ejendomsmægleren. Der ligger sådan set allerede en købsaftale på bjælkehuset, siger han. Men sælger har ikke skrevet under endnu, så hvis hun vil komme med et bedre bud, kan hun måske presse sig ind.

Det kan hun sagtens, men hun vil ikke. Der er ikke givet afslag, så hun skal komme med et overbud, for at komme til. Han må have spist søm den mægler. Hun lægger på og læser hurtigt og overfladisk gennem de sidste sider af paradiset, det ligegyldige sted. Ikke stedet, Ikkestedet. Så hun kan komme til at tegne sit russiske I.

Det bliver sværere at få en tilsvarende enkel figur ud af Damasio. Han har allerede tegnet figurer af de mekanismer, han beskriver. Nogle receptorer og nogle signalpile til forskellige områder i hjernen, der så sender signaler til andre områder, der så sender signaler til hinanden. Hvis nu det er følelsen af vandet der modtages, er der så et sted i hjernen, der kan mærke hvor rent og klart vandet er, hvis man mærker det med lukkede øjne eller i mørke om natten. Og hvad med det, man har drukket, inden man gik i. Eller glæder sig til at drikke, når man kommer op. Hvis man ikke bare glæder sig til Guldmus, mens man er sammen med hende i vandet. Så kunne Damasios tegninger lige så godt beskrive de elektriske signaler gennem en radio. Og radioen ville spille musikken, og ville i øvrigt været ligeglad med, hvem der spillede, og hvad de spillede.

- Det er en vinkel Miriam, siger hun til sig selv.
- Hvad sagde du, siger Pelle og kigger op.
- Det er bare arbejde.

Det er det jo. Bare arbejde. Det var det hun læste til på universitetet. Hun begynder at tegne nogle skitser, nogle lidt mere simple udgaver af Damasios spaghetti. Nu skal hun passe på, det ikke bliver parodier.

Det skal være skitser, der viser registreringen af overgangen. Helt banalt, den ene fod i vandet, den anden oppe på land. Signalet fra to receptorer, der samles i en oplevelse. En oplevelse af overgang. Det må være udgangspunktet. Hovedet der dykker i første gang med tørt hår og benene, der et øjeblik ryger op af vandet. Og når man dykker i anden gang, og allerede er våd over det hele. Skal temperaturen så med ind i billedet ?

Det ville i det hele taget være godt med anatomisk tilfredsstillende skitser. Her ville Divinette have kunnet hjælpe, hvis hun stadig var ved hånden. Men det duede ikke. Ved hånden. Det er Divinettes hånd, hun kan bruge, ikke hendes snak. Det er

heldigvis ikke den slags modsatrettede signaler, der skal ind i skitsen. Så ville den godt nok komme tættere på hendes situation, men den vil hun ikke kunne bruge videnskabeligt. Hun tegner to fødder og en vandlinje imellem dem. Det kommer da til at ligne godt nok.

Pelle har rejst sig, måske skal han op efter kaffe eller et eller andet. Han kigger på hendes skitse af de to fødder og stregen mellem dem.

- Sider du lige og kobler lidt af ?
- Nej det er arbejde. Bare arbejde.

~

Nu besøger hun igen Magnus hver eneste jul. Det var kun det ene år, hun svigtede. Nu kommenterer han det ikke. Han kommenterer ingenting, og der er alle mulige grunde til ikke at tale om bjælkehus med ham. Ideen var ellers god, men så meget har han da lært hende gennem årene, men skal have noget for pengene, man vil ikke snydes.

Den anden del af planen, den med at lade Belinda bo, måske gratis, i hendes lejlighed på Amager. Eller det var måske ikke en del af planen, bare en udløber af planen, men den er vel stadig gangbar, hvis hun finder et andet hus. Når hun tænker efter, var forholdet til Belinda måske hendes mest ægte forhold. Det var det i hvert fald fra Belindas side. Det hun havde med Guldmus, var noget andet. Her var hun vel bare en erstatning for Søren. Brugte hun så ikke Belinda som erstatning for Guldmus. Det kunne hun da ikke være bekendt.

Hun ville bare så gerne have Guldmus tilbage. Som hun sidder der og ser på det, der engang var Magnus, og ønsker ham tilbage. Bare hun ikke skal bo sammen med ham. Hun boede heller aldrig sammen med Guldmus. Og det duede ikke at bo sammen med Belinda. Men hun vil da gerne se hende igen. Måske endda mærke hende. Mærke hvordan hun har det altså.

Personalet har sørget for julemiddag til både Magnus og hende. Det er ikke et tilfældigt plejehjem, de har valgt, og Magnus har råd til det. De får ikke en hel and, men det er andesteg, og der er brune og hvide kartofler og sovs og både rå og kogt rødkål. Det er, som det skal være. Det er måske ikke så sundt som sædvanligt, men det er kun jul en gang om året, som hun sagde, hende der serverede. Portionsanrettet julemiddag. Risalamanden står i to små skåle på bakken med plastik henover, og der er kirsebærsovs i en særskilt glasskål, så man selv kan øse så meget på, man har lyst til. Der er ikke mandelgave med, hun har selv en gave med til Magnus, han har vist ikke nogen til hende. Måske kan hun fejre nytår sammen med Belinda. Det var da hyggeligt og sjovt dengang. Måske kan hende Tille, var det ikke det, hun hed, måske kan hun også være med.

Da de er færdige med risalamanden, og plastikken fra skålene ligger krøllet sammen på bakken, hiver hun sin gave frem. Mon han så bliver ked af det, når han opdager, at han ikke har nogen til hende.

- Skal du ikke pakke den op Magnus ?

Han smiler. Både med munden og med øjnene. Men han gør ikke mine til at binde båndet op og pakke den op. Måske er han så glad for gaven, at han synes, det skal blive ved med at være på den måde. Der er også bare en bog i pakken. Han kan vel stadigvæk læse. Hun har da flere gange set ham kigge på bogstaver.

- Skal jeg hjælpe dig far ?

Så slukker smilet i hans øjne. Eller måske begynder han bare at kigge indad, hun kan ikke se hvad han tænker eller ser på. Det var ikke med vilje, hun kom til at sige far til ham. Hun rejser sig og kyser ham på kinden.

- Glædelig jul Magnus.

Så går hun. Det er alligevel meningsløst at blive siddende. Belinda har vel stadig samme nummer.

~

Miriam får ikke ringet til Belinda. Hun ringede da til Bettina første juledag og sagde glædelig jul. Nytårsaften var hun alene på restaurant, og hun mødte ingen, hun kunne få sig selv til at gå hjem med. Og nu er hun igen på arbejde, de sidste tømmermænd og andre souvenirs er for længst ude af kroppen. Det er fjerde januar.

Arthur kalder hende ind på sit kontor. Ikke noget med glædelig baghjul her.

- Du havde ret med hensyn til de manglende bilag, siger han. Jeg har fået fat i en komplet udgave.

Den nye udgave er ikke hæftet, den er limet sammen i ryggen, og der står Max Carlson og Havfruerne ved Påskepynten både på ryggen og på forsiden. Men der er ikke noget foto, bare teksten på en blå baggrund.

- Du er nok nødt til at læse den forfra, siger Arthur. Udover at der er flere bilag med, kan der også være andre ændringer.

- Den ser i hvert fald anderledes ud på overfladen.

- Præcis. Og det kan du godt have med i din analyse. Hovedemnet er trods alt overgangen fra noget til noget andet. Det behøver ikke være steder.

- Godt. Hvor har du fået den fra ?

- Jeg fik fat i resterne af The Mermaid Institute, og de havde åbenbart en stak eksemplarer tilbage. Jeg fik den gratis.

- Har du talt med Max ?

- Det tror jeg ikke.

Han rækker hende bogen og kaster sig igen over sin computer. Samtalen er helt klart overstået for hans vedkommende. Miriam gået ind på sit kontor med den nye bog i hånden. Pelle er her ikke i dag, hun har kontoret helt for sig selv.

Hun er nødt til afsnit for afsnit at sammenholde de to rapporter, så de må begge ligge fremme. Og så er det rart at være alene, så Pelle ikke skal kommentere billedet af Guldmus, der sprøjter vande på hende.

Det ser ikke ud til at der er rettet i teksten. Selv de trykfejl, hun fandt i den gamle udgave, er bevaret i den nye, selvom skrifttypen i den nye udgave er en anden. Men indholdsmæssigt er det eneste nye, at alle bilagene er kommet med denne gang. Og hun genkender igen en masse af sit eget arbejde i transskriptionerne og tabellerne. Men der er et par af de nytilkomne interviews, hun er nødt til at læse grundigt igennem. Det er trods alt nogle år siden, hun lavede dem.

Der er desuden nogle interviews og notater, hun aldrig før har set. Dem må Max selv have renskrevet. Eller også har Anders, det er i og for sig nok lidt mere sandsynligt. Der er blandt andet nogle samtaler med Guldmus og Søren, og endda en enkelt med hende selv. Hun kan slet ikke huske den samtale, men det, der står, hun har sagt, kunne hun sagtens have sagt, og hun kan stadig stå inde for det. Det er den vinkel, hun under ingen omstændigheder må bruge. Hvis hun nu havde været sikker på, at den var noget, Max selv havde fundet på, at den var fiktiv, hvordan mon hun så skulle have forholdt sig ?

Men de to nye interviews med Guldmus og Søren skal holdes op mod både modellerne fra Dante og Damasio. De er i hvert fald fagligt relevante, selvom hun skal holde sig selv udenfor. Og så er nogle af notaterne spændende. Selvom Max måske ikke selv har renskrevet dem, kan hun sagtens genkende hans ordvalg.

Det viser sig at være let nok at beskrive både Guldmus' og Sørenes oplevelser af overgange i vandet i både Dantes og Damasios termer. Det giver omgående et mere sammenhængende billede end det, Max er kommet frem til. Så længe det er deres individuelle oplevelser altså, og det er også det Max har fokuseret på. Deres indbyrdes forhold er altså ikke relevant. De kan være søskende, de kan være elskende, de kan være fra hver sin planet eller fra hver sin tidsalder, det er ligegyldigt. Og så må det også være ligegyldigt i hendes gennemgang af materialet. Den del må hun selv tage sig af på et andet tidspunkt.

Det er sådan set det, hun allerede har prøvet. Alt hvad hun skrev, inden hun startede på CPU, har drejet sig om det. Men nu er hun ansat og professionel, så det kan hun godt se bort fra. I hvert fald når hun skriver. Der er heldigvis ingen, der kan høre hvad hun tænker, mens hun skriver. Det er der vel ikke ? Ingen har læst, hvad hun skrev dengang. Ingen har læst Sørenes tanker, ingen har læst hvad Guldmus drømte. Så ville de jo også vide, hvad der skete, dengang hun svømmede sig så langt ud, at hun druknede i havet af det.

~

Telefonen ringer mens hun sidder i sit køkken med et glas mælk. Mælk.

- Det er Linda. Du husker mig vel lidt engang imellem ?

Der står Belinda på hendes display.

- Belinda ?

- Ja, jeg holder mig til mit rigtige navn nu.

- Dit rigtige navn ?

- Det andet var noget, Anton fandt på. Så vi kom i alfabetisk orden måske. Det er lige meget nu. Hvordan går det med dig ?
- Det er sjovt. Jeg har tænkt på at ringe til dig et stykke tid. Jeg var ude at besøge Magnus. Og du er også stadig i live ?
- Det er jeg i den grad. Jeg flytter til Lokeren i næste uge, og det synes jeg at du skal vide.
- Lokeren ?
- Nede i Belgien. Jeg har mødt en dernede, og det var sådan set din skyld.
- Min skyld ?
- Ja. Da du var i Antwerpen, var jeg også i Belgien. Jeg ved ikke hvor tilfældigt det var, jeg tror ikke det var for at spionere. Jeg så dig heller ikke. Men jeg mødte en, som jeg begyndte at skrive sammen med. Og det blev vi så ved med, og vi har af og til set hinanden i ferierne. Og nu flytter jeg altså derned. Så på en måde ringer jeg for at sige både farvel og tak.
- Hvad så med Tille ?
- Det var alligevel ikke noget.

Belinda eller Linda, det skal hun nok kalde hende nu, er på vej ud i den store verden, og Miriam må håbe at hun kan bunde derude. Lige nu lyder det mest som om, hun har tænkt sig at stå solidt derude.

- Så må jeg hellere sige tillykke, siger Miriam.
- Tak.
- Ses vi inden du tager afsted ?
- Jeg har dårligt tid nu. Jeg skulle nok have ringet til dig for et par dage siden, så havde det måske kunnet lade sig gøre.
- Jeg tænkte selv på det mellem jul og nytår.
- Det kunne have været sjovt. Men det ville nok ikke gå, der var Marianne her.
- Marianne. Hedder hun også Marianne.
- Hvad mener du ?
- Der har været så mange, der hedder Marianne.
- Du udtaler det forkert Miriam, det skal udtales på fransk.

Miriam siger pænt farvel og god tur og den slags. Og så går hun i bad. Et langt varmt bad. Nu tænker hun vel på den Marianne, der hed Krogh til efternavn. Hende der lignede en nisse af flødechokolade. Hende var der ikke noget grævling over, heller ikke nede på jorden.

~

Stakkels Miriam. Du er nødt til i det mindste at lade som om, at der er noget, du kan gennemskue. Det er helt i orden, at det ikke er komplet, der må gerne være plads til yderligere forskning. Men et stykke af vejen skal du have tilbagelagt. Du kan ikke give op og gå baglæns.

~

- Du er nødt til også at beskrive Carlsons model, siger Arthur. Den han bruger til at se begivenhederne igennem. Så du også formelt kan sammenligne den med de to, du henter ind.
- Vi husker lige, siger Miriam, at det var dig, der hentede dem ind. Jeg har bare arbejdet med dem.
- Det var ment som en hjælp. Men det kan vi godt sige, hvis du vil have det. Vil du også have mit navn med på titelbladet ?

Det svarer hun ikke på. Det er trods alt hende, der gør alt arbejdet.

- Så du vil have, jeg skal lave en skitse af den model, Max bruger. Du har selv læst hans undersøgelse.
- Hvis du kan lave sådan en skitse, så ja. Han skriver i forordet, at han her har lavet det indledende arbejde til en teori, men jeg må indrømme, at jeg også selv har svært ved at få øje på den. Umiddelbart ligner det mere en arkæologisk samling fra forrige årtusinde. Du ved hvad jeg mener ?
- Et raritetskabinet.
- Næ, så sjældne er elementerne slet ikke. Jeg vil snarere kalde det et ophobning af almindeligheder, en uendelig række af kedsommelige stenøkser og pile. Men han påstår selv, at der er en linje i beskrivelserne. Hvis du kan finde den, er du dygtig. Men det er du jo også.
- Og hvis jeg ikke kan ?
- Så har jeg givet dig de to andre muligheder. Der er linjerne i hvert fald ikke til at tage fejl af. Og så viser du, at du kan sætte en struktur på hans iagttagelser.

To strukturer, som Arthur mere eller mindre tilfældigt har valgt, hun skal bruge. Hun kunne lige så godt bruge rapporten om havfruerne til at pille Dante og Damasio fra hinanden, synes hun. Det er vel ingen skam at vende om, hvis man er gået forkert. Det sagde Arthur selv, da hun forlod Divinette. Men det siger hun ikke noget om, det vil Arthur sikkert ikke være specielt vild med at høre.

Hun går ind på sit kontor og begynder at skrive, der er ikke mere at læse nu. Hun har læst det forord, Max har skrevet mere end en gang, og hun læser det nok anderledes end Arthur. Der står noget om de indledende skridt til en ny metode, der står ikke noget om en ny model eller en ny teori. For Arthur kan det måske komme ud på et. For Max er det måske to eller tre forskellige ting. Og skal hans arbejde så ikke holdes op mod Dantes og Damasios metoder og ikke deres modeller ?

Arthur vil nok kalde det en kategorifejl. Hun må ikke forveksle redskab og proces. Og uanset hvordan man vil se på tingene, skal man bruge en optik. Men man kan altså godt slå søm i uden at bruge en hammer. Man kan bruge en sten, man kan bruge en svensknøgle, det ved hun af erfaring. Man kan vel bruge panden, hvis man er tykpandet og tålmodig nok. Og sømpistolen er da opfundet. Slår den ikke søm i med den sammenpressede tomme luft ?

Man kan vel også lade helt være med at slå søm i og sy tingene sammen i stedet for. Er det ikke snarere det billede, hun skal tage udgangspunkt i. Hun skriver en skitse til et første forord. Hun skriver og skriver og sletter og sletter. Til sidst er skærmen blank bortset fra sidetallet oppe til højre i sidehovedet. Hun er nødt til at mødes med

Søren en gang til. Guldmus har desværre gjort det umuligt for sig selv at deltage, men Søren må kunne overtales.

Han har stadigvæk samme nummer,

- Det er Aabenhuus, svarer han.
- Hej Søren, det er Miriam.
- Hej. Hvad vil du nu.
- Det er snart påske Søren. Har I noget for i påsken.
- Det er sjovt du spørger lige om det. Vi skulle have været til Grækenland hele flokken, men nu er Frejas operation lige blevet udsat, så vi ved ikke rigtigt om det kan lade sig gøre. Vi håber vist endnu.
- Operation. Er det noget alvorligt ?
- Det er vist ikke så slemt. En slags mavesår, kalder de det. Og det er noget, de har prøvet tit. Hun er i hvert fald ikke ved at dø, hvis det er det, du mener.
- Det lyder alligevel ikke så rart.
- Det er bare noget, der skal ordnes. Og det skulle have været allerede i september.
- Det må være noget irriterende. Hvornår ved I noget ?
- Vi skal vide det meget snart, så vi kan nå at afbestille.
- Og så må I tage en afbudsrejse i sidste øjeblik.
- Det er ikke så nemt med to børn. Der er meget, der skal passe sammen.
- Så I er måske nødt til at blive hjemme.
- Det kan det vist sagtens ende med. Men hvad har det med dig at gøre ?
- Hvis I er hjemme i påsken, havde jeg tænkt på at aflægge jer et besøg.

De snakker frem og tilbage, og aftaler at Miriam kan ringe søndagen før palmesøndag. Så er det i hvert fald afgjort.

Og så kan hun lige så godt skrive igen. Men den samtale og den løse aftale i baghovedet er det blevet lettere at skrive. Resultatet er under alle omstændigheder foreløbigt.

~

- Jeg går ud fra at du selv vil fremlægge det, siger Arthur.

Det kan hun da godt. Men hvem skal hun fremlægge det for ? Og hvordan og hvornår ? Og er det ikke nok, det bare udkommer ?

- Vi plejer at have en lille reception, når det er første gang for en af vores ansatte. Vi inviterer pressen og nogle universitetsfolk fra fagområdet. Det kan vores sponsorer godt lide. Og så har CPU en anledning til at samle alle medarbejdere til en markering. Det bliver oppe i salen.

Salen er vel kun et lidt stort mødelokale oppe i nærheden af kantinen. Pelle har sagt, at det engang var villaens indendørs swimmingpool. Og det ville have været fedt, hvis de havde bevaret den i stedet for. Så havde der nok også været plads til nogle motionscykler og romaskiner og måske et bordtennisbord. Sådan gør moderne virksomheder i dag, men på det punkt er de håbløst gammeldags i CPU. Swimmingpoolen er der ikke længere spor af, men de store vinduer øverst på

væggene er bevaret. Miriam har set salen, men hun har aldrig været med til noget derinde. Den bliver vist ikke brugt så tit.

Arthur er ikke i tvivl. Hun skal da fremlægge sin analyse i salen, og nu, hvor hun er begyndt at skrive, skal de måske til at se på en deadline. Så datoen kan blive offentliggjort, og invitationerne kan blive sendt ud. De kan vist begynde at se en ende på forløbet, for det ser ud til at hun har tur i den. I flow, kalder Arthur det.

- Vi skal i hvert fald om på den anden side af påske, siger Miriam.
- Noget omkring første juni, forslår Arthur. Inden alle begynder at tage på ferie.
- Så får jeg meget travlt.
- Den slags arbejde ender altid med, at man får travlt. Lige meget hvor meget tid, man sætter af fra starten.

Og sådan bliver det. Den oprindelige aftale var, at der ikke var nogen deadline. Men Arthur har ret, det skal heller ikke blive et evighedsprojekt. Hun vil vel også på et tidspunkt videre med noget andet. Hun skriver og skriver for at blive færdig. Og hun sletter mindre og mindre. Da Søren ringer, er det meste af det teoretiske afsnit på plads. Og hun ved hvordan det skal ende. Weekenden er velfortjent, og hun var ikke længe ude i går. De har aftalt, at hun skal ringe op, og hun vil ikke ringe før frokost. Men han ringer allerede mens hun stadig sidder ved morgenmaden.

- Der er styr på det nu, siger Søren i telefonen. Vi kommer ikke til Grækenland. Vi skal ikke ud at flyve, og det er ungerne sure over. Men vi tager til Jylland i stedet for. Der har de et par grandfætre, der trækker.

- Så I er ikke hjemme i påsken.
- Freja og drengene tager afsted på søndag. Jeg følger efter, når jeg er færdig om onsdagen. Så hvis du kigger forbi mandag eller tirsdag, kan vi godt nå at ses.

Det lyder næsten, som om Søren har planlagt det, så det kan passe på den måde. Måske vil han også gerne have en ordentlig afslutning på det hele. Eller også er det bare faldet i hak på den måde. Det kan hun ikke vide, og hun spørger ikke.

~

De har aftalt mandag. Det kunne det lige så godt være, og det er i orden med Arthur, det har hun afklaret forinden. Og han har fået en ny adresse. De er flyttet lidt udenfor byen, der er bedre plads til ungerne og en god stor have til dem. Der er alligevel ikke længere ind, end de kan cykle, hvis vejret ikke er for surt. Klokken er lidt over fem, da hun når frem. Det er næsten, som de har aftalt. Søren har en pizza i ovnen og en flaske hvidvin i køleskabet. Det er måske lidt tidligt på året til det, men det vil alligevel give den rigtige stemning, synes han. Det synes Miriam i hvert fald også.

- Men vi er nødt til også at gå ud til Påskepynten, siger hun.
- Det har jeg regnet ud. Og vi er nok nødt til at køre noget af vejen, ellers tager det for lang tid.
- Vi kan godt køre, selvom vi har fået et enkelt glas til maden. Jeg kan i hvert fald.
- Er det ikke smartere, hvis vi kører i min. Den har spærret din inde.
- Det kan vi gøre, som du vil.

Han har det vist lidt blandet med at komme derud. Han har prøvet at undgå stedet, siden Guldmus druknede.

- Pynten er alligevel næsten vasket væk, siger han.
- Men stenrevet er der vel stadigvæk ?
- Det er det. Det har jeg været nødt til at tage hensyn til, når jeg sejlede derude.

De sidder og spiser pizza og får hver et glas vin. Det er et godt hus, Søren og Freja har fået sig der, og det ligger godt. Men nu sætter de sig ud i Miriams bil. Lige da hun drejer nøglen ser han alvorligt på hende.

- Du regner da ikke med, at vi skal i vandet.
- Nej, bare vi kan snakke om det.

Så kører hun. Hun koncentrerer sig om vejen, Søren kigger bare ud ad forruden. Hun kender vejen, går han vel ud fra, og det gør hun da, også når de kommer fra den her side. Hun kommer frem til et godt sted at holde ind til siden, det er ikke langt fra Mona Laursens hus. Herfra er der ikke langt at gå.

Søren har ret. Der er vasket endnu mere af den klint, de kender fra dengang.

- Jeg troede stenrevet ville beskytte den noget mere, siger Miriam.
- Ikke så meget ved højvande, siger Søren. Regnen har også taget sin del. Når der først går hul, går det stærkere.

Hun ved ikke, om det er noget, han ved noget om, eller det bare er noget, han siger. Det lyder overbevisende, men sådan har det altid været med Søren. Når han endeligt siger noget sikkert, lyder han meget sikker.

- Jeg ville bare gerne have haft Guldmus med i dag, siger hun.
- Det er stadig uvirkeligt for mig, siger han. Og lige nu synes jeg, at du er lidt jer begge to. Er det for mærkeligt at sige ?
- Du savner hende bare.
- Hun var min søster i mange år.
- Og det var jeg ikke.
- Du var en dejlig dame dengang.
- Og det er jeg så ikke længere ?
- Nej nu er du mere end det. Det er som om, du har overtaget noget af hendes vildskab.
- Vildskab. Jeg synes mere, jeg er blevet kedeligere med årene. Det er længe siden, jeg har gjort noget rigtigt vildt.
- Det kan godt være, det bare er i mit hoved, det er sådan. Men sådan er det altså. Nu vil du måske alligevel med i vandet.

Det var de blevet helt enige om, at de ikke skulle.

- Vi kan nøjes med at lukke øjnene og forestille os det, siger hun.
- Skal vi så ikke sætte os ned på stenene i hvert fald. Så vi kan lade som om, vi lige er kommet op.
- Med alt tøjet på.
- Det kan jeg sagtens se igennem. Med lukkede øjne. Og det kan du også, ved jeg.

De går ned på stranden og sætter sig på hver sin sten. Søren lukker øjnene, Miriam lukker også sine. Hun kan tydeligt se både Søren og Guldmus sidde der overfor hende. Det drypper fra deres hår.

Da de senere kommer tilbage til Søren og Frejas nye hus, drikker de resten af hvidvinen, og så vil Miriam til at køre.

- Er du ikke lidt over promillegrænsen, siger Søren.
- To et halvt glas. Og det første er flere timer siden.
- Du kan også blive og overnatte. Jeg skal tidligt op på arbejde, men du kan bare sove længe.
- Jeg skal selv på arbejde i morgen. Jeg er nødt til at komme hjem i aften.
- Så skal vi i hvert fald have en kop kaffe, så du kan holde dig vågen på hele turen.

Men hun skal køre nu, det kan hun tydeligt mærke. Hvis de begynder at drikke kaffe, går der for lang tid med det. Alt for lang tid.

- Jeg må smutte nu. Så kan jeg tage kaffen hjemme på Amager.
- Det var dig, der ville på besøg.
- Og det har jeg været. Det har været hyggeligt. Tak for pizza og hvidvin. Det var rart at besøge jer begge to.
- Freja er ikke hjemme.
- Jeg mente heller ikke Freja.

På vejen hjem er hun helt sikker på, at Søren ikke ville have prøvet på noget, han skulle lade være med. Guldmus var der stadigvæk til at passe på dem begge to. Hverken Søren eller hun er blevet kedeligere med årene. Hvis de er kedelige, har de vist været det hele tiden. Og det skal de nok begge to være glade for, tænker hun.

Hun stopper ved en tankstation for at fylde op. Her kan hun også købe et bæger iskaffe. Det må være godt med det. Så kan hun tage en øl eller et glas vin, når hun kommer hjem.

~

Så er det lige op over. Om fire dage skal hun fremlægge. Rapporten ligger indtil videre kun i printet udgave. Arthur synes ikke, der skal laves en trykt udgave endnu. Nu må de lige se hvordan modtagelsen i salen bliver.

Hun er ikke sikker på, hvordan han har det med hendes rapport. Hun plejer at kunne mærke stemningen fra ham, synes hun, men det er som om, der er lukket lige nu. Det er noget andet med Pelle, han har også læst den, og her var hun ikke i tvivl. Han grinede.

- Du er ikke rigtigt klog, sagde han.
- Den er nok malet med bred pensel, svarede hun.
- Snarere med en stiv kost.
- Måske trænger der også til at blive fejlet ud.

Arthur kan i hvert fald godt lide den titel, hun har givet den. Sammenhænge og Sammenbrud i Grænseøgende Havfrueerfaringer. Det lyder akademisk nok. Og

Grænseøgende er et godt ord. Det står på titelbladet, og under det står kun hendes navn. Miriam Bruckner. Som aftalt er hans navn ikke på der.

- Det er rigeligt, du har nævnt mig i forordet.
- Er du skuffet over indholdet ?
- Det vil jeg ikke sige. Jeg er måske lidt overrasket.
- Er det så en behagelig overraskelse ?
- Nu må vi se, hvad forsamlingen siger.

Se hvad de siger. Han har heller ikke stringens i sine metaforer. Nu har hun fire dage til at forberede sig på fremlæggelsen. Når hun tænker, kan hun kun se det dryppende hår på Søren og Guldmus. Det er både håret på hovedet og på kroppen. Det har svært ved at samle sig i rette linjer tegnet med template. Men sådan må det være, de to trekanter fra komedien har fået pels på. Damasios pile har flettet sig rundt om hinanden, og fødderne på hver sin side af grænsen mellem hav og land har visket linjen helt ud. Det har hun hverken haft kræfter eller evner til at tegne, tegning uden lineal har aldrig været hendes spidskompetence. Så hun må nøjes med ord. Hvis hun bare kan få dem upræcise nok.

Det havde været godt, hvis hun også havde haft tid til at tale med Guldmus. Hun ville have forstået det så meget, at hun kunne have svaret igen på en relevant måde. Hun var så blid med sin langemand. Langemand, et fornøjeligt gammelt ord. Ikke som Max, der bare ragede løs. Han var godt nok fuld på det tidspunkt, men Guldmus kunne være blid, uanset hvor fuld hun var.

Søren var en samtalepartner, selvom han fik børn med Freja og hus på landet. Og selvom han ikke længere gik i vandet og dykkede under. Han fik det job, og han fik repræsentationskonto, så skal man ikke svømme under vandet. Måske skulle hun have haft mulighed for at snakke med Belinda eller Linda. Belinda var da dejlig, hun kunne tændes. Hvis man gjorde sig lidt umage.

Det meste af tiden i de fire dage bruger hun hjemme. Hjemme kan hun, når hun vil, lukke øjnene og se den dryppende behåring. Og når hun går i bad, behøver hun ikke engang at se efter. Alt for længe har ånden og fornuften forsøgt at besejre kroppen, men uden krop er ånden hjemløs. Sådan må hun sige det, sådan må det være.

~

- Måske kommer Carlson endda selv, siger Arthur.
- Så er jeg nødt til at gå, siger Miriam.
- Jeg tror han vil kunne lide det du har lavet. Det er nærmest blevet et forsvar for hans måde at tænke på.
- Det kan godt være. Jeg kan bare ikke være i stue med ham.
- Det er salen, ikke en stue.
- Det gør ingen forskel. Jeg ville ønske, han var død. Jeg ville ønske, han aldrig var blevet undfanget, mener jeg.
- Nu skal du ikke være barnlig, siger Arthur. Og i øvrigt er det ikke sikkert, han dukker op.
- Nu er du i hvert fald advaret, siger Miriam.

Det er rigtigt, at hun på mange måder er meget enig med Max. Det var hun allerede dengang på The Mermaid Institute. Men det betyder ikke, at han ikke er et klamt røvhul. Undskyld, men det er den eneste måde at sige det. Et slimet ulækkert røvhul.
- Du må prøve at skille personen Carlson fra hans tanker, siger Arthur.

Det kan hun ikke. De tanker er måske gode nok, men de er født i hans hjerne, i hans krop, i hans hånd ned i hendes bukser. Det kommer hun aldrig til at se ud over.

De går op til salen. De fleste ansatte fra CPU er her allerede, og der er også nogle fremmede. Fra pressen eller fra universiteterne måske, Miriam kender dem ikke. De fleste står op og snakker i stedet for at sætte sig på de rækker af stole, der er stillet frem til det. Hun ser op på tavlen, der er ingen talerstol. Arthur bliver ståendeovre ved døren, han smiler opmuntrende til hende. Hun går op foran tavlen.
- Hvis jeg kunne spille harmonika, siger hun, så ville jeg måske have indledt med at spille en vals. Og hvis jeg havde kunnet tegne.

Hun holder en pause, mens resten af forsamlingen får sat sig ned på stolene. Arthur står stadig op ved døren.

- Men jeg kan hverken spille harmonika eller tegne, fortsætter hun. Så I må nøjes med ord. Der var to havfruer ved Påskepynten. De var bror og søster, og de inviterede resten af verden, altså mig – og jer, med ind i deres afsøgning af grænser. Jeg blev inviteret med både krop og sjæl, men i begyndelsen var vandet lidt for koldt til min krop. Og jeg havde måske heller ikke lyst til at have den med ind i deres grænsebrydninger. Jeg var trods alt en slags matematiker.

Publikum smågriner. Arthur ser lidt forvirret ud. Det er måske ikke lige det, han har forventet at høre. Det er for personligt måske. Hold dig til manuskriptet, tænker han og knuger den printede udgave med begge hænder.

- Det var heller ikke et ufarligt projekt, siger Miriam. Den ene havfrue endte med at drukne, den anden fik en repræsentationskonto. Jeg ved ikke hvilken død, der var den værste.

Det er måske lidt hårdt sagt, lidt for friskt og ungdommeligt og teenageragtigt. Publikum bliver uroligt. Måske har nogle af dem gode og lykkelige liv med repræsentationskonto. Arthur lægger det printede hæfte fra sig på en ledig stol og åbner døren. Professor Max Carlson træder diskret indenfor. Miriam opfatter det lige med det samme. Hun forlader pladsen foran tavlen og går ned til Arthur og hiver ham i armen. Hun hvisker noget i hans venstre øre, mens hendes blik vandrer hele salen rundt.

- Jeg har altså ikke direkte . . ., siger Arthur halvhøjt.

Miriam svarer ham ikke. Hun ud af den dør, professor Max Carlson ikke har lukket efter sig. Ud på gaden og hen til sin bil. De andre i salen kigger direkte på Arthur.

- Hvad var det hun hviskede, spørger Pelle.

- Det var lidt utydeligt, svarer Arthur. Noget med at hun prøvede at skrive sig ind i historien, og så endte hun med at skrive sig ud af den i stedet for.

- Hvad for en historie.

- Det ved jeg ikke. Videnskabshistorien måske. Eller verdenshistorien.
- Har hun ikke bare læst for meget Lucky Luke ?

Arthur kommer til at grine. Det er ellers lidt sørgeligt.

- At rationalisere begivenhederne, siger professor Max Carlson, er det samme som at effektivisere historien. Og effektivisering går altid ud over holdbarheden. Men sådan må jeg kæmpe mod mig selv. Og jeg slipper mig ikke, før jeg har velsignet mig. Og sådan ender det godt.

Ingen andre i salen forstår, hvad han mener med det. Jeg forstår det, men jeg er heller ikke med. Der er helt klart flere muligheder.

- - -